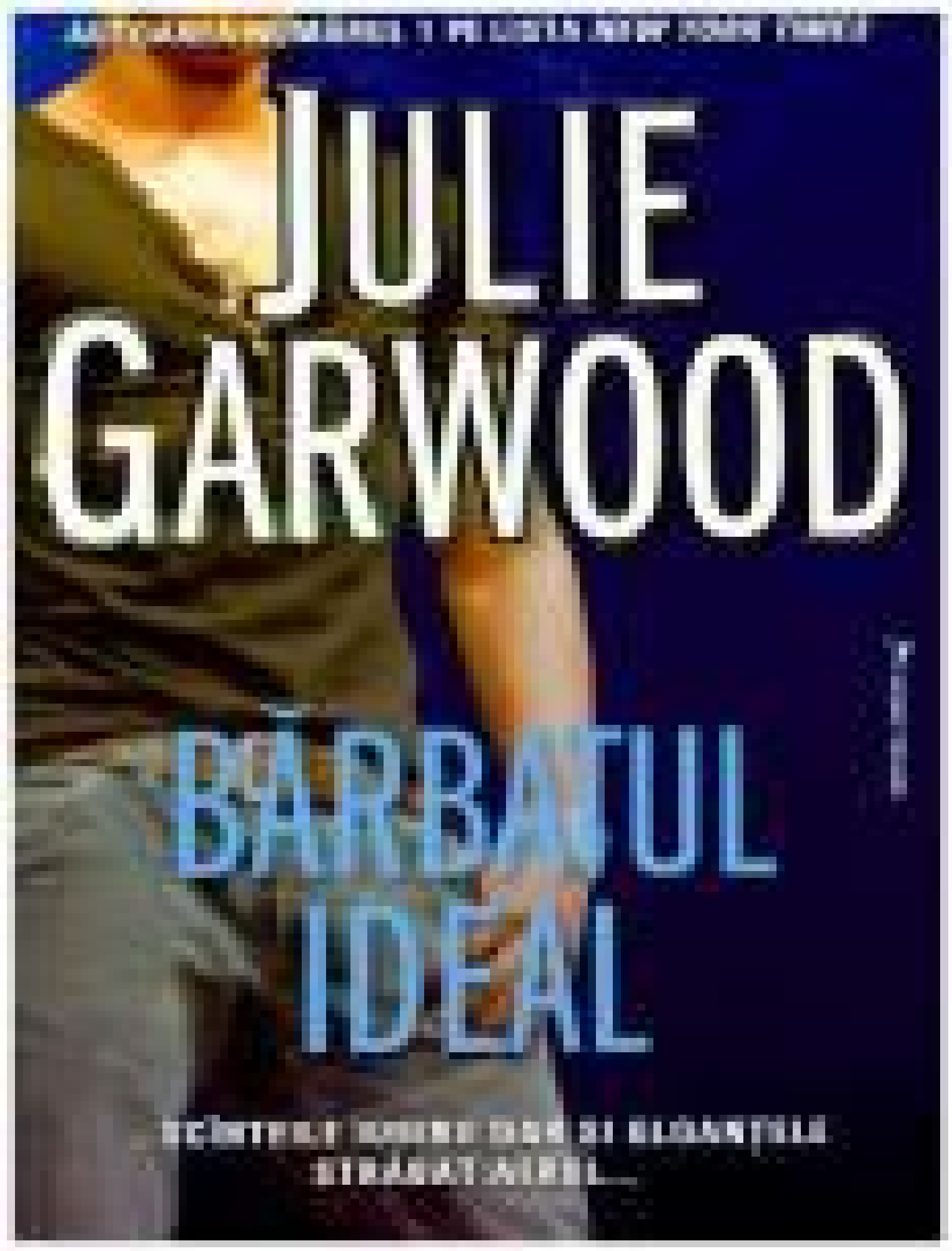
JULIE
GARWOOD
BARBARUL
IDEAL

Table of Contents

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19

CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31

CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42

JULIE GARWOO

BĂRBATU

IDEAL

Traducere:
Gabriela Anca Marin

CAPITOL 1

Când a tăiat gâtul cuiva pentru prima oară, i-a fost rău de la stomac. A doua oară? A început să

se obişnuiască.

După alte cinci sau şase ori lama bisturiului a devenit o extensie a trupului ei şi gestul a devenit firesc. Senzaţia de rău a dispărut. Nu mai simţea nelinişte, inima nu-i mai bătea

cu repeziciune. Sângele n-o mai impresiona. Exaltarea dispăruse, ceea ce era un lucru bun în meseria ei.

Doctorița Eleanor Kathleen Sullivan, sau Ellie, cum îi spuneau rudele și prietenii, mai avea

doar patru zile până să termine un stagiu extenuant într-una din cele mai aglomerate secţii de traumatologie din Midwest.

Traumatologia era specialitatea ei, aşa că avusese parte de destule trupuri

sfârtecate şi strivite. Era responsabilitatea ei ca medic primar să încerce să le repare, pe lângă datoria ei de a-i instrui pe rezidenţii din primul şi al doilea an.

Camera de gardă

de la *St. Vincent* fusese plină începând cu ora patru dimineaţa, iar Ellie încheia ceea ce spera să fie ultima operaţie din acea zi, o ruptură de splină. Un adolescent aflat abia la vârsta la care să-şi poată lua

carnetul de conducere, hotărâse să testeze limita vitezometrului maşinii părinţilor lui şi pierduse controlul volanului. Se răsturnase peste un rambleu şi aterizase într-un câmp deschis. Din

fericire purta centura de siguranţă şi a avut şi un alt noroc: un bărbat, care se afla la mică distanţă, a văzut totul şi a chemat imediat o ambulanţă. Băiatul a ajuns la timp la camera de gardă.

Ellie era urmărită îndeaproape de trei rezidenţi din anul doi care se agăţau de fiecare cuvânt al ei. Era un profesor înnăscut şi spre.. Deosebire de nouăzeci la sută dintre chirurgii de la spitalul *St. Vincent*

nu avea un ego exacerbat. Era uimitor de răbdătoare cu studenţii şi rezidenţii. Explica în timp ce lucra şi iar explica, până când înţelegeau cu toţii de ce şi cum făcea un anumit

lucru. Nicio întrebare nu i se părea lipsită de importanţă sau prostească, ceea ce era unul dintre motivele pentru care o idolatrizau. Şi faptul că era frumoasă de pica, nu strica deloc, din

punctul de vedere al rezidenţilor bărbaţi. Pentru că era un bun chirurg şi un profesor talentat, toţi medicii începători se băteau să fie în tură cu ea. Ironia făcea ca ei să nu ştie că ea era mai tânără decât

majoritatea lor.

— Eşti liberă în weekend-ul acesta, nu-i aşa?

Ellie îl privi pe doctorul Kevin Andrews, anestezistul care îi pusese această întrebare. Se alăturase echipei

medicilor cu şase luni înainte şi de când o cunoscuse pe Ellie o presa să iasă cu el. Flirta cu nerușinare cu ea, dar rămânea totodată un bărbat plăcut. Avea părul blond, ochi albaştri, era înalt şi bine

făcut, cu un zâmbet adorabil. Aproape toate femeile din spital întorceau capul după el, dar nu era genul lui Ellie.

— Da. Sânt liberă tot weekend-ul. Îl închizi tu, Charlie? îşi întrebă unul

dintre rezidenţi.

— Bineînţeles, doctore Sullivan.

— Grăbeşte-te, îi spuse Andrews. Mă pregătesc să-l trezesc.

Rezidentul se panică.

— Nu te grăbi, Charlie. Glumeşte

cu tine, îi zise ea, zâmbind.

— Marţi este ultima ta zi la *St. Vincent*, nu-i aşa? o întrebă Andrews.

— Da. Marţi este ultima zi oficială. Aş mai putea veni o vreme, să dau o mină de ajutor, dar

nu promit nimic.

— Ai putea să te hotărăşti să te întorci definitiv.

Ea nu-i răspunse.

El insistă:

— Sânt dispuşi să-ţi dea oricât. Doar să le spui preţul şi ce program de lucru ţi-ar

conveni... Ar trebui să ramii, Ellie. Aici este locul tău.

Ea nici nu încuviința, nici nu-l contrazise. De fapt nu ştia nici ea unde îi era locul. Muncise din greu să ajungă atât de departe şi nu avusese timp să se

gândească la viitorul ei. Era scuza pe care o găsea pentru toate ezitările.

— Poate, admise ea într-un final. Nu ştiu încă.

Se aplecă spre Charlie, supraveghindu-l cu atenţie:

— Să strângi bine cusăturile.

— Da, doctore Sullivan.

— Să înțeleg că luni seară este ultima mea şansă să te port spre paradis? o necăji Andrew.

Ea râse.

— Săptămâna trecută voiai să-mi schimbi viaţa. Acum mă duci în paradis?

— Garantat. Am şi martori că pot să o fac.

— Nu se va întâmpla asta, Kevin.

— Nu renunţ, să

ştii.

— Ştiu, oftă ea.

După ce a verificat ultima sutură, ea şi-a rotit umerii şi şi-a întins gâtul într-o parte şi alta, ca să se dezmorţească. Era în sala de operaţii de la ora cinci

dimineaţa, ceea ce însemna că stătuse aplecată deasupra pacienţilor mai bine de unsprezece ore. Şi nu era un record personal, din păcate.

Era înţepenită şi toate o dureau, i-ar fi făcut bine să alerge un tur de parc

ca să-şi pună muşchii în mişcare şi să-şi recapete energia.

— Ştii ce te-ar putea ajuta să te dezmorţeşti?

— Lasă-mă să ghicesc. Un drum spre paradis?

Una dintre

asistente izbucni în râs.

— E foarte insistent. Poate că ar fi mai bine să cedezi.

Ellie îşi scoase mănuşile şi le aruncă în coşul aflat lângă uşile sălii de operaţie.

— Îți mulțumesc, Megan, dar cred că voi prefera să alerg.

Deschise larg uşile, îşi scoase masca şi boneta, lăsându-şi părul blond să-i cadă liber pe spate.

Douăzeci de minute mai târziu

ieşise oficial din gardă. Se schimbă într-un şort roşu, decolorat şi un tricou alb. Îşi făcu un nod dublu la şireturile pantofilor de alergat, îşi prinse parul într-o coadă, îşi strecură ipod-ul într-un buzunar şi

telefonul mobil în celălalt buzunar şi era gata. Străbătu un labirint de coridoare ca să ajungă afară, evitând drumul direct care ar fi dus-o pe la *Urgențe*, de teamă să nu fie întoarsă din drum de vreun

nou caz.

Nu duceau niciodată lipsă de pacienţi. Alături de urgenţele obişnuite – accidente de maşină, atacuri de cord, accidente de muncă – aici ajungeau frecvent victimele unor

atacuri violente. Majoritatea lor erau tineri. Zona de est a autostrăzii era teritoriul bandelor. Împușcăturile erau sportul lor preferat. *St.*

***Vincent* era cel mai mare centru de traumatologie din**

St. Louis şi toate cazurile grave erau direcţionate aici. Weekend-urile erau un coşmar pentru medici. Erau perioade, mai ales în timpul verii, când tărgile erau aliniate de-a lungul coridoarelor de la

U r g e n ț ă , iar pacienții, legați cu cătușe de lateralele patului, își așteptau rândul să intre în operație. Polițiștii îi supravegheau, asigurându-se că un membru al unei bande nu era așezat prea aproape de

vreun rival.

Ellie intrase în clubul *One Hundred* când arunci extrăsese glontele cu numărul o sută. Nu era tocmai clubul a cărui membră şi-ar fi dorit să fie dar nu avea să uite niciodată acel caz.

Tânărul avea doar douăzeci de ani şi fusese împuşcat pentru a treia oară. Nu-i putea uita insolenţa şi ochii reci şi goi. Erau aproape fără viaţă, asemenea celor ale cadavrelor de la morgă. Ea îi

readucea la viaţă pentru ca ei să se întoarcă pe stradă mânaţi de aceeaşi violenţă. Cu fiecare operaţie, ea se ruga ca de data aceea ei să fi învăţat ceva şi să înceapă o nouă viaţă. Era o speranţă naivă, de care se

agăța, oricum.

Asemenea colegilor ei, la fel de prost plătiți, Ellie opera pe bandă rulantă trupuri rănite, consecințe ale violenței. Nu asistase însă la o crimă... până în acea zi.

Era o după-amiază fierbinte şi umedă. Doi studenţi la medicină au prins-o din urmă în Cambridge

Park, unde alerga. Parcul era imens, foarte aproape de spital. Norii de ploaie se adunau

deasupra lor.

După primii doi kilometri, ambii studenți au abandonat, dar ea era hotărâtă să continue, să mai alerge măcar un kilometru. Își făcea o listă, în minte. Avea un milion de

lucruri de făcut înainte de a se întoarce acasă, la Winston Falls.

Doamne, cât era de sufocant! Umiditatea era foarte crescută – se simţea ca într-o saună. Sudoarea îi aluneca pe ceafă iar

hainele i se lipiseră de corp. Prietena ei Jennifer, asistentă la *Pediatrie*, care o luase pe scurtătură prin parc în drum spre *Urgențe*, îi strigase că era nebună să alerge pe o asemenea căldură.

Ellie îi făcuse cu

mâna şi continuase. Era într-adevăr nebună, probabil, dar orice pauză era un lux pe care nu-şi permitea să-l iroseaască doar din cauza vremii.

Ellie auzea ecouri slabe de pe terenul de fotbal aflat de

cealaltă parte a străzii, spre nord. Le şi văzu pe jucătoare, fete de liceu, atunci când intră în curbă. După numărul mare de spectatori din tribune, îşi dădu seama că era vorba de un meci

important.

Administratorul spitalului şi membrii consiliului angajaseră o echipă de avocaţi ca să intre în posesia acelui tren. Voiau să construiască acolo o imensă parcare. Ellie era bucuroasă

că nu reuşiseră.

Asemenea minusculului teren de joacă şi cel de fotbal era situat suficient de departe de spital, astfel încât să nu deranjeze pacienţii, indiferent cât de mult zgomot ar fi

făcut jucătorii, sau susţinătorii lor.

Ellie era fan fotbal american, baschet şi fotbal, în această ordine. Îi plăcea să asiste la evenimente sportive. Admira graţia şi măiestria jucătorilor, probabil din cauză că nu avea

niciunul dintre aceste atribute. Fusese un copil stângaci, care nu practica niciun sport. Mama o înscrisese la balet. Când nu se împiedica încercând să facă un plie, prefera să citească.

Se simţea în largul ei doar în preajma cărţilor.

Mătuşa ei, Vivien, o numea „şoarece de bibliotecă”.

Azi nu avea timp să urmărească meciul, îşi zise. Avea prea multe de făcut. Se reîntoarse

la lista mentală cu ce avea de rezolvat înainte de a se întoarce acasă, la nunta surorii ei. Doamne, cât îi era de groază! Ar fi fost bine să mai fi avut o săptămână la dispoziție, să se pregătească. Era

nevoită să recunoască însă că niciun răgaz, oricât de lung, nu o putea scuti de şoaptele şi zâmbetele compătimitoare venite din partea prietenilor şi rudelor. Şi cine i-ar fi putut condamna?

La urma-urmei, sora ei Ava se mărita cu fostul ei logodnic. Urma o săptămână de umiliri. Dar era puternică, la naiba! Putea să facă fată.

— Normal! îşi şopti.

Mai era şi Evan Patterson. Doar

gândul la el o făcea să i se strângă stomacul. Oare avea să îndrăznească să-şi facă apariţia la Winston Falls? Spera că nu. Altfel, trebuia să obţină un alt ordin de interdicţie, chiar dacă nu rămânea

acasă mai mult de câteva zile. Se străduia să se calmeze. Era adult, de-acum.

Putea să facă faţă oricărei situaţii. Chiar şi unui maniac. Pe de altă parte, era sigură că Evan nu se

întorsese în Winston Falls. Tatăl ei ar fi avertizat-o.

Ellie nu voia să-şi facă griji în legătură cu Patterson sau cu nunta. Se hotărî să se concentreze asupra a ceea ce făcea în acea clipă. Mai avea o jumătate

de kilometru, după care o aştepta un duş rece, minunat. Scoase căştile din buzunar, pregătindu-se să asculte o disertaţie despre toracotomie[1], când auzi un pocnet puternic.

Se opri din alergare. Să fi fost un fulger? Ridică ochii spre cer când auzi un al doilea pocnet, urmat de al treilea şi de al patrulea, într-o succesiune rapida. să fi lovit fulgerul vreun

transformator? Asta ar fi explicat zgomotul... numai că nu fulgerase deloc.

Focuri de armă? Asta trebuia să fie. Deşi extrăsese o mulţime de gloanţe din trupurile victimelor,

Ellie nu auzise niciodată zgomotul produs de o armă. Zgomotul venea de undeva din fata ei. Se uită spre terenul de fotbal. Niciun semn de panică. Jocul continua. Poate că se înșelase. Dar dacă nu fuseseră

focuri de armă, ce fusese?

Au trecut cinci-şase secunde de la prima pocnitură. Ellie puse din nou mâna pe căşti. Se înşelase, probabil.

Atunci începură să se audă strigătele.

Totul s-a petrecut rapid, deşi lui Ellie i se părea că scena se petrecea cu încetinitorul.

Câţiva bărbaţi în tricouri albastre şi veste cu inscripţia FBI scrisă pe spate, cu litere groase, galbene, apărură de

nicăieri, alergând să se adăpostească după copacii din mijlocul parcului. Oamenii fugeau care-încotro.

Ţipetele lor se amestecau cu cele ale jucătorilor şi suporterilor, care nici nu ştiau ce se

petrecea. Un tată ieşea alergând de pe terenul de joacă, împreună cu doi copii. Aceştia nu reuşeau să ţină pasul cu el, aşa că i-a luat pe amândoi în braţe şi a continuat să fugă. Trei băieţi care se jucau cu

discul au luat-o şi ei la goană. Unul dintre ei a ieşit în stradă chiar în faţa unei ambulanţe care se îndrepta spre spital. Maşina s-a oprit cu scrâşnet de roţi iar băiatul s-a îndreptat spre geamul deschis din

dreptul mediculuі, strigându-i ceva şi arătând spre copaci.

Un bărbat şi o femeie mergând de braţ i-au atras brusc atenţia. Mergeau repede pe alee, îndreptându-se spre ea. Ceva nu era în regulă cu ei.

Bărbatul avea o mustaţă groasă, ochelari cu lentile închise la culoare, o şapcă de baseball trasă pe ochi şi o canadiană încheiată până la gât. Ciudată ţinută pe o asemenea căldură. Se îmbrăcase oare

aşa de teamă că va fi furtună? Bărbatul se uită pe după umăr.

Transpiraţia îi aluneca pe gât. Femeia o privi pe Ellie drept în ochi. Şi ea era o apariţie bizară. Avea o perucă brunetă, scurtă, aşezată

strâmb. Ochii erau de un verde intens, o nuanţă artificială, ca şi cum ar fi purtat lentile de contact, la o petrecere costumată de Halloween. Când au ajuns la vreo zece metri de

Ellie şi-au

schimbat brusc direcţia, îndreptându-se spre stradă.

Cineva strigă o comandă. Unul dintre agenţii FBI apăru de după un copac şi se îndreptă direct spre cei doi. Femeia dădu drumul

braţului bărbatului şi o luă la fugă, în timp ce acesta scoase ceva din buzunarul hainei. Când se întoarse cu faţa spre agent, Ellie văzu arma. Trase două focuri. Primul glonte l-a lovit pe agent cu o forţă atât

de mare, încât acesta a căzut la pământ. Al doilea nu a avut ţintă. Când o văzu pe Ellie repezindu-se spre omul căzut, îndreptă arma în direcţia ei. Nu apăsă însă pe trăgaci. Ieşi în stradă şi se urcă

într-o maşină care demară în trombă.

Ambulanţa se întorsese în direcţia indicată de băieţi, dar când se auziră focurile de armă îşi schimbă din nou direcţia. Cu sirenele pornite, luă strâns curba, trecând

razant pe lângă un semn care marca intrarea la *Urgențe*. Traversă parcul spre victimă, făcându-i pe cei aflați în preajmă să sară în lături, ferindu-se.

Ellie sări în picioare şi alergă după ambulanță.

Mintea îi acționa rapid. Ce chirurgi erau de gardă?

Își aminti: Edmonds și Walmer. Îi văzuse pe amândoi ceva mai devreme. Bine.

Ținta se aflase la distanță de trăgător, dar primise lovitura

chiar în piept. Ellie nu ştia exact cât de grav fusese rănit, dar dacă reuşea să-l stabilizeze, avea şanse să ajungă în sala de operaţie.

Ambulanţa ajunse imediat şi se opri la câţiva paşi de cel rănit. Doi asistenţi

coborârâră din maşină. Ellie îi recunoscu: erau Mary Lynn Scott şi Russell Probst. Russell deschise uşile din spate şi scoase targa, în timp ce Mary Lynn îngenunche lângă victimă, având lângă

ea trusa portocalie de prim-ajutor. Când ajunse şi Ellie, patru agenţi înarmaţi îl înconjuraseră deja. Unul îngenunchease şi îi vorbea, încercând să-l liniştească.

Cel mai înalt dintre ei îi bloca

vederea. Abia dacă îi aruncă o privire când îi ordonă scurt:

— Nu trebuie să vezi asta. Întoarce-te la meciul tău.

Să se întoarcă la meci? Vorbea serios? Ellie se pregătea să

protesteze când unul dintre asistenţi o văzu şi strigă:

— Slavă Domnului! Doctore Sullivan!

Agenţii o priviră cu scepticism. Se dădură deoparte ca să-i facă loc. Mary Lynn îi întinse o

pereche de mânuși. Ellie şi le puse şi îngenunche lângă victimă, pentru a evalua rana. Cămaşa îi era plină de sânge. Ridică uşor compresa pe care Mary Lynn i-o ţinea apăsată pe umăr încercând să

oprească sângerarea. Le dădu câteva indicaţii lui Russell şi Mary Lynn, fără vreun tremur al vocii.

Pacientul era conştient şi nu voia ca acesta să între în panica.

— Cât de grav

este? o întrebă el.

Ea nu-şi mințea niciodată pacienții. Asta nu însemna, totuşi, că trebuia să fie brutal de onestă.

— E rău, dar am văzut şi mult, mult mai rău.

Russell îi întinse o pensă iar ea găsi

sursa sângerării. Glontele pătrunsese destul de adânc.

— Cum te numeşti? întrebă ea în timp ce-i pansa rana.

— Sean... Sean... nu-mi mai amintesc celălalt nume. Clipea des,

încercând să nu-şi piardă cunoştinţa.

Agentul care stătea îngenuncheat lângă el spuse:

— Goodman.

— Aşa este, Goodman... spuse Sean cu voce stinsă.

— Eşti alergic la ceva? Îţi aminteşti

cumva? îl întrebă Mary Lynn.

— Doar la gloanțe. Sean o privea pe Ellie. Eşti doctor?

— Da, îi zâmbi ea încurajator. Terminase de pansat.

— Este medic la *Urgențe*. Doctor

Sullivan. Este cea mai bună, îi spuse Russell.

— Gata, l-am stabilizat. Puteți să-l duceți acum, spuse Ellie aruncând mănușile în containerul de plastic pe care i-l deschisese Mary

Lynn.

Sean o prinse de braţ cu o forţă care o surprinse:

— Aşteaptă...

— Da?

— Urmează să mă căsătoresc cu Sara. Crezi că o voi mai vedea vreodată?

Ea se aplecă

deasupra lui:

— Da. Dar acum trebuie să ajungi la spital, să scoatem glonţul. Hai, dormi. Totul va fi bine. Chirurgii se vor ocupa de tine.

— Cine e de gardă? o întrebă Russell.

— Edmonds şi Walmer, răspunse Mary Lynn.

Sean o strânse şi mai tare de braţ.

— Te vreau pe tine. Nu-i lăsă timp să răspundă, ci repetă, forţându-se să rămână conştient: a spus că

eşti cea mai bună. Vreau să mă operezi tu.

Ea dădu din cap.

— Bine. Bine, te operez eu.

Se ridică şi încercă să se dea deoparte ca să nu-i incomodeze pe asistenţii care îl

urcau pe Sean în ambulanţă. Se izbi însă ca de un bloc de granit. Agentul care îi spusese să se întoarcă la meci îi blocase drumul cu pieptul lui puternic şi fierbinte. Îi puse mâinile pe umeri, ca să nu se

dezechilibreze, îi dădu drumul imediat, fără a se da înapoi din calea ei. Aşa că Ellie rămase şi ea pe poziţie.

— Vii cu noi? o strigă Russell.

— Nu. Luaţi-o înainte. Este stabil, de-acum.

Ellie se întoarse spre agentul care îngenunchease lângă Sean.

— A mai fost cineva rănit?

Peretele de granit din spatele ei spuse:

— Nu mai sunt răniți. Doar morți. Răspunsul venise

sec.

— Nu erau de-ai noştri, îi explică celălalt agent. Erau urmăriţi.

Ea se întoarse şi dădu nas în nas cu un bărbat de natură să te intimideze. Era obişnuită, de vreme ce era

subalterna unui monstru numit chirurg-şef, dar bărbatul acesta nu aducea deloc cu şeful ei. Era înalt, brunet, cu ochi gri, ca de oţel. Fălcile ferme, colţuroase, erau acoperite cu o barbă de o zi-doua.

Părea să nu fi dormit deloc în ultimele douăzeci şi patru de ore. Era o senzaţie pe care o cunoştea prea bine.

Inima începu să-i bată mai repede. Bărbatul ar fi putut speria pe oricine, dar cât era de sexy!

Încercă să se adune. Un bărbat care să o intimideze, cu statura unui monument şi privirea care ar fi putut topi oţelul – de către *aşa ceva* se simţea ea atrasă?

Agentul care îngenunchease făcu

un pas înainte şi-i întinse mâna:

— Agent Tom Bradley. Sean Goodman este partenerul meu. Îi făcu cunoştinţă cu ceilalţi doi agenţi din stânga lui, apoi se întoarse spre cel din faţa ei: agentul

Max Daniels.

Ea dădu din cap.

— Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să ajung în sala de operaţii. Nu mai aşteptă permisiunea lor ci, se întoarse şi o porni în fugă spre spital.

O jumătatea de

oră mai târziu extrăgea glontele din umărul lui Sean şi îl arunca într-o tavă metalică.

— Pune-l în pungă şi dă-i-l agentului care aşteaptă afară. Cunoşti procedura.

Adevărata muncă începea abia acum.

Ellie învățase de-a lungul anilor că nu existau răni simple provocate de glonț. Gloanțele făceau mult rău atunci când ajungeau în corp. Din fericire pentru agentul Goodman, acesta nu-i atinsese niciun

organ vital.

După ce închise operaţia, îl însoţi în salon, îi prescrise medicaţia, apoi se îndreptă spre sala de aşteptare. Acolo găsi doisprezece oameni pe feţele cărora se citea îngrijorarea, aşteptând veşti.

Agentul

Daniels stătea rezemat de perete, cu brațele încrucișate la piept. O urmări cu privirea în timp ce intra în încăpere. Inima ei începu să bată cu putere. Ştia ca arăta groaznic. Își scoase

boneta şi-şi trecu degetele prin păr. Nu reuşea să înţeleagă de ce ţinea să arate bine, dar aşa simţea în clipa aceea.

— A sosit chirurgul, anunţă Daniels.

O femeie micuţă

sări în picioare şi înainta spre ea, urmată de agentul Bradley şi de câteva rude îngrijorate.

— Operaţia a decurs bine, începu ea. Le explică ce anume făcuse, încercând să nu folosească prea

mulți termeni tehnici. Își va reveni pe deplin, sunt sigură.

Logodnica lui, Sara, îi mulțumi printre lacrimi. Îi luă mâna lui Ellie și o ținu intr-a ei.

— Peste vreo oră poți să intri la el, îi

spuse Ellie. E sedat şi nu-şi va da seama că eşti acolo, o atenţiona ea. Va rămâne un timp la *Terapie Intensivă*, după care va merge la salon. Te va conduce una din asistente. Mai aveţi vreo întrebare?

O asistentă care părea epuizată apăru în prag:

— Doctore Sullivan!

— Da?

— Vreți să o examinați pe doamna Klein? Este pacienta doctorului Edmond, dar el este

în operaţie.

— Vin imediat.

îşi desprinse mâna din mâinile Sarei.

— Totul este în regulă, deci.

Îl văzu cu coada ochiului pe agentul Daniels, care zâmbea. Se întoarse

şi ieşi. Străbătu coridorul.

Abia dacă dăduse colţul când el o prinse din urmă.

— Hei, Sullivan!

Ea se întoarse. Proasta ei de inimă îi juca din nou feste.

— Da?

— Va trebui să

stăm de vorbă. Trebuie să dai o declaraţie.

— Când?

— După ce examinezi pacientul, bine?

Ea nu se putu abţine:

— Eu ştiu? N-aş vrea să ratez meciul,

împinse uşile batante ale salonului şi dispăru, râzând.

Max Daniels rămase uitându-se în urma ei, cu o grimasă întipărită pe chip.

— La naiba! şopti el. La naiba!

CAPITOL 2

Agentul Daniels o aştepta pe hol, la ieşirea din salon. Stătea sprijinit de perete, cu picioarele

încrucișate. Părea pe jumătate adormit și complet relaxat.

Ellie era impresionată. Îi trebuiseră ani întregi de lipsă de somn ca să-și desăvârșească arta de a dormi din picioare. Niciodată

în timpul unei operaţii, bineînţeles, doar între două urgenţe, când ştia că avea la dispoziţie câteva minute înainte ca pagerul să o cheme din nou. Cinci minute aici, zece minute dincolo – păreau suficiente

ca să-şi refacă forţele şi să se menţină în prizǎ. Dar nu reuşea să se şi relaxeze, indiferent de cât de mult se străduia. Daniels părea să facă asta extrem de uşor.

Ellie era încântată că nu-l lăsase să

aştepte prea mult. Nu trebuise decât să-i schimbe medicaţia doamnei Klein. Domnul Klein era însă cel care le crea probleme. Ellie trebuise să-i interzică din nou să se apropie de aparate, în

încercarea de a-şi trezi soţia. Era un om încăpăţânat, care nu înţelegea noţiunea de comă indusă. Înţelegea doar atunci când era ameninţat că nu avea să i se mai permită accesul în spital, dacă nu se

potolea. Janet Newman, asistenta şefă, era convinsă că de fapt încerca să-şi omoare soţia şi să dea vina pe spital. Jane remarcase faptul că domnul Klein era mai tânăr cu douăzeci şi nouă de ani decât soţia

lui, care mai era pe deasupra şi foarte bogată. Era evident că ticălosul alunecos – aşa îl numea Janet – se însurase cu biata femeie doar pentru bani.

Deşi nu credea că domnul Klein

încerca să-şi omoare soţia, îi dădu lui Janet noi instrucţiuni. Dacă acesta mai provoca vreun incident, ea trebuia să anunţe paza şi să-l scoată afară din spital.

În meseria ei era nevoie de

compasiune, răbdare şi multă înţelegere, inclusiv atunci când avea de-a face cu rudele pacienţilor. Dar în zile precum aceasta, toate rezervele ei se epuizau. Avusese parte de o săptămâna

istovitoare, cu gărzi duble şi prea puţin somn. Se întrebă dacă şi arăta la fel de obosită precum se simţea. Discuţia cu agentul nu putea să dureze prea mult, îşi spuse ea. După aceea avea să se ducă acasă, să facă

un duş fierbinte şi să se prăbuşească în pat. Gândul acesta o făcu să ofteze. Ceva mai devreme făcuse un duş scurt, la spital, dar nu era acelaşi lucru cu a face duş în baia ei, cu şamponul cu aromă de caisă,

loţiunile ei de corp şi prosoapele moi. De-abia aştepta să ajungă acasă.

Ar fi trebuit să ştie deja că nu putea părăsi spitalul cu una, cu doua.

Se apropie de agent şi îi spuse:

— N-a durat mult,

nu-i aşa, agent Daniels?

— Nu, n-a durat. Şi spune-mi Max

— Iar tu îmi poţi spune Ellie, îi zâmbi ea.

Aproape că ajunsese lângă el când auzi:

— Doctorul Blue

să se prezinte la Terapie Intensivă. Doctor Blue!

Era o chemare codificată, deloc subtilă. Însemna *cod albastru*, pacient în stare critică. Toți cei din spital ştiau ce însemna, inclusiv pacienții care aveau

mai mult de zece ani. Administratorul refuza însă să-i dea o altă denumire.

Ellie se opri brusc, inspiră adânc şi se întoarse. Îi strigă peste umăr:

— Agent Daniels... Max... Dacă vrei, lasă-mi numărul tău

de telefon la recepţie. Te sun imediat ce termin aici.

Chiar dacă el i-a răspuns, ea n-a mai auzit. Uşile se închiseseră în urma ei.

De data aceasta a lipsit ceva mai mult.

Nu foarte mult, totuşi. Vreo cincisprezece minute. Când a ieşit pe hol, a constatat cu surprindere că Max o aştepta. Vorbea la mobil, dar de îndată ce a văzut-o şi-a întrerupt convorbirea şi a

venit spre ea.

Se gândi că fusese probabil îngrijorat ca nu cumva codul albastru să fi fost pentru colegul lui aşa că se grăbi să-l liniştească.

— Nu era vorba despre agentul Goodman.

— Ştiu. Am rugat o asistentă să se intereseze.

— Am trecut şi pe la el. Se odihneşte.

— E bine. Şi codul albastru? o întrebă curios. Ce s-a întâmplat?

— Pacientul a fost stabilizat. Acum e

bine.

El zâmbi. Ellie simţi un fior. Cum era posibil ca un tip cu duritatea lui să aibă un asemenea zâmbet devastator? Avea o statură impozantă, era înalt, cu umeri laţi şi muşchi bine

lucraţi. Barba îi acoperea faţa, dar gropiţa din obraji era încă vizibilă. Ar fi trebuit să se tundă. Părea un războinic care se întorcea de la luptă. Nu era un bărbat drăguţ, aşa ca doctorul Andrews,

dar dacă s-ar fi aranjat puţin ar fi putut cuceri orice femeie. Nu şi pe ea. Trecuse prin aşa ceva. Nu mai avea nevoie.

Ellie se forţă să se concentreze asupra motivului pentru care se afla el acolo.

Împuşcătura. Trebuia să-i explice că nu puteau discuta atâta timp cât ea se afla în spital, pentru că pagerul ar fi continuat să sune. Iar ceilalţi doi chirurgi care erau de gardă de-abia

aşteptau să se uite pe ESPN în timp ce ea le făcea treaba.

— Trebuie să plecăm de-aici, începu ea. Altfel vom fi întrerupţi... oh, nu. Minunat, şopti. Absolut minunat.

Max se întoarse şi

văzu un bărbat înalt, cu fruntea boltită şi părul rar care se apropia de Ellie, privind-o dezaprobator.

— Cine e? o întrebă încet.

Ar fi putut jura ca o auzise răspunzând în şoaptă:

— Un dinozaur.

Cel care se apropia de ei era tot medic. Purta un halat imaculat. Un stetoscop îi atârna dintr-unul din buzunare. Avea o cămaşă bleu cu mâneci lungi, o cravată în dungi,

pantaloni negri cu o dungă perfectă şi pantofi comozi care păreau noi. Era îmbrăcat impecabil. Max se întrebă dacă era la fel de scorţos ca şi îmbrăcămintea lui.

Doctorul Brent Westfield era şeful

chirurgilor de la *St. Vincents*. Văzând-o pe Ellie, strigă:

— Ce mai cauţi aici, *Prod*? Nu erai liberă? Bineînţeles că da. Chiar trebuie să-ţi reamintesc regulile pe care le-am stabilit acum două săptămâni? Nu

se admit excepţii. Ştii foarte bine. Se uită la ceasul Gucci şi adăugă: trebuia să fii plecată de cel puţin două ore.

Noile reguli. Exasperată, Ellie dădu din cap. Era adevărat. Conform noii politici a

spitalului, rezidenții puteau lucra un anumit număr de ore pe zi. Exista însă o portiță: undeva se preciza *„cu excepția urgențelor”*, ceea ce făcea ca regulamentul să devină inutil. Ce

chestie! Mereu apărea câte o urgenţă.

Ellie era convinsă că era doar o modalitate inteligentă prin care spitalul era exonerat de orice răspundere în cazul medicilor care lucrau până la

epuizare. În realitate, noile reguli nu erau mult diferite de cele vechi, iar Westfield ştia asta. Era doar o modalitate de a o hărţui, iritat ca ea nu semnase contractul cu spitalul... nu încă,

cel puţin, încă se mai gândea unde anume i-ar fi plăcut să locuiască şi să lucreze – la *Chirurgie Generală* sau la *Traumatologie.* Trebuia să ţină cont şi de Evan Patterson. Unde se

ascundea? Cum putea să ia o hotărâre fără să ştie unde era? Ellie era foarte obosită şi nimic nu i se părea simplu. Trebuia să se hotărască rapid, pentru ca încă mai datora peste două sute de mii de

dolari, cu toate bursele şi primele ei.

— Vrei să-mi creezi probleme în Consiliu? o întrebă el.

Glumea? Consiliul director îl adora, pur şi simplu. Era o întrebare la care nici

nu merita să-i răspundă.

Westfield se întoarse brusc spre Max.

— El cine e?

Ellie ştia că-i văzuse deja insigna FBI agăţată de curea, în partea stânga şi pistolul

din dreapta, dar nu făcu niciun comentariu. Nici nu pomeni de tricoul albastru pe care scria FBI cu litere galbene de-o şchioapă. Făcu rapid prezentările. Cei doi îşi dădură mâna. Lui Ellie, şeful ei i se

păruse întotdeauna foarte impunător din cauza poziţiei de forţă pe care o adopta şi a agresivităţii, dar mai ales din cauza măiestriei pe care o dovedea în sala de operaţie. Acum, lângă agentul FBI,

Westfield nu mai părea deloc de natură să intimideze. Max era mai impozant. Radia putere şi încredere. Nu părea însă la fel de arţăgos ca şeful ei.

— Am auzit că a avut loc un schimb

de focuri în apropierea spitalului. E adevărat?

— Da. S-a întâmplat foarte aproape de spital, îi răspunse Max.

Westfield îl aşteptă să continue. De obicei, când se

încrunta şi strângea din buze, într-o linişte enervantă, interlocutorii lui se grăbeau să-i dea tot felul de detalii. Tactica aceasta nu funcţionă însă şi cu Max.

— Au fost ucişi trei oameni?

— Da.

Trecură alte zece secunde de liniște. Șeful întrebă:

— A fost împușcat un agent FBI?

— Da.

Ellie se străduia să nu zâmbească. Westfield era cu siguranță foarte

frustrat. Încerca să-l determine să-i dea mai multe explicaţii, vorbindu-i pe un ton ferm şi arborând o mină serioasă, dar cu Max nu-i ţinea.

Se părea ca nu reuşea să-l intimideze.

Şeful se întoarse spre Ellie:

— Cine l-a operat pe agent? înainte ca ea să-i răspundă, adăugă: nu l-ai operat tu, nu-i aşa? Doar erai în afara programului. Şi nu eşti de gardă în acest week-end.

Cine l-a operat, deci? Walmer?

Westfield ştia deja ca ea îl operase. Tipul ştia tot ce se petrecea în spital. Încerca doar să-i inducă o stare de nervozitate. Mai avea doar patru zile, îşi spuse ea. Numai

patru zile şi era liberă. Până atunci trebuia să-l suporte.

— Nu, domnule. Nu l-a operat Walmer. Nu mai scoase niciun alt cuvânt, adoptând tactica lui Max.

— Edmonds, atunci?

— Nu, domnule.

— Atunci cine?

— Eu.

O privi tăios.

— Deşi erai în afara programului?

— Da, domnule.

— Să nu faci pe grozava cu mine, îi spuse el.

Max se aştepta ca

Ellie să-i spună că agentul Goodman o rugase să-l opereze, dar ea nu făcu asta. Nu-i oferi lui Westfield nicio scuză. Pur şi simplu îl privea în ochi şi aştepta.

— Ajută-mă să

înţeleg, începu el sarcastic. De ce nu i-ai anunţat pe Walmer sau Edmonds? Nici de data aceasta nu-i dădu răgazul să răspundă. Îi puse imediat o altă întrebare: crezi că eşti un chirurg mai

bun decât ei?

Ea nici nu ezită.

— Da, domnule. Absolut.

Max putea să jure că răspunsul îi plăcuse lui Westfield, dar nu putea să arate asta.

— Eşti arogantă.

Ellie era cât pe ce

să-i răspundă „Mulţumesc!”, dar se abţinu.

— Da, domnule, sunt.

Era adevărat. Când venea vorba de meseria ei era aroganţă, asemenea celorlalţi – chirurgi din spital. Era o

cerința absolut necesară, în opinia ei. Când chirurgul ține bisturiul în mâna şi deschide un pacient, trebuie să dovedească măiestrie şi să fie extrem de încrezător. Ellie credea cu tărie ca

nu existau chirurgi timizi. Iar Dacă existau, cu siguranţă n-ar fi vrut să fie pacienta vreunuia.

Din nefericire, nici încrederea în sine şi nici aroganţa nu se regăseau în viaţa personală.

Când fusese acasă ultima oară, sora ei Ava îi spusese că părea deprimant de nesigură. Ava se mărita acum cu fostul ei logodnic, aşa că Ellie nu era prea înclinată să creadă tot ce-i spunea ea. Sora

geamănă a Avei, Annie, locuia la San Diego şi nu făcuse nicio remarcă la adresa lui Ellie. Avea să fie sigur de partea Avei, dar nu la fel de radicală. Ellie nu era de acord. Nu era deprimant de

nesigură. Doar moderat de nesigură.

Ellie îşi dădu seama că gândurile îi zburau aiurea. Nu era acum momentul să se gândească la problemele personale. Avea destul timp la

dispoziţie când ajungea acasă. *Concentrează-te*, îşi spuse.

Westfield stătea de vorbă cu Max, învăţându-l probabil cum să-şi facă meseria. Inspiră adânc, încercând să-şi oxigeneze creierul

obosit.

Westfiel se întoarse spre ea, arătând cu degetul:

— Tu. Pleacă. Acum. Tonul îi era răstit.

Ellie îl urmări cu privirea cum străbătea coridorul. Deschise larg uşile

şi-i strigă peste umăr:

— Şi semnează contractul!

Uşile automate se închiseră în urma lui. Ellie oftă şi spuse, cu un slab accent sudist:

— Nu-i aşa ca e un scump? Îl adorăm

cu toţii, pur şi simplu.

Max râse:

— De când primeşti ordine de la el?

— Dintotdeauna.

— De ce-ti spune *Prod*?

Ea ridică din umeri.

— Aşa-i place.

Începu să meargă pe culoar, avându-l pe Max alături.

— Ce înseamnă? o întrebă el.

Cum ea nu-i răspunse imediat, se întoarse să o privească. Era îmbujorată. Se

simţea stânjenită, iar asta îi stârni şi mai tare interesul. Nu mai insistă.

— De ce l-ai numit dinozaur? Când te-am întrebat cine e...

Ea zâmbi.

— Nu ti se pare că seamănă? De obicei

îi spun T-Rex. Mi se pare mai personal. Când e furios şi răcneşte, ceea ce se întâmpla în nouăzeci la sută din timp, îmi aminteşte de un animal uriaş, preistoric.

Ea mergea cu paşi repezi.

— Mai încet, Ellie. Unde mergem?

— Sus, să-mi iau cheile.

— Trebuie să stăm jos undeva şi...

— Ştiu.

Continua să meargă.

— Chiar alergi tot timpul?

— Cam aşa ceva. Îşi încetini ritmul până ce ajunse să meargă normal... ceea ce ei i se părea normal, în orice caz. Max nu avea probleme în a ţine pasul cu ea, observă Ellie.

Îl privi. Emana

atât testosteron, încât îi crea o stare de agitaţie. Nu o înfricoşa, însă. Când zâmbea, în ochi îi apărea o luminiţă care o făcea să se înfioare.

Haide, Sullivan, controlează-te, **îşi spuse. Se purta ca o**

adolescentă ahtiată după sex. Era adevărat ca trecuse ceva timp de când fusese cu un bărbat – un timp cam lung – dar chiar şi aşa reacţia ei faţă de Max era foarte bizară. Nu mai era calmă şi raţională.

Trebuia să existe o explicaţie logică. Oricum nu trebuia să-şi facă griji. După ce-i răspundea la întrebări nu avea să-l mai revadă vreodată.

Max realiză că Ellie îl privea.

— Ce s-a

întâmplat? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nimic important.

— Da?

— Nu cred ca o să-ți fiu de prea mare ajutor cu descrierea.

— Trebuie oricum

sa-ți luăm o declarație.

— Să-ți luăm? Cine, adică?

— Sunt în echipă cu agentul Ben MacBride. Lucrăm împreună la caz.

— Bine. El unde este?

— La locul faptei,

îi răspunse. *Unde ar trebui să fiu şi eu,* îşi spuse în gând.

— Ce-ar fi să începi să-mi pui întrebări chiar acum, din mers?

— Nu merge aşa. Trebuie să te înregistrez.

— Înseamnă că

trebuie să găsim un loc liniştit, nu-i aşa?

— Aşa este.

Au trecut de lifturi şi au continuat pe scări.

— Îmi strâng imediat lucrurile şi putem pleca. Am mai multe şanse

dacă eşti şi tu cu mine.

— Cum vine asta?

Ea zâmbi.

— Eşti înarmat.

Max ţinu pasul cu ea toate cele trei etaje pe care le urcă în fugă.

— Ai ceva împotriva lifturilor?

Vreo fobie?

— E singurul exerciţiu fizic pe care-l fac.

— Mi se pare mie sau alergai prin parc când s-au auzit împuşcăturile?

— De unde ţi-ai dat seama?

— Sunt agent FBI.

Sunt antrenat să observ asemenea lucruri.

— Hai, lasă! Ai crezut că veneam din curtea liceului, de la meci.

El râse.

— Aşa este, recunoscu. Unul dintre colegi mi-a

spus că te-a văzut alergând.

Nu se supăra când era ironizat. Îi plăceau bărbaţii care aveau această calitate... Serios! Ce se întâmpla cu ea? Trebuia să scape de el cât mai curând posibil.

— Nu mi-ai răspuns. Ai o fobie, sau te grăbeşti pur şi simplu?

— Urc numai pe scări, alerg prin parc şi numi place să fiu înghesuită într-o cutie metalică.

El zâmbi cu subînţeles.

— Ai recunoscut. Ai o fobie.

Probabil, îşi spuse ea. Dar nu avea de gând să recunoască. Urca cu liftul doar atunci când era nevoită să-şi însoţească pacienţii. Nu-i plăcea, dar o făcea.

— Unde-ţi sunt lucrurile? Pe acoperiş? o întrebă el.

— Chiar aici. Ellie intra pe holul etajului al patrulea şi deschise uşa unei încăperi întunecate, ticsită cu vestiare. Aprinse lumina şi se

îndreptă spre al treilea dulap din stânga. Dacă ar fi fost singură, ar fi încuiat uşa şi s-ar fi schimbat în blugi şi tricou. Cum nu era singură, trebuia să rămână în halat. Nu-i plăcea să-l poarte în afara spitalului,

dar acum nu avea de ales. Îşi scoase rucsacul, înghesui în el câteva haine şi îşi luă cheile de pe raftul de sus. Era gata de plecare.

Îl urmă pe scări, apreciind faptul că el nu insistase pe problema ei cu

lifturile. Când îi sună mobilul se opri să răspundă. Ellie se opri şi ea să-l aştepte.

Era partenerul lui Max, Ben MacBride. Avea nevoie de ajutorul lui, pentru că unii martori nu doreau să

coopereze.

— Ajung în cinci minute.

— Aşteptă, spuse Ben. Agentul Hughes vrea să vorbească cu tine.

În timp ce aştepta ca Ben să i-l dea la telefon pe Hughes, Max se întoarse cu

faţa spre Ellie. Ea era pe o treaptă mai sus decât el, aşa ca privirile li se întâlniră. Le era imposibil să nu se holbeze la ea. Femeia era de o frumuseţe care îi tăia răsuflarea. Ochii îi erau de un

albastru foarte intens. Nasul îi era acoperit de pistrui, care lui i se păreau încântători, iar gura... La naiba! Trebuia să-şi ia ochii de la ea! Deja avea tot felul de fantezii legate de buzele ei pline.

Dădea sigur de necaz dacă îşi lăsa ochii să rătăcească ceva mai jos.

Nu-l mai aşteptă pe Hughes să vină la telefon, închise şi continuă să coboare scările.

— Unde vrei s-o facem? îl întrebă ea.

Max zâmbi. Cum suna întrebarea, ţinând cont pe unde-i rătăceau lui gândurile!

— Du-te acasă.

— Sigur?

— Da. Du-te acasă şi venim noi la tine.

— Perfect. Scap şi eu de halat. Să-ţi

dau adresa...

— O am.

— Numărul de mobil?

— Îl am.

— Dar cum...

— Eşti martor. Mi-am descărcat toate informaţiile de pe telefon în timp ce te aşteptam.

— M-ai căutat pe *Google?*

— Nu. N-a fost nevoie.

Ellie se întrebă ce ar fi aflat dacă l-ar fi căutat pe el pe Google. La rubrica *„Ocupație”* scria *„agent FBI”* și erau înșiraţi toţi

criminalii pe care îi prinsese şi toţi cei pe care îi împuşcase? Nu, bineînţeles că nu.

Nu scria nici dacă avea vreo relaţie sau dacă era căsătorit. Abia atunci observă că nu avea verighetă.

Ceva îi spunea că ar fi purtat-o dacă era căsătorit.

De ce făcea oare asemenea presupuneri? Doar nu era clarvăzătoare. Adevărul era că nu ştia nimic despre el, cu excepţia faptului

că purta insignă şi că avea un zâmbet minunat. Nu ştia prea multe despre FBI, dar presupunea că cei din afară nu primeau prea multe informaţii. Avea să-l caute totuşi pe *Google*, de

curiozitate.

Era clar, trebuia să se ocupe de viaţa personală. Atunci n-ar mai reacţiona aşa în prezenţa unui bărbat pe care abia îl cunoscuse..

Ajunseră în aripa sudică a spitalului. Vechiul ei SUV era

parcat în zona rezervată medicilor, lângă spital. Max îi deschise uşa şi-i făcu loc să iasă. Trecând pe lângă el a simţit un iz slab de aftershave.

Pentru un bărbat care nu se mai bărbierise de ceva

vreme mirosea tare bine.

Ştia a ce mirosea ea. A dezinfectant. El îi ţinuse loc de parfum în ultimii ani. Se putea şi mai rău, îşi spuse. Rezidenţii la patologie miroseau a formaldehidă chiar

şi atunci când se aflau în afara spitalului.

Mirosul le pătrundea în pori.

Max o conduse până la maşină. Era un gest de gentleman, dar inutil. Era încă lumină şi peste tot

mişunau poliţişti. Criminaliştii erau încă la faţa locului, căutând noi dovezi. Era în siguranţă.

— Vii singură aici şi în miez de noapte? o întrebă Max uitându-se în jur.

— Da. De ce?

— Sunt doar şase stâlpi de iluminat iar parcarea este imensă, cu multe ascunzişuri. Nu e bine.

— În majoritatea cazurilor îl rog pe unul din paznici să mă însoţească.

— Ce se întâmpla

însă când eşti chemată la spital în toiul nopţii?

Parchez maşina şi o iau la fugă, cu spray-ul paralizant în mină, se gândi ea, dar nu o spuse cu voce tare.

— Încerc să parchez cât mai

aproape de intrare şi sunt vigilentă.

— Vigilentă, deci.

Nu-şi dădea seama dacă doar o necăjea, sau chiar râdea de ea.

Max îi deschise portiera.

— Ne vedem mai târziu. Peste câteva

ore, cel mai probabil. să nu pleci nicăieri. Ramii acasă.

— Bineînțeles.

Abia când a ieşit din parcare s-a uitat în oglinda retrovizoare. Nu era fardată, parul îi stătea ca naiba,

halatul îi era cu două mărimi prea mare. Minunat. Nu era de mirare că Max o condusese până la maşină.

Probabil că o compătimea. În condiţii normale nici nu i-ar fi aruncat vreo privire.

Ce mai conta? După un scurt interogatoriu el avea să devină istorie. Şi ea la fel, după ziua de marţi.

CAPITOL

3

Cei doi Landry scăpaseră din nou, dar Max ştia că era doar o chestiune de timp până să-i

părăsească norocul. Doctoriţa Ellie Sullivan era un potenţial martor la schimbul de focuri. Era de datoria lui să afle cât mai multe detalii înainte să o treacă pe lista de martori care urma să-i fie prezentată

procurorului federal. Încerca să fie obiectiv dar îi era imposibil. Cu cât afla mai multe despre ea, cu atât era mai tentat să nu spună nimănui că asistase la împuşcături. Era ridicol, mai ales că o

văzuseră atâția colegi de-ai lui acordându-i primul ajutor lui Sean Goodman şi ştiau cu toții că ea îl operase. Sigur ştiau deja că ea îl văzuse pe Calvin Landry împuşcându-l pe agent.

În timp ce o aştepta, Max strânsese în grabă câteva informaţii despre ea. Îi aflase numărul de telefon, adresa din St. Louis şi pe cea din Winston Falls, Carolina de Sud, locul de muncă

exact şi programul de lucru. Săpând mai adânc a dat şi de altceva de natură să-l neliniştească: documente emise de tribunal legate de cinci incidente distincte în care erau implicaţi adolescenta Ellie şi

un tânăr pe nume Evan Patterson.

Primul document data din vremea în care Ellie avea doar unsprezece ani. Conform dosarului, Evan, care avea pe atunci şaptesprezece ani, se îndrăgostise de

ea după ce fuseseră amândoi într-o tabără.

Obsesia a luat amploare. A agresat-o fizic iar familia ei a depus plângere. Pentru că era minor şi nu avea antecedente, a fost tratat cu indulgenţă.

A doua oară Patterson a fost mai agresiv. A încercat să o urce cu forţa în maşina lui. În declaraţia pe care a dat-o la poliţie a scris că nu-şi putea lua gândul de la ea, că erau suflete pereche şi că voise

să o convingă că erau sortiţi să fie împreună. Fusese eliberat condiţionat şi trimis la terapie.

În ciuda hotărârii judecătoreşti, Patterson nu a lăsat-o în pace şi a continuat să o terorizeze. Furia

provocată de faptul că era respins a crescut cu o intensitate alarmantă. A fost din nou evaluat psihologic şi spitalizat timp de treizeci de zile, dar a reuşit să scape de proces pentru ca şi-

a recunoscut vina.

A cincea oara nu a mai scăpat. A fost acuzat de tentativă de omor.

Ellie se întorcea de la şcoală. Era însoţită de trei colege care au încercat să-i sară în ajutor, dar

Patterson a fost mai puternic. A înşfăcat-o pe Ellie şi a aruncat-o în maşina lui. A fost găsită de autorităţi două ore mai târziu, bătută crunt şi abandonată într-un şanţ la patru kilometri de oraş.

Când a ajuns la *Urgențe* pierduse deja mult sânge și nu i s-au mai dat prea multe șanse de supraviețuire. A fost transferată la *Traumatologie* iar doctorii s-au luptat o noapte întreagă să o salveze. Și-a

petrecut cea de-a douăsprezecea aniversare în spital.

— Dumnezeule! şopti Max în timp ce citea ultimul raport. Nemernicul!

Era la birou, faţă în faţă cu partenerul lui, Ben MacBride, care tocmai

închisese telefonul.

— Ce citeşti acolo? îl întrebă Ben văzând ca Max închidea laptopul.

— Trecutul lui Ellie Sullivan.

— Trebuie să fie de rău, zise Ben. După figura pe care o făceai în timp ce

citeai, păreai gata să omori pe cineva.

Max dădu din cap.

— E de rău?

— Da.

— Îmi dai şi mie să citesc?

— Nu e nevoie.

Ben îşi împinse scaunul mai departe de birou.

— Hughes aşteaptă raportul în seara asta?

— De când lucrezi ca agent, Ben?

Partenerul lui izbucni în râs.

— De suficientă vreme ca să ştiu că am pus o întrebare prostească. Pot însă

să sper.

— Ce anume?

— Că vom termina repede.

— Te grăbeşti să te întorci la hotel?

Ben căuta ceva în sertar.

— Nu. Dar trebuie să mănânc ceva. Mor de foame.

— Ce cauți?

— Bomboane, gumă de mestecat, orice. Închise sertarul. Poate ca ar fi mai bine să amânam pe mâine întâlnirea cu Sullivan.

Max se ridică în picioare.

— Nu. Trebuie să vorbim cu ea în seara asta, cât mai are totul proaspăt în minte.

— Pun pariu ca nu va uita mult timp de-acum încolo cele întâmplate azi.

— Nu contează. Trebuie să o facem

azi, insistă el îndreptându-se spre uşă.

Ben îl urmă.

— Bine. Uite cum facem: vorbim repede cu ea, mâncăm ceva, apoi ne întoarcem şi terminăm raportul.

E bine aşa?

— E bine.

— Va merge repede, da? Nu e una din tipele acelea arogante şi enervante, nu-i aşa? Ştii la ce mă refer. La doctoriţele acelea mai în vârstă, pline de aere de superioritate care

ţin să te impresioneze cu cunoştinţele lor şi nici nu aşteaptă să le întrebi ceva. Urăsc genul acesta de femei. Tot aşa e şi ea?

Max îşi aminti că Ben nu o cunoscuse încă pe Ellie. El se

afla în cealaltă parte a parcului când au început împuşcăturile, iar Max nu simţise nevoia să-i dea detalii despre ea. Se anunţa o întâlnire interesantă.

— E genul acela? La naiba, este! Dacă

terminăm până mâine dimineaţă, mare minune.

Max nu-i răspunse, ci zâmbi doar, în timp ce-i întindea lui Ben cheile maşinii.

CAPITOL
4

Apartamentul lui Ellie se afla la vest de Cranston şi Glenwood. Era la doar opt kilometri

de spital, aşa că nu făcea mult timp pe drum. Apartamentul era la etajul doi al unui bloc de cărămidă roşie aşezat între alte două blocuri similare, pe o stradă liniştită, mărginită de copaci. Construit

în anii ’40, păstra farmecul unei era apuse, când orice apartament, oricât de mic, avea tavane înalte şi stucaturi. Era spaţios, dar priveliştea nu era prea grozavă. Fereastra livingului dădea spre

tomberoanele din spate.

Nu era nimic luxos în el, dar era casa ei şi se simţea bine în ea. Toţi chiriaşii aveau câte o cheie de la uşa din faţă, iar uşile apartamentelor aveau închizători cu

opritor şi vizoare. Proprietarul avea cheile tuturor apartamentelor, ceea ce însemna că putea intra când voia. Tatăl ei îi mai montase o închizătoare ale cărei chei le avea doar ea.

Dacă i s-ar fi cerut să-şi descrie apartamentul, Ellie ar fi folosit un singur cuvânt: *sigur*. De fapt, două: *minimalist* şi *sigur*. Aproape totul era crem, o culoare complet neinteresantă.

Pereții, canapeaua supradimensionată pe care o achiziționase cu patruzeci de dolari de la o casnică răsfățată din Chesterfield, care se plictisise de ea la numai șase luni după ce o

cumpărase, fotoliul la care tot ea renunțase, perdelele, draperiile. Toate erau crem. Singura pată de culoare era un balansoar pe care i-l dăruise o prietenă. Acesta era bej.

Avea totuşi

parchet din lemn masiv, unul dintre motivele pentru care alesese acel apartament.

Parchetul era uzat şi avea urgentă nevoie de recondiţionare, dar lui Ellie îi plăcea aşa. I se părea că

avea o patină interesantă. Şi era mai uşor de întreţinut decât un covor.

Încercase să dea un strop de personalitate locului. Cumpărase câteva perne viu colorate de la

reducerile din miez de noapte de la *Mac's*. Dădeau o notă veselă, cel puţin aşa credea ea. I-ar fi plăcut să poată atârna pe pereţi câteva picturi contemporane, dar nu şi le putea permite.

Cumpărăturile le făcea de la *Goodwill*, nu de la *Neiman Marcus*.

Biroul pe care îl cumpărase de la *Goodwill* o costase doar cincisprezece dolari. Unul dintre picioare era mult mai scurt decât

celelalte, dar cărămida pe care o găsise într-o zi, când ducea gunoiul, fusese de dimensiunea potrivită. Cu doi dolari cumpărase o tavă roşie din lemn lăcuit, ciobită numai în două

locuri, iar cu şapte dolari o măsuţă de cafea foarte obosită. Cheltuise în total mai puţin de o sută de dolari ca să-şi mobileze livingul şi o sumă dublă ca să cureţe canapeaua şi fotoliul.

Nu avea

sufragerie, ceea ce într-un fel era mai bine, de vreme ce nu avea mobilă de sufragerie. O arcadă amplă separa livingul de dormitor. Ellie se riscase şi cumpărase un pat minunat queen-size din lemn de cireş şi

o saltea nouă. Patul ocupa cea mai mare parte din dormitor şi se vedea chiar de la intrare. Pentru că era primul lucru pe care îl vedeai când intrai în apartament, Ellie s-a hotărât să-şi epuizeze bugetul pe

o cuvertură frumoasă din lina şi cearceafuri de firma. Le-a cumpărat tot de la reduceri, aşa că banii i-au ajuns şi pentru patru perne. I s-a părut amuzant: erau ultimele de pe raft şi erau tot crem. Chiar şi aşa,

patul arăta grozav şi ea se strecura cu plăcere printre cearceafurile moi din bumbac.

Baia era surprinzător de mare, în schimb bucătăria era atât de îngustă, încât înăuntru încăpea un

singur adult. Ca să deschidă cuptorul, Ellie trebuia să se tragă într-o parte. Electrocasnicele erau însă noi şi spaţiul era suficient pentru cât de mult gătea ea.

Max îi spusese să rămână acasă şi

exact asta şi avea de gând să facă, după o oprire scurtă la Whole Foods, la cumpărături. Îi era poftă de pui prăjit cu legume. Îi era foarte foame. Nici nu era de mirare: nu mai mâncase nimic de la micul dejun,

compus dintr-un baton de cereale şi un suc de portocale.

Intra în casa având în braţe trei pungi mari cu alimente. Le goli pe bufetul din bucătărie şi întinse mâna după un măr. Muşcă din el în timp

ce îşi verifica mesajele. Erau doar două, nimic important. Ellie n-ar fi vrut să mai cheltuiască şi pe abonamentul de telefonie fixă, dar tatăl ei insistase. Nu avea încredere în telefoanele mobile.

Dacă nu avea semnal şi era în pericol? Cum putea să ceară ajutor? Ellie îi făcuse pe plac, ca să stea liniştit.

Se uită la ceas, îşi făcu un duş, îşi uscă părul şi se îmbrăcă cu o pereche de blugi decoloraţi şi

un tricou roz. Îşi dădu chiar şi cu puţin parfum şi cu gloss pe buze înainte de a pregăti masa. Cei doi agenţi au ajuns exact când termina de mâncat.

În timp ce se îndrepta spre uşă se prelucra singură: *nu*

mai eşti adolescentă, îşi spuse. De data asta îşi va păstra calmul. Fără bătăi nebuneşti ale inimii, doar un simplu *Ce mai faci?* Trebuia să se comporte normal.

Dar şi cele mai bune planuri...

Deschise uşa şi *b u m !* Inima începu să-i bată cu putere. Constată cu uimire că nu-şi putea controla răspunsul fizic, la vederea lui.

Din expresia lui nu-şi putea da seama ce gândea, dar era sigură ca nu

avea aceeaşi reacţie nebunească.

Şi de ce ar fi avut-o? Dacă nu ar fi asistat la schimbul de focuri, el nu i-ar fi dat deloc atenţie.

— Miroase bine, spuse Max şi trecu pe lângă ea.

— Am făcut pui

prăjit.

— Da, şi asta.

Ben îi auzise comentariul şi îşi dădu ochii peste cap în timp ce îl urma înăuntru.

Când Max se întoarse, îl văzu pe Ben holbându-se la Ellie, uluit. Îi aruncă

o privire acuzatoare, clătinând din cap. Acesta îi răspunse cu un zâmbet satisfăcut. Poate că ar fi trebuit să-i spună câte ceva despre ea, dar expresia partenerului lui era nepreţuită. Ellie

arăta uimitor cu parul lăsat să-i cada pe spate. Blugii comozi şi tricoul îi puneau în valoare silueta, dând la iveală rotunjimi pe care halatul i le ascundea.

Femeia era de-a dreptul perfectă.

Se uită în jur prin apartament şi îi plăcu. Era mobilat simplu, dar cald, datorită petelor de culoare. Zâmbi la vederea cărămizii proptite sub piciorul biroului. Într-un colţ erau stivuite câteva cutii, iar pe

birou şi pe un scaun erau stivuite coli de hârtie.

Ellie închise uşa în urma lor şi bloca ambele încuietori, din obişnuinţă. Îi întinse mâna lui

MacBride, care se prezentă. Nu era la fel de înalt şi de

bine făcut ca Max, dar avea o constituţie atletică şi un zâmbet plăcut, care o făcea să se simtă în largul ei.

Ben clătină din cap.

— Ce este?

— Puteai să-mi spui...

— Ce anume? întrebă el cu pretinsă inocenţă.

Ben se hotărî să fie direct:

— Că e al naibii de frumoasă. Se întoarse spre Ellie şi adăugă: îmi aminteşti de soţia mea. Şi ea e

frumoasă. Cel puțin a ş a *c r e d*, că e frumoasă.

Ellie îl privi întrebătoare:

— Nu ştii sigur?

— În fiecare seară, când vin acasă, ea e în baie şi vomită. Dar sunt sigur ca e frumoasă.

Ea râse.

— E însărcinată.

— Da. Doamne, ce bine miroase aici!

— Pui prăjit, repetă ea. A mai rămas destul şi e încă fierbinte. Dacă vreţi...

Nu se obosi să termine fraza. Max

şi Ben erau deja în bucătărie. Max căuta farfuriile, iar Ben gusta din pui. Cât au devorat ei puiul, Ellie a strâns puţin prin living. Biroul era acoperit de hârtii, pe balansoar erau alte hârtii care trebuiau

sortate. Le luă pe cele de pe scaun şi le aşează deasupra celor de pe birou.

Stăteau oarecum precar, dar nu aveau să păţească nimic, dacă nu se apropia nimeni de ele.

Cei doi şi-au pus farfuriile în chiuvetă

şi i s-au alăturat. Livingul părea şi mai mic acum, cu ei acolo.

Ellie se aşează pe canapea. Ben se îndreptă spre balansoar şi îl întoarse cu faţa spre ea.

— Mulţumesc,

Ellie. Mâncarea a fost grozavă. Nu mi-am dat seama că-mi era atât de foame.

— Mă bucur ca ţi-a plăcut, îi răspunse ea.

Max se învârtea prin cameră de parcă ar fi inspectat-o. Părea încordat,

diferit de bărbatul relaxat pe care îl cunoscuse ceva mai devreme.

— Ai nevoie de ceva, agent Daniels? îl întrebă ea.

— Max. Îi aminti el. Nu. Am observat însă că nu ai nimic agăţat pe pereţi.

— Nu am.

— Ce mi-a plăcut era prea scump iar postere nu vreau să pun. Am avut destule în camera mea, când eram la liceu.

— Eşti săracă, deci, spuse Ben.

— Da, râse ea.

— Credeam că doctorii câştigă o grămadă de bani, comentă Max.

— Unii doctori. Ca şi majoritatea colegilor, m-am împrumutat destul de mult ca să pot urma facultatea.

— Nu te plătesc la

spital? spuse repezit Max.

— Ba da.

— Nu prea mult.

— Nu prea.

El dădea ocol camerei, ca un animal în cuşcă. Ellie avea sentimentul că îl enervase ceva, iar

acum încerca să se controleze.

— Nici măcar fotografii? Ştiu ca ai familie. Nu vă înţelegeţi bine? o întrebă Max încruntat.

— Cu unii mă înţeleg, cu alţii nu. Şi da, am fotografii.

sunt împachetate.

— De ce?

— Marți e ultima mea zi la spitalul *St. Vincent*.

Interogatoriul a continuat. La final, Ellie se simțea ca un suspect și nu ca un martor. Iritată, îi răspundea tot mai

laconic.

— La cutiile din colț, de lângă fereastră nu ai mai umblat demult. E praf de un deget deasupra. De ce?

— Nu sunt prea gospodină.

— Nu le-ai despachetat

niciodată? întrebarea suna acuzator.

— Nu, niciodată.

— De ce?

— Îmi place să fiu pregătită.

— Pentru ce?

— Să pot pleca în orice moment, ripostă ea.

— Unde?

Ea ridică din umeri:

— Nu ştiu.

El se postase în faţa ei, dându-i un sentiment de nervozitate. Cum îşi imaginase că el putea fi relaxat?

începea să creadă

că o putea aduce în stare să mărturisească orice, doar s-o lase în pace.

Ben urmărea schimbul de replici, uimit de agresivitatea lui Max. Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi

întrebat ce naiba se întâmplase cu el. Se purta îngrozitor cu ea.

— Trebuie să te fi gândit încotro s-o apuci, o provocă Max.

— Nu, răspunse ea sec. Mai ai nevoie şi de alte informaţii

personale?

Îi simţi indignarea şi îşi dădu brusc seama că o hărţuia cu atâtea întrebări. Spuse:

— Nu mă prea pricep să fac conversaţie.

— Asta am făcut? Conversaţie?

— Zău aşa! exclamă Ben.

Max îi sesiză încruntarea şi flăcările din priviri. Când o cunoscuse nu-i dăduse prea mare atenţie.

Bineînţeles ca observase că era frumoasă, o femeie

sexy pe care ar fi dorit-o în patul lui. Nimic neobişnuit. Apoi văzuse cum se purtase cu Sean Goodman. Calmă, conferindu-i siguranţă în timp ce îi acorda primul ajutor. Poate ca făcea parte din

meseria ei, dar blândeţea părea autentică. Când a ajuns la spital şi l-a operat pe Sean, Max a fost şi mai impresionat. Nu o mai dorea doar, o şi admira. Iar când se aflau pe scară şi a văzut că ea avea şi

simţul umorului şi-a dat seama că o plăcea cu adevărat... şi o dorea. Din nou, nimic neobişnuit.

Totul i se înfăţişase însă într-o nouă lumină atunci când îi cercetase trecutul. O dorea în continuare – asta nu

se schimbase – dar simţise o dorinţă copleşitoare de a o proteja. În dosar apăreau doar câteva din încercările prin care trecuse. Voia să o ajute cât putea de mult. Trecuse prin multe. Nu mai avea nevoie de alte

necazuri. Iar dacă depunea mărturie...

Max nu-i răspunse lui Ellie la întrebare. O surprinse aşezându-se lângă ea, pe canapea. Stătea aproape lipit de ea. Ellie nu mai ştia ce să creadă. Ce făcea? S-ar fi putut

aşeza pe fotoliu, însă alesese canapeaua. Ce însemna asta? Ellie nu ştia cum să reacţioneze. Să se mute de acolo? N-ar fi vrut, dar trebuia oare? în timp ce ea continua să se frământe, Max

scoase din buzunar un reportofon. Aha! Acum înțelegea. Trebuia să stea lângă ea ca să o poată înregistra.

— Ești gata, Ben? Putem începe?

— Sigur, îi răspunse acesta. Eu am mai puțină

experienţă, îi explică el lui Ellie. Cu unsprezece luni mai puţin decât el. Întoarse balansoarul şi lovi din greşeală biroul, stârnind o avalanşă de hârtii.

Ellie se grăbi să le strângă.

— Sunt multe,

ştiu, dar nu am avut vreme să le sortez. Probabil ca majoritatea ar trebui aruncate.

— Mă descurc, Ellie. Aşează-te la loc. Făcu un teanc din câteva hârtii şi îl aşează lângă perete. Pot sta pe

jos, nu-i aşa?

— Bineînţeles, îi zâmbi ea.

Max strânsese şi el un teanc. Aşează deasupra lor o carte grea de anatomie, ca să nu mai cadă.

— Astea ce sunt? Ben arăta spre câteva foi de hârtie

prinse cu o capsă.

— Da, ce sunt? o întrebă şi Max.

— Un ordin de interdicţie.

— Da? Max se apropie de birou şi-i luă lui Ben hârtiile din mină. Aşa cum se aşteptase, era un ordin de interdicţie

pe numele lui Evan Patterson. Le răsfoi rapid şi i le dădu înapoi lui Ben.

Ellie rămase tăcută în timp ce Ben le studia.

— Cine este Evan Patterson?

— Hârtiile astea sunt foarte vechi,

spuse ea.

— Bine, bine, dar cine e?

Ellie îşi dădea seama că nu va putea schimba subiectul. Ben era de la FBI, ceea ce însemna că ştia cum să-i facă pe oameni să-i răspundă la

întrebări. Ar fi vrut însă să fie lăsată în pace. Îi era greu să vorbească despre Evan Patterson sau să se gândească la el. Voia ca acest coşmar să rămână în trecut.

Elle se aşează mai bine pe canapea şi

luă o pernă în braţe.

— Am urmat liceul *Sacred Heart* timp de doi ani. Era şi el acolo.

— Cine a plecat de acolo? Tu sau el? o întrebă Ben, curios.

— Eu. S-a întâmplat demult...

Ben se uită la Max, convins ca şi el îi observase reticenţa.

— Unde te-ai dus apoi? o întrebă Ben, crezând că se transferase la un alt liceu sau că învăţase acasă, ca să fie la adăpost de

Patterson.

Ellie ezită puțin înainte de a răspunde.

— La facultate.

Ben lăsă balansoarul pe spate.

— Eşti deşteaptă, deci.

Ellie zâmbi.

— Şi săracă.

— Dar eşti foarte deşteaptă, nu? o întrebă din nou Ben.

— Un copil minune. Şeful chirurgilor îi spune *Prod.* E prescurtarea de la *prodigy*, nu-i aşa?

Ea părea

stânjenită.

— Încă o întrebare, doar. Unde este acum Evan Patterson?

— Nu ştiu. Dacă s-ar fi întors în Winston Falls, unde locuieşte familia mea, tata m-ar fi anunţat.

Ridică perna şi o strânse la piept.

Max îşi dădea seama că nu-i făcea plăcere să discute despre Patterson. Era evident.

— Aflu eu unde este acum, spuse el.

Ellie îl întrebă, încruntându-se:

— De ce? De ce ai face asta?

Pentru că ştiu ce fi-a făcut, se gândi el.

— Ai fi mai liniştită dacă ai şti, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles, dar...

— Dar ce?

— Tata are câţiva prieteni în FBI. Niciunul nu a putut să-i dea de urmă. Ce te face să crezi că tu vei reuşi? Te consideri mai bun decât ei?

Îşi dădea oare seama că repeta întrebarea pe care i-

o pusese şeful ei?

El hotărî să răspundă la fel:

— Absolut. sunt mai bun.

Brusc, Ellie înţelese.

— Eşti la fel de arogant ca şi mine.

— Da, când e vorba de meseria

mea. Continua să o privească în ochii minunaţi, când o întrebă: vrei să-l găsesc sau nu?

— Da, te rog, dar... Ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi.

Mulţumesc.

— Staţi aşa! spuse

Ben. să înțeleg și eu. Patterson a plecat din orașul tău natal, sau s-a întâmplat altceva?

Ea oftă. Tocmai crezuse ca discuția se încheiase.

— Da, s-a întâmplat ceva și a fost închis un timp

l a *Institutul Stockton.*

— Ce este Institutul Stockton?

Max îi răspunse:

— Un spital pentru criminalii cu tulburări mentale. Patterson a atacat-o şi aproape ca a

omorât-o.

Citeşte rapoartele. Vei găsi răspuns la multe întrebări.

Ellie se încruntă:

— Ştiai de existenţa lui Patterson înainte ca Ben să vadă ordinul de interdicţie, nu-i

aşa? înainte ca Max să-i răspundă continuă: bineînţeles că ştiai.

Dumnezeule, de cât timp ne cunoaştem? De patru, cinci ore?

— De ceva mai mult.

— Cum ai aflat

totul atât de repede?

— Din dosarul tău.

Ellie îşi duse mâna la gât.

— Îl poate citi oricine?

— Nu, nu chiar oricine. Se încruntă la rândul lui când o

întrebă: cum adică a stat un timp la *Stockton?*

— Asta nu scria în dosar? îl întrebă ea.

— Nu. Spune-mi tu.

— Familia Patterson este foarte bogată, aşa ca au reuşit să îl

transfere la un spital privat. Şi ştii ce?

După scurt timp i s-a dat voie sa-şi petreacă weekend-urile acasă.

— După ce a încercat să te omoare? întrebă Ben.

Doamne, o luau de la capăt! Inspiră adânc:

— Patterson m-a abandonat, crezând ca m-a omorât.

— Da? întrebă Ben pe un ton mai blând.

— A fugit, iar poliția nu l-a găsit

imediat. Aşa ca tata a apelat la doi agenţi FBI care au hotărât că era mai bine să mă ascund o vreme.

Max continuă povestea:

— Ticălosul o teroriza de mai bine de un an. A şi răpit-o de câteva ori dar

Ellie a reuşit să scape. Nu avea de gând să se oprească până nu o omora.

Ellie continuă:

— Când am ieşit din spital tata m-a adus aici. Un prieten i-a făcut cunoştinţă cu familia Wheatley. M-au luat la ei.

Sunt amândoi profesori, nişte oameni foarte drăguţi. Nu aveau copii. M-au primit cu braţele deschise. Pentru prima oară de când discutau acest subiect, ea zâmbi. Nu prea ştiau cum să se poarte cu

mine.

Făcu o pauză, dar nici Ben nici Max nu au îndemnat-o să continue.

— Au avut grijă de mine. Am locuit la ei în timpul facultăţii şi o parte din rezidenţiat.

— Iar acum îţi

termini rezidenţiatul, concluzionă Ben.

— L-am terminat deja. Acum termin specializarea în traumatologie. Am terminat cu Patterson?

Ben dădu din cap.

— Aproape. Mai

am o singură întrebare. Când a fost eliberat Patterson?

— În ultimii zece ani a fost când închis, când liber. Cu vreo şase luni în urmă tata a aflat ca a fost eliberat şi s-a evaporat. Avocaţii

ar fi trebuit să fie informaţi, la fel şi prietenii tatălui meu, dar nimeni nu a ştiut nimic. Tata a aflat din întâmplare. Bătu din palme. Gata. Subiectul este încheiat. Aţi venit să mă interogaţi în legătură cu

împuşcăturile. Doar n-aţi uitat?

Max îi făcu semn lui Ben, care îşi trase scaunul aproape de măsuţa de cafea.

— Să începem. Porneşte reportofonul, Max.

Ben rosti data,

ora, locul şi numele persoanelor care participau, după care o întrebă:

— Doctore Sullivan, ai asistat la împuşcarea agentului Sean Goodman?

— Da.

— Spune-ne ce s-a

întâmplat, din clipa în care ai părăsit spitalul. Am înțeles ca ieșiseși să alergi. Așa este? Ar fi bine să începi de-aici.

Acum ca nu mai discutau despre Patterson, Ellie putea în sfârșit să respire normal, fără

să mai simtă că o gheară îi strângea pieptul. Încercă să fie cât mai explicită, povesti ce văzuse, după care i s-au pus o mulţime de întrebări. îl descrise cu uşurinţă pe bărbatul care îl împuşcase pe

Goodman. Nu i-a fost însă la fel de uşor să o descrie pe femeie. A precizat însă cu tărie că nu credea să-i poată identifica, dacă i se cerea.

— El s-a uitat spre mine, dar avea ochelari de soare.

Am văzut cum îi aluneca transpiraţia pe faţă.

Ochelarii i-au alunecat la un moment dat pe nas şi i-am văzut ochii, dar preţ de numai o secundă. Când şi-a îndreptat arma în direcţia mea, m-am

aruncat la pământ.

— Descrie-l, îi ceru Ben.

— Avea cam un metru optzeci. Purta o haina închisă la culoare şi pantaloni negri.

— Dar femeia?

— Era îmbrăcată complet în negru.

Pantaloni negri, bluză neagră. Era mai mică de înălţime decât el.

Cam un metru şaptezeci.

— Ce altceva ai mai observat la ea?

— Arăta ciudat. Avea o perucă brunetă care-i stătea

strâmb. Iar ochii nu păreau reali.

— Cum adică?

— Erau... fosforescenți. Cu siguranță avea lentile de contact, adăugă repede, de teamă ca el să n-o creadă nebună. Totul s-a petrecut

foarte repede şi nu s-au uitat mai deloc în direcţia mea.

Ben îi mai puse cu calm o serie de întrebări. Părea foarte degajat, dar Ellie bănui ca voia doar să o facă să se simtă în largul ei. Ştia din experienţă

că atunci când un polițist sau un agent federal erau răniți, colegii lui răscoleau tot orașul ca să prindă făptașul sau făptașii. Sean Goodman nu le era doar prieten, era agent. să ia lucrurile foarte ușor? Nici

pomeneală.

— Ce v-a spus Goodman? îi întrebă ea. Şi el i-a văzut.

— Da, i-a văzut, încuviinţă Ben.

— Sean a văzut o femeie şi un bărbat mergând repede pe stradă. Nu ştim sigur dacă le-a văzut

feţele înainte să fie împuşcat. Aşa cum ai spus şi tu, erau deghizaţi, îi explică Max.

— Dacă ar fi fost mai aproape... începu Ben.

Ellie clătina din cap şi îl opri:

— Dacă era mai

aproape ar fi fost rănit mai grav, mai ales dacă îl nimerea în piept. Rănile astea sunt tare... păcătoase.

— De ce nu purta vestă? îl întrebă Ben pe Max. Ştii?

— Trebuia să rămână în maşină,

iar dacă ieşea trebuia sa-şi pună imediat vesta. Faber şi Stanley îşi scoseseră deja vestele. Au crezut ca totul se terminase. Poate ca şi Sean a crezut acelaşi lucru.

— Da, este

posibil.

— Dar copiii care au făcut semn ambulanței? Trebuie să-i fi văzut pe cei doi.

— Nu le-au văzut fețele. Max părea iritat.

— Parcul era plin. Poate că i-a văzut

totuşi cineva...

— Am verificat, răspunse el scurt şi închise reportofonul.

Ellie se încruntă:

— Întotdeauna eşti aşa de morocănos?

Surprins de întrebarea ei, Max

repetă:

— Morocănos?

— Aşa e, azi e cam morocănos, interveni Ben.

— Morocănos, pe naiba!

Râzând, Ellie dădu perna de-o parte şi se ridică.

— Eu merg să-mi

iau o Cola dietetică. Voi vreţi ceva?

— Vreau şi eu o Cola, spuse Ben.

Ea se întoarse spre Max:

— N-ar fi trebuit să te fac morocănos. Ai avut o zi grea. Prietenul tău a fost împuşcat iar planul

vostru de a-i prinde pe cei doi a eşuat. Se îndreptă spre bucătărie şi adăugă: e normal să fii morocănos.

— De obicei e tare voios, râse Ben. Telefonul mobil îi vibra şi se opri să citească mesajul.

Ellie, pot să-ţi pun o întrebare de natură medicală?

Ea se ivi în pragul uşii.

— Bineînţeles. Ce vrei să ştii?

— Ce înseamnă când o femeie însărcinată are simptomele unei

indigestii?

Ea crezu la început ca glumea, dar mai apoi îi văzu expresia îngrijorată.

— Înseamnă ca are indigestie.

El nu era prea convins. Îi citi simptomele soției lui cu voce tare, îi

spuse ca era însărcinată în patru luni şi că mai pierduse o sarcină, tot la patru luni.

Ellie îşi luă mobilul.

— Cum o cheamă?

— Addison.

— Dă-mi numărul

ei.

Se sprijini de tocul uşii şi începu să scrie un mesaj cu o viteză uimitoare.

Ben era impresionat.

— Eşti foarte rapidă.

— Fac asta de ceva vreme, îi zâmbi

ea.

Ellie îi dădu câteva sfaturi şi termină mesajul spunându-i ca putea să o întrebe orice, când mai avea nevoie.

— Mulţumesc, îi spuse Ben. Îşi face o mie de griji.

Ellie îi dădu şi lui numărul ei de telefon.

— Poţi să-mi trimiţi şi tu mesaje dacă te neliniştteşte ceva.

Ellie se întoarse cu cutiile de Cola. Îi întinse una lui Ben şi se aşează pe

scaunul de lângă Max.

— Sean va avea probleme pentru că nu a purtat vesta?

Max îi răspunse:

— Are deja probleme. A fost împuşcat.

Nu voise să spună asta, dar nu insistă.

Max porni din nou reportofonul.

— Mai doreşti să-i pui vreo întrebare lui Ellie?

— Nu. Cred că am terminat. Rămâi prin zona, nu-i aşa? Sau pleci în Europa?

— Ai uitat partea cu „sunt săracă”?

El râse.

— Ai dreptate. Deci nu pleci în Europa.

— Plec la Winston Falls săptămâna viitoare, la o nuntă. Până atunci rămân în oraş. Mă puteţi suna oricând pe mobil.

Max închise din nou reportofonul, în timp ce Ben o întreba:

— Unde e Winston Falls?

— În Carolina de Sud.

— Familia ei locuieşte acolo. Acolo s-a născut, îl

informă Max.

— Cât de des te duci acasă?

— Nu foarte des.

— După nuntă mai pleci pe undeva?

— Nu. Mă întorc aici... pentru un timp.

— Cred ca am

terminat, spuse Max şi încercă să se ridice.

Ellie îi puse o mină pe genunchi, oprindu-l.

— Acum e rândul meu să pun întrebări.

— Nu e asta procedura, zise el.

Ea îl ignoră:

— De ce eraţi în parc?

Îi răspunse Ben:

— FBI-ul este de mult timp pe urmele lor. Ultima oară nu i-am putut aduce în faţa tribunalului. Când am auzit de tranzacţie le-am

întins o cursa.

— Despre ce era vorba? Despre droguri?

— Arme, spuse el. Arme foarte sofisticate.

Înainte ca ea să-i mai pună vreo întrebare, telefonul începu să sune. Ben

se uită cine îl suna şi spuse:

— Trebuie să răspund.

Dispăru în bucătărie, să poată vorbi în linişte. Ellie se întoarse spre Max. Abia atunci îşi dădu seama ca mâna ei se afla încă pe

genunchiul lui. O trase repede.

— Ce a vrut să zică? De ce nu au fost judecaţi?

— Martorii nu au putut să depună mărturie.

— Nu au putut sau nu au vrut?

— Nu au putut.

Ea nu-l forța să-i explice. Continuă:

— Ce n-a mers bine acolo, în parc?

— O mulțime de lucruri.

Era singura explicație pe care avea să o primească, își dădu ea seama după câteva secunde

de aşteptare. Îi puse o altă întrebare:

— Ben spunea ca îi urmăriţi de ceva vreme. Ştiţi deci cine sunt?

— Da.

— Şi?

El nu-i răspunse imediat, aşa ca ea îl înghionti cu

piciorul. Surprins, Max zâmbi:

— Îți dai seama ca tocmai ai lovit un agent federal?

— Doar l-am îmbrâncit puțin. Acum mă pregătesc să-l lovesc.

— Sunt Calvin și Erika Landry.

— Vezi? A fost greu?

El râse. Ellie era bucuroasă ca tensiunea dispăruse de pe chipul lui, chiar şi pentru câteva secunde.

— N-am auzit în viaţa mea de ei, spuse ea.

— Nici nu credeam. De obicei nu fac afaceri aici. Îi urmărim de ceva vreme. Ştiam ca vor fi în parc şi am sperat să-i prindem asupra faptului. Din nefericire au scăpat înainte ca cineva să-i poată identifica.

De aceea sunt martorii oculari atât de importanţi. La cazul acesta au lucrat prea mulţi agenţi, de prea mult timp.

— Cu tine cum rămâne?

— Cu mine?

— Locuieşti în St.

Louis? sunt curioasă să aflu mai multe despre caz, adăugă ea în graba, ca să nu o considere prea băgăcioasă.

Max se ridică şi puse reportofonul în buzunar.

— De şase ani locuiesc în

Honolulu.

Nu-şi dădea seama de ce era atât de şocată. Dar era. Abia îl cunoscuse şi era total nepotrivit pentru ea. Cu toate astea, însă, el avea ceva... Adevărul era că nu se mai simţise niciodată atât de

atrasă de un bărbat. Nici măcar de fostul ei logodnic.

Totul era foarte confuz. Nu-şi dorea să aibă o relaţie cu acest bărbat, dar i-ar fi surâs această posibilitate? Nu mai înţelegea nimic.

Creierul ei era

extrem de obosit şi de aceea reacţia fizică era atât de intensă, îşi spuse ea. Asta trebuia să fie. Endorfinele ei o luaseră razna. Unul din motive era lipsa de somn. Altul era faptul că nu avea deloc viaţă socială.

Mai exista şi o alta teorie: era nebună. Complet nebună.

Ben terminase convorbirea şi îşi bea Cola, sprijinit de tocul uşii. Se îndreptă când Max spuse:

— Plecăm.

— Ellie va figura pe lista martorilor? îl întrebă el.

Max clătină din cap.

— Lista o întocmeşte Hughes. Iar dacă numele ei ajunge acolo, ştii ce se va întâmpla.

— Am putea

împiedica asta.

— Din Honolulu? Imposibil.

Ce să împiedice? se întreba Ellie. Aşteptă ca Ben sau Max să îi explice, dar niciunul din ei nu o făcu.

— Îţi spun eu ca Hughes va...

Max îl întrerupse:

— Am spus nu.

Se apropie de uşa şi o deschise. Ben lăsă cutia pe bufetul din bucătărie şi se îndreptă spre uşa pe care

Max o ţinea larg deschisă.

— Îmi pare rău ca

nu v-am putut fi de mai mare ajutor, le spuse Ellie puţin uimită de plecarea lor grăbită.

— E în regulă. Max dădu să închidă uşa dar se opri. Nu spuse nimic câteva secunde, de parcă şi-ar fi cântărit

gândurile, apoi o întrebă: e vreun restaurant bun pe-aici, pe-aproape?

— Dacă îți place Mâncarea italienească, du-te la *Trellis*. Ținuta nu e obligatorie. Clienții vin și în șort, dar și la costum.

— Bine. Vin să te iau mâine seara la şapte.

Ea închise uşa în urma lui şi abia după aceea reacţiona:

— Stai puţin... Cum?

CAPITOL 5

S-a dovedit a fi extrem de uşor să afle cine era femeia care alerga prin parc.

Împuşcături lângă spital şi agenţi FBI mişunând peste tot, asta da ştire! Toate posturile locale şi-au început buletinul de ştiri cu un reportaj despre agentul rănit şi despre urmărirea făptaşilor. Spitalul

încă mai vuia după incident, personalul, voluntarii, chiar şi pacienţii discutau numai despre asta. Unii chiar înfloreau povestea.

Willis Cogburn ştia cum funcţionează bârfa şi a folosit-o în

avantajul lui. Îmbrăcat în uniforma unui curier a intrat în spital cu un ghiveci pentru Sean Goodman. Era după-amiaza târziu când a făcut livrarea iar holurile erau goale, cu excepţia câtorva

voluntari care se ofereau să-i ajute pe cei care aveau nevoie.

Un domn în vârstă, grizonant, pe al cărui ecuson era scris „Roland” a căutat numărul salonului şi I-a scris pe o hârtie pe care a

ataşat-o de funda mare, roşie a ghiveciului. L-a aşezat apoi în căruciorul cu aranjamente florale care urmau să fie duse în saloane.

Willis nu mai avea nevoie să întrebe numărul salonului

în care era internat Sean Goodman. Aşa ca la provocat la o discuţie pe voluntar.

— Cum se simte agentul FBI? Sper să supravieţuiască, spuse Willis.

— Se simte foarte bine, răspunse Roland. Un

brancardier tocmai mi-a spus că l-au mutat de la *Terapie Intensivă* într-un salon obişnuit. Ar putea fi externat poimâine.

— Asta e bine, spuse Willis. Adăugă, clătinând din cap: a fost mare

agitaţie pe-aici, nu-i aşa? Erai de serviciu când s-a întâmplat?

— Eram, sigur ca eram, dar n-am văzut nimic din ce s-a întâmplat. Nici măcar împuşcăturile nu le-am auzit. Slavă Domnului!

— Dar ce s-a întâmplat de fapt?

Roland i-a povestit ce auzise şi el de la alţii. Când a terminat, un alt voluntar pe nume Bill a mai adăugat câte ceva:

— Eu am auzit ca o femeie şi un

bărbat fugeau de agenţii federali. La un moment dat bărbatul s-a întors şi l-a împuşcat pe cel care se afla cel mai aproape de ei.

Roland îşi trase un scaun mai aproape:

— Asta am auzit

şi eu.

— L-au prins pe cei doi? întrebă Willis deşi ştia deja răspunsul.

— Nu, zise Bill.

— Îi vor prinde, interveni Roland. Şi vor fi închişi pentru multă vreme. Nu scapi uşor când

împuşti un agent FBI.

— Ştiţi cumva de ce erau urmăriţi? îi întrebă Willis sprijinindu-se de tejgheaua de la recepţie, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

— Vând arme sau

droguri, nu ştiu exact, îi răspunse imediat Bill.

— Eu nu am auzit asta, clătină Roland din cap. Una din secretarele de la *Internări* m-a spus că a aflat de la un gardian că vindeau informaţii secrete.

Ca să nu-i lase să se lanseze într-o polemică, Willis a deturnat discuţia într-o altă direcţie:

— FBI-ul le cunoaşte identitatea?

— Poliţiştii şi agenţii guvernamentali au

împânzit spitalul, căutând informaţii şi martori, zise Roland.

— Miles de la *Radiologie* mi-a spus că agentul a fost suficient de aproape ca să-i poată identifica la nevoie.

— E grozav, zise Willis. Dar ştiţi ce am auzit eu?

— Ce? îl întrebă Roland.

— Că mai era o fată în parc, care se pare că ar fi asistat la întâmplare. Cineva spunea că e o elevă de la liceul

din apropiere.

Roland pufni superior:

— Care elevă? A fost doctorița Sullivan. Ție ți se pare că aduce cu o elevă de liceu, Bill?

— Bineînțeles că nu. Mai degrabă a studentă.

— Ce specialitate are? întrebă Willis.

— Este chirurg, îi răspunse Bill. Ea l-a operat pe agent. Din fericire pentru el, se afla în preajmă când a fost împuşcat.

— Mare noroc, într-adevăr. Mai sunt şi alţi martori?

— Sunt sigur ca cei de la FBI îi vor găsi, dacă au fost suficient de aproape. Oricum, interoghează pe toată lumea.

— Aşa este. Şi pe mine m-au oprit după-amiaza, când veneam, şi mi-au

pus întrebări.

După câteva minute Willis Cogburn se întoarse la maşină. Parcase mult în spate ca să nu vadă nimeni că nu venise cu maşina unei florării. Cum a intrat în maşină a format un număr de

telefon.

Nu şi-a pierdut vremea cu politeţuri:

— Goodman va fi externat cel târziu poimâine. E în salonul 412. Trebuie urmărit, să nu-l externeze mai devreme. Nu uita,

George. Nu acţionăm până nu ne dă Cal semnalul. Trebuie doar să fim pregătiţi.

— Ai aflat cine e fata?

— Da.

— Atunci să ne apucăm de lucru. Cu cât mai devreme cu

atât mai bine, zic eu.

— Nu hotărâm noi. Ştii instrucţiunile. Eu mă ocup de ea exact atunci când tu ai grijă de Goodman. Cal nu vrea să ne abatem de la plan. Vrea să se întâmple

simultan.

— Cal nici nu ştie sigur dacă Goodman sau fata îi pot identifica, spuse George.

— E prevăzător, răspunse Willis. Nu vrea să rişte. Şi ne dă o groază de bani.

— Aşa este, zise

George. Dar nu vedem restul de bani până nu ne facem treaba. Cum am spus, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— De câte ori vrei sa-ţi spun? Aşteptăm semnalul. Willis ridicase tonul.

Ai fost în armată, pentru numele lui Dumnezeu! Fii disciplinat! Ar trebui să fii obişnuit să primeşti ordine. Nu trebuie să-l supărăm pe Cal. Te-am luat să mă ajuți pentru că eşti fratele meu, dar e

gâtul meu în joc. Nu te pripi.

Dacă îţi faci bine treaba, te vor mai căuta şi altădată şi de fiecare dată vei câştiga frumos. Aşa, ca mine.

Ai răbdare.

Din nefericire George nu era prea

răbdător din fire.

CAPITOL
6

Nu era cea mai neobişnuită invitaţie din câte primise Ellie. De fapt nici nu intra în

topul primelor zece. Totuşi i se părea ciudat. Întrebarea se menţinea: îi dăduse Max întâlnire sau nu? Reluă conversaţia în minte de câteva ori şi hotărât nu, nu o invitase. O anunţase.

Poate că nici nu era o întâlnire în adevăratul înţeles al cuvântului. Probabil venea şi Ben. Cei doi se aflau în oraş pentru scurt timp şi aveau nevoie de cineva care să cunoască oraşul, care să le

recomande un restaurant bun. Da, asta trebuia să fie... sau poate nu?

De câte ori îşi amintea, o bufnea râsul. Max îi lăsase cartea de vizită pe măsuţa de cafea. Putea să-l sune oricând şi să

contramandeze, dar nu a făcut-o. Şi-a petrecut în schimb toată după-amiaza răscolind prin garderoba jalnică, încercând o rochie după alta. S-a hotărât în final la o rochie alb-negru strânsa pe talie care

îi ajungea până la mijlocul genunchiului. Şi la balerinii negri cumpăraţi cu un an în urmă. Avea de ales între ei, şlapi sau pantofi de sport. Pantofii cu toc pe care îi purtase cu o lună în urmă la

banchetul spitalului ieşeau din discuţie. O duruseră picioarele o săptămână.

Şi-ar fi pus bijuterii, dar nu avea. Avea doar o inimioară din argint pe care i-o făcuse cadou bunica ei

când împlinise optsprezece ani, dar i se rupsese lănţişorul şi nu avusese timp să-l ducă la reparat.

Şi-a periat parul şi l-a lăsat liber pe spate, s-a fardat, s-a parfumat – era gata de plecare.

A fost gata fix la ora şapte iar el a fost punctual. A părut surprins când a văzut-o, de parca s-ar fi aşteptat la altcineva.

— Eşti frumoasă, i-a spus.

Şi el arăta foarte bine. Se tunsese şi

se bărbierise. Statura lui masivă o intimida încă. Purta pantaloni negri, o cămaşă bleu cu mânecile suflecate şi desfăcută la gât. Şi pistolul... nelipsitul pistol de la centură.

A închis uşa în

urma lor şi a aşteptat-o să încuie. Ea şi-a pus cheile în geantă şi a pornit-o în jos pe scări.

— Vine şi Ben? l-a întrebat.

El zâmbi:

— Eşti obişnuită să ieşi cu doi bărbaţi odată?

Ea se întoarse spre el.

— E o întâlnire, deci?

El se apropie de maşina închiriată, un SUV nou-nouţ.

— Într-un fel.

Schimbă subiectul înainte ca ea să-i ceară explicaţii.

— Rezervarea este pentru şapte şi jumătate, dar am fost ocupat şi nu mi-am descărcat ruta de pe internet. Ştii tu drumul? Sau pornim GPS-ul?

— Ştiu drumul. Cum adică „un fel de întâlnire”?

— Hai să nu mai vorbim nimic despre serviciu până după masa, ce zici?

Despre serviciu? Deci nu era o întâlnire. Atunci ce voia de la ea? Iar dacă era vorba de serviciu, de ce nu era şi Ben de faţă?

Trebuia să afle, se hotărî ea.

— Ce face partenerul tău?

— Lucrează, îi răspunse el. Să ştii ca ai făcut treabă bună cu soţia lui, cu Addison. Îşi face o mie de griji.

— Da, ştiu, zâmbi

ea. Am primit trei mesaje de la ea.

— Nu-i rău. Trei în douăzeci şi patru de ore?

— Nu. Trei în ultima oră. E o drăguţă. Puţin cam nevrotică în privinţa copilului, dar e de înţeles.

— Ai plăcea-o Dacă ai cunoaşte-o.

— O plac deja. Am stat de vorba o ora la telefon, ceva mai devreme.

Se aşezase picior peste picior şi îşi dădu seama ca el observase.

Ajunseseră la un

semn de „cedează trecerea”, dar el nu părea prea grăbit să demareze.

— Când termini să-mi studiezi picioarele, fă-o la stânga.

El nu era deloc stânjenit.

— Ai picioare

frumoase. Mi-e foame. Mai avem mult?

— Suntem aproape, îi răspunse, întorcându-se spre el. Avea un profil frumos. Totul la el emana putere şi o făcea să se simtă în siguranţă. De fapt,

orice om cu pistol şi insignă ar fi avut acelaşi efect asupra ei. Şi totuşi Ellie simţea că era mai mult de atât. Era nerăbdătoare să afle ce ascundeau ochii lui pătrunzători.

— Cum e în Honolulu?

— Frumos. Vremea e bună mereu, dar oraşul este foarte aglomerat. Vino să te convingi.

— Nu ştiu să fac surfing, glumi ea.

— Nu trebuie neapărat.

— Dar tu?

— Dacă fac surfing? Nu.

— Pare distractiv. Mi-ar place să vizitez cândva Honolulu. Mă atrage clima, mai ales în ianuarie, când aici e zăpadă. Parcă spuneai că locuieşti acolo de şase ani.

— Aşa este.

— Unde-ai copilărit? Cu siguranţă nu în Hawaii.

— De ce nu? o întrebă privind-o.

— Pentru ca eşti prea... Ar fi vrut să spună ţâfnos, dar se răzgândi. Prea

aspru, încheie ea fraza. Restaurantul este chiar după colţ. Parcarea este în spate.

O maşină tocmai ieşea, iar Max îi luă repede locul. Îi deschise portiera, aşteptând ca ea să-i explice, dar ea îi

zâmbi şi păşi pe aleea care ducea la restaurant. El nu se putu abţine să nu-i urmărească unduirile şoldurilor.

O prinse din urmă.

— Aspru, deci?

— Poate că nu e termenul potrivit,

dar ai ceva care...

— Da? Şi dacă ţi-aş spune că am crescut în Los Angeles?

— Nu prea cred.

El râse.

— Eşti o figură. Ştii asta?

— De ce? Ai copilărit sau nu

acolo?

— Nu, dar...

— Ştiam eu. Cei de acolo sunt mult mai bine îmbrăcaţi.

— Faci nişte constatări...

Au intrat în restaurant. Max murmură:

— Urăsc

aglomerația.

O luă de braț și se îndreptă spre o femeie elegantă care avea în fată un caiet cu rezervări.

— Masa dumneavoastră va fi gata imediat, domnule Daniels, îi spuse ea zâmbind.

Dacă doriți, puteți aștepta la bar. Vă chem eu.

Max văzu ca și barul era întțesat. La capătul barului era un scaun liber. Îi puse mâna pe spate, ca să o ghideze intr-acolo, când un bărbat gras, cu o

figură jovială, o strigă pe Ellie din celălalt capăt al încăperii. Îşi făcu loc printre mese, iar când ajunse lângă ea o luă în braţe, sărutând-o pe ambii obraji.

Tommy Greco, proprietarul

restaurantului, era un fost boxer al cărui nas fusese spart de mai multe ori.

Se zvonea că în ring ar fi fost nemilos, dar în afara lui era blând şi calm. Nu se enerva niciodată, poate

doar atunci când bucătarul punea prea mult usturoi în faimoasele lui *spiedini* de pui.

Îi dădu drumul lui Ellie din îmbrăţişare şi spuse:

— Prietenul tău are pistol.

— Se asortează cu

însigna, îi răspunse ea.

Făcu un pas înapoi şi le făcu cunoştinţă celor doi.

— Am auzit de schimbul acela de focuri, îi spuse el lui Max. Se întoarse spre Ellie şi adăugă:

şi am auzit că tu l-ai operat pe agentul care a fost împuşcat.

— De unde-ai aflat ca eu l-am operat, Tommy? îl întrebă ea. Ştia că se dăduse la ştiri şi în toate ziarele, dar numele chirurgului nu

fusese pomenit.

— Puştoaico, ştii foarte bine că sunt la curent cu tot ce se întâmpla în oraşul acesta.

Îi conduse spre o masă mai retrasă.

— În seara asta mâncaţi aici. E mai intim.

Desfăcu şervetul şi i-l aşează lui Ellie în poală.

— Mă bucur că te-am cunoscut, agent Daniels. Să ai grijă de fata mea, auzi? Ţi-a povestit cum ne-am cunoscut?

— Nu, răspunse Max.

— Pune-o să-ți povestească cum a fost cu jucătorul de golf care a venit să ia masa cu prietenii lui. să întâmplat imediat ce am deschis restaurantul.

Tommy observase deja alți cunoscuți

şi se îndrepta spre ei cu braţele deschise.

Rămaşi singuri, Ellie se pregătea să-l întrebe pe Max de ce o invitase în oraş. Apăru un chelner să-i întrebe Dacă doreau ceva de băut, pentru început.

Când acesta se îndepărtă, se întoarse spre Max.

Înainte ca ea să scoată vreo vorbă, el spuse:

— Butte.

— Poftim?

— Butte, Montana. Acolo m-am născut şi am

copilărit.

— Bineînțeles. Acum se leagă toate.

— Acum nu mai înțeleg eu nimic.

Cum îi putea explica? Nu era posibil, hotărî ea. Acum înțelegea totul. Era de o energie ieșită din

comun, un rebel uşor sălbatic. Da, asta îi sugera: un animal sălbatic, neîmblânzit, asemenea peisajului din Montana.

Max o privea de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Ellie realiză ca trebuia să-şi pună

frâu imaginației.

— Sunt sigură că nu m-ai invitat doar ca să te îndrum spre un restaurant bun. Despre ce voiai să vorbim?

— Hai să mâncăm întâi. Ce-ți face cu ochiul?

— Aha, eviți

subiectul. Înseamnă că e de rău.

Se pricepea la fel de bine ca şi ea să schimbe subiectul.

— De ce-ţi zice Tommy „puştoaico”?

— Mi-a făcut cunoştinţă cu câţiva dintre prietenii

tatălui lui, toți trecuți de optzeci de ani. Pentru ei eram o puştoaică. Tommy mi-a zis de câteva ori „doctorița puştoaică” ceea ce, *a propos*, nu-mi place, i-am spus şi a încetat. Aşa ca nici tu să nu încerci.

El râse:

— N-o s-o fac. Nu te văd deloc ca pe o puştoaică. Când ne-am cunoscut abia dacă m-am uitat la tine.

Nu ţi-am văzut decât şortul şi coada de cal.

Şi picioarele,

recunoscu el în g â n d . *Lungi, perfecte*. Când te privesc acum, ultimul lucru pe care l-aş putea vedea ar fi o puştoaică, spuse el privind-o adânc în ochi.

Ellie simţea cum i

se suia sângele în obraji; inima îi bătea iar cu repeziciune. Ridică repede meniul şi se prefăcu că-l studiază. Când se uită la el, câteva secunde mai târziu, văzu că el o privea încă, dar de data aceasta cu o

expresie de concentrare.

— E timpul să-mi spui de ce am venit aici, zise ea lăsând meniul înapoi pe masă.

— Ai dreptate. Se aplecă spre ea. Nu este un lucru pe care să-l fac de

obicei...

Îi sesiză ezitarea. Deveni şi mai curioasă.

— Hai, spune-mi, insistă ea.

— Rămâne între noi, da?

— Da, zise ea.

— Să nu-ţi schimbi povestea,

spuse el într-un sfârşit.

— Care poveste?

— Declaraţia legată de schimbul de focuri, îi explică el. Să nu schimbi nimic din ea.

— De ce aş face asta? îl întrebă ea uimită.

— Pe parcursul investigaţiei vei mai fi interogată de politie sau de FBI şi în special de agentul Hughes. S-ar putea să încerce să te forţeze sa-ţi aduci aminte detalii pe care nu le-ai pomenit în

declaraţiile precedente. Nu spune nimănui mai mult decât ne-ai spus nouă. Şi anume ca nu i-ai văzut pe cei doi suficient de bine ca să-i poţi identifica.

Max devenise foarte serios. Ellie

se întreba de ce îi spunea el toate astea. Își aminti conversația pe care o avuseseră în apartamentul ei.

— Nu mi-ai spus prea multe despre caz sau despre cei pe care îi urmăreați. Se numesc Landry,

nu-i aşa?

— Da.

— Mi-ai mai spus şi ca încercaţi de mult timp să-i prindeţi.

— Eu şi Ben am început să lucrăm la caz când soţii Landry s-au mutat în Honolulu şi au

început să facă afaceri acolo, l-am arestat şi aveam probe suficiente. Aveam trei martori, dar cazul nu a ajuns la tribunal, aşa cum ţi-am spus deja.

— Nu mi-ai spus însă motivul.

— Doi dintre

martori au dispărut. Îi mai căutăm şi acum, dar fără succes.

— Şi al treilea?

— A fost ucis în timpul unui jaf armat.

Ellie se simţi cuprinsă de un fior.

Max o lăsă să

digere informaţia, apoi continuă:

— Avem nevoie de martori care să depună mărturie împotriva lor, care să poată face legătura între ei şi crimele comise. Iar când aceşti martori apar, noi trebuie să

le garantăm siguranța. Este posibil să intri în programul de protecție al martorilor, dacă poți furniza suficiente informații.

— Oh, nu, așa ceva nu se va

întâmpla.

— Ştiu ca viaţa ta a fost dată peste cap de Evan Patterson. A trebuit să-ţi părăseşti familia şi căminul, ani întregi. Dacă intri în programul de protecţie al martorilor...

— Nu pot admite asta, Max. Mi-am petrecut jumătate din viaţă ascunzându-mă, şopti ea. Am ajuns la limită. În ultima vreme am devenit ca un bloc de gheaţă. Nu mă pot decide unde vreau să

trăiesc iar ideea de a semna un contract mă sperie, chiar Dacă e vorba de un singur an.

— Aştepţi să vezi unde este Evan Patterson, nu-i aşa?

Era timpul să recunoască adevărul, îşi spuse

ea.

— Da. Îmi controlează viaţa chiar şi acum. Urăsc asta. Iar acum tu îmi spui că ar trebui să mă ascund şi de soţii Landry. Ajunge! răbufni ea. Chiar îmi ajunge. V-am spus, ţie şi lui

Ben, ca nu îi pot identifica.

Nu ar trebui să fiu în siguranţă?

El dădu din cap.

— Poate. Fii însă atentă... şi nu-ţi schimba declaraţia.

— Aşa voi face. Îl studie un minut, gândindu-se cât de

protector era cu ea, după care îl întrebă: ai putea avea necazuri pentru că ai discutat cu mine despre cealaltă investigaţie şi despre martori?

— Nu. N-am furnizat nicio informaţie

confidenţială. Ai fi putut la fel de bine să afli toate astea căutând pe Internet. Toate ziarele au scris despre caz.

— Crezi ca cei doi martori mai sunt în viaţă?

— Nu ştiu, zise el clătinând din cap.

Poate s-au speriat când au aflat de jaful armat şi au fugit.

Cine i-ar fi putut condamna? se gândi ea. Inspiră adânc şi îi spuse:

— Îţi mulţumesc ca mi-ai spus toate astea.

— Promite-mi ca

vei fi atentă.

— Promit.

El privi meniul:

— Comandăm?

— Nu prea mi-e foame.

Max citi câteva rânduri din meniu, după care ridică privirea spre Ellie. Ea se uita în gol şi

răsucea absentă lingura de pe masă. Ar fi trebuit să se abţină şi să aştepte până după masă ca să-i spună totul despre soţii Landry. Ea intuise însă ceva şi îl forţase să-i dea veştile mai devreme decât plănuise.

Bravo,

Daniels, **se dojeni singur. Era aici, lângă o femeie frumoasă şi sexy şi nu se gândea decât la pericolul care o pândea.**

Hotărându-se să o bine dispună, o întrebă:

— Pot să te întreb ceva?

— Da.

— Pe o scara de la unu la zece, cum ți se pare că decurge întâlnirea?

CAPITOL
7

După ce ospătarul le-a luat comanda, Max i-a spus:

— Toți bărbații de-aici se holbează

la tine. Comentariul lui a surprins-o, aşa că s-a uitat în jur.

— Exagerezi.

Nu exagera deloc. Ellie era răpitoare şi chiar şi el, aşa cinic cum era, fusese fermecat. Iar după ce petrecuse un timp în compania ei

îşi dăduse seama că nu era numai frumoasă.

Ellie spuse:

— Ştii, când am ieşit din sala de operaţie şi te-am văzut, mi s-a părut că erai extrem de relaxat.

Aproape că te-am

invidiat.

— Chiar eram relaxat.

Ea nu-l contrazise, dar ceva în privirea ei spunea că nu-l credea.

— Bine... Eram îngrijorat pentru Goodman, recunoscu el. Şi

furios.

— Din cauza împuşcăturilor. Era o constatare, nu o întrebare.

— Şi din cauza lor, dar mai ales pentru faptul că soţii Landry scăpaseră. Ar fi trebuit să-i prindem.

Iar de data asta nu mai scăpau de proces, îşi spuse.

— Ce legătură are agentul Hughes cu ancheta? Ca să fie mai explicită, adăugă: te-am auzit pomenindu-i numele în apartamentul meu, când vorbeai

cu Ben.

— Când a aflat de implicarea soților Landry, Hughes a venit din Omaha ca să preia conducerea anchetei. Îi urmăreşte de patru ani.

— Nu-l prea placi, nu-i aşa?

El ridică din umeri:

— Avem metode diferite.

Tommy se apropia de masa lor. Le umplu paharele şi-i ceru nişte gheaţă unui ospătar care trecea pe acolo.

— L-ai povestit

lui Max de jucătorul de golf? o întrebă pe Ellie

— Nu.

— Hai, e o poveste drăguță. Ellie e tare modestă, îi spuse el lui Max. Dacă nu-ți spune ea cum s-au petrecut lucrurile, atunci îți

spun eu.

— Ce s-a întâmplat?

Şi Max şi Tommy se întoarseră spre ea. Nu mai avea scăpare, ştia.

— Îmi cam ies din fire când sunt provocată, începu ea. Nu mă mândresc

cu asta.

— Ba atunci ţi-ai păstrat calmul, zise Tommy. Nemernicul cu care erai şi-a pierdut cumpătul. Tipul ala avea un ego cât tot statul Nevada. I se adresă lui Max: ea a încercat doar să nu-l

pună într-o postură proastă.

— Până la un punct, interveni ea.

— Uite ce s-a întâmplat, continuă Tommy. Au venit patru bărbaţi, toţi în jur de cincizeci de ani.

Stăteau la masă,

de cealaltă parte a restaurantului faţă de Ellie şi tipul acela. Cei patru era gălăgioşi, dar nu din cale-afara. Se distrau şi ei, fără să-mi deranjeze ceilalţi clienţi. Băuseră zdravăn înainte să vina aici. Cine i-ar fi

putut condamna? Era o zi toridă, peste treizeci şi trei de grade. Se întoarse spre Ellie: ai de gând să mă ajuţi?

Ea râse:

— Comandaseră toţi patru fripturi.

— Clasa întâi.

Carne care ţi se topeşte în gura, se laudă Tommy. Mâncărurile mele sunt cele mai bune.

— Din întâmplare m-am uitat la unul din ei chiar atunci când lua o îmbucătură. Şi-a îndesat în gură o

bucată destul de mare. Nu-mi venea să cred. Am continuat să mă uit la el, sperând să-l văd mestecând.

— Ceea ce nu a făcut, rânji Tommy.

— Înțeleg ca nu i s-a topit carnea în gură, spuse Max.

— Nu. Ellie continuă: a înghiţit-o toată şi bineînţeles că s-a înecat. A încercat să se ridice de pe scaun dar a căzut la podea.

— Eu n-am văzut ce s-a întâmplat, zise Tommy. Eram

ocupat în altă parte dar i-am auzit pe prietenii lui ţipând după ajutor şi strigând ca avea un atac de cord. Am alergat intr-acolo şi l-am văzut întins pe jos. Se întoarse din nou spre Ellie şi îi spuse: hai, continuă

tu. Spune-i ce s-a întâmplat în continuare.

Entuziasmul lui Tommy era aproape comic.

— Partenerul meu din acea seară, doctorul Dwight Parish mi-a spus: mă ocup eu. A fugit

spre tipul pe care mai târziu am aflat că îl chema Chuck.

— Tu ce-ai făcut? o întrebă Max pe Ellie.

— Am început numărătoarea chiar din secunda în care Chuck a încercat să înghită bucata de

carne...

Max o întrerupse:

— Cum adică? Ce numărătoare?

— Am cronometrat cât timp a fost lipsit de oxigen, îi explică ea. Întotdeauna număr, ca să ştiu câte secunde au trecut.

— Tăntălăul anunţă cu glas tare că e medic, spuse Tommy, îngenunchează lângă Chuck şi începe să îl apese pe piept. Şi el era convins că suferise un atac de cord. Se purta de parcă ţinea o

prelegere. Le explica celorlalţi ce făcea în timp ce-l tot apăsa pe piept.

— Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Max.

— Am încercat să-i explic lui Dwight ca tipul se înecase, interveni Ellie.

— Aşa este, a încercat, recunoscu Tommy. Eram chiar lângă ea. Tăntălăul n-a ascultat-o deloc, nici atunci când i-a spus că l-a văzut înghiţind o bucată mare de carne. Era prea ocupat să-şi vrăjească publicul ca

să-i dea atenţie. Cu toate apăsările, carnea i nu s-a mişcat din gât, aşa-i?

— Da, zise Ellie.

— Îi priveam îngrijorat. Nu e de bine să-ţi moară un client în restaurant.

Max îl susţinu:

— Cred şi eu că nu este.

— Pe vremea aceea nu ştiam că puştoaica e medic. Tot încerca să-l convingă pe neisprăvit că nu era vorba de atac de cord...

— N-a sunat

nimeni la 112?

— Ba da, normal. Spune-i tu ce s-a întâmplat mai apoi, îi ceru Tommy.

— Continuam să cronometrez, l-am cerut politicos lui Dwight să se dea deoparte.

Max ridică o

sprânceană. Ceva în tonul ei îi spunea ca nu era întru totul adevărat.

— Politicos, deci?

— Mie aşa mi s-a părut.

— Înainte să-ţi continui povestea, spune-mi: ce fel de doctor este Dwight?

— De-abia îşi terminase rezidenţiatul.

— Ce specialitate?

— Psihiatrie.

— Aha, zâmbi el.

— E o specialitate importantă şi dificilă, spuse ea. Oricum, Dwight

suferă de complexul Superman.

Era hotărât să-l resusciteze. Dacă avea echipamentul la îndemână cred că ar fi încercat cu electroşocuri.

Spun „ar fi încercat” pentru că nu l-aş fi lăsat eu.

— Dwight pare un mare dobitoc.

Tommy îl aprobă cu o mişcare a capului.

— Hai, continuă, îi spuse el captivat de poveste. Fără să o lase să vorbească, adăugă: nu erai deloc îngrijorată?

Dacă nu puteai extrage bucata de carne?

Ea păru uimită. Parcă nu înțelegea cum de el îi punea o întrebare atât de prostească.

— Mai aveam destul timp. Şi un plan de rezervă.

Aveam la îndemâna cuțitul de friptură și alcool. Dacă era nevoie, îl deschideam. Doar nu era să-l las să moară. Tot ce ți-am povestit noi acum s-a petrecut în mai puțin de un minut, adăugă ea. Par să se

fi întâmplat multe, dar totul a decurs foarte rapid, l-am explicat lui Dwight ca omul se înecase dar el continua să susţină ca ştia mai bine, că erau simptomele unui atac de cord. Din nou li se adresa

celorlalţi şi nu mie. Îmi era greu să mă fac auzită. Sunt chirurg la traumatologie, îi reaminti ea lui Max. Suntem instruiţi să preluăm controlul. Suntem... agresivi atunci când este nevoie. Am încercat

să-i explic lui Dwight, dar nu m-a ascultat. Aşa ca am făcut ce trebuia...

Tommy termină fraza:

— Î-a dat un şut de l-a proiectat în celălalt capăt al restaurantului.

— Tommy m-a

ajutat să-l ridic pe Chuck. Am dislocat bucata de carne şi i-am scos-o din gât. Totul să terminat cu bine.

— Am vrut să arunc cu bucata de carne după el, dar Ellie nu m-a lăsat, mormăi Tommy. Se

dădu deoparte ca să-i facă loc ospătarului care le adusese farfuriile cu mâncare. Mâncaţi-vă liniştiţi salatele.

Eu merg să vad ce e cu felul doi.

După plecarea lui Tommy, Max o întrebă:

— Ai mai ieşit cu Dwight?

— Ţi se pare că aş fi făcut-o? Clătină din cap. Pentru că îi băgasem lui Chuck degetele pe gât m-am dus la toaletă să mă spăl pe mâini. Când m-am întors la masă, Dwight

plecase.

— Un gentleman.

Pe parcursul serii Max i-a pus o mulțime de întrebări despre munca ei. Era evident ca o pasiona, ca-i plăcea să ajute oamenii, după felul în care îi

străluceau ochii când vorbea de ei.

— Trebuie să fie stresant în majoritatea timpului.

— Este, îi răspunse ea. Dar tu? Şi munca ta este foarte stresantă.

— Câteodată,

recunoscu el. Zâmbi şi adăugă: infractorii uşor de prins sunt putini. Asta îmi aduce aminte de un caz de la începuturile carierei mele.

— Ce vrei să spui cu asta?

El lăsă furculiţa

jos şi se sprijini de spătar:

— Era vorba de un jaf la o bancă de cartier. Un singur făptaş. Nu cred să fi avut prea mare experienţă.

A intrat în bancă cu un fes îndesat pe ochi şi cu pistolul în

buzunar. Banca era plina de clienţi.

Era agitat, aşa că s-a hotărât să aştepte până se mai elibera. N-a vrut să atragă atenţia asupra lui, plimbându-se de colo-colo, aşa ca s-a aşezat la o masă

unde erau formulare.

Pe caseta camerei de supraveghere se vedea clar ca a luat un pix şi a început să scrie ceva pe un formular. Trebuie să fi fost tare zăpăcit, pentru ca după ce s-a apropiat de

tejghea şi a înşfăcat banii, nu s-a mai gândit să ia cu el şi formularul pe care îl completase.

— Ce scria?

— Era o cerere de angajare.

— Nu se poate! zise ea neîncrezătoare.

— Ba da. Scrisese tot: nume, adresă... L-am ridicat imediat de acasă.

— Nu-mi vine să cred ca cineva poate să fie atât de prost.

El dădu aprobator din cap.

— Un prieten care este polițist în

Honolulu mi-a povestit despre un tip care a vrut să jefuiască un magazin. A luat banii din casa de marcat şi i-a cerut vânzătorului o sticlă de whisky. Din obişnuinţă, acesta i-a cerut să se

legitimeze...

— Iar el i-a dat actele, termină ea fraza.

— Aşa s-a întâmplat.

— Mai spune-mi una, îl rugă ea râzând.

— Ştiu cu sutele, dar îţi mai spun una

şi gata. E preferata mea. Despre un tip care a vrut să jefuiască o bancă. A luat cu el o pungă de hârtie ca să o folosească drept mască. Planul lui ingenios era să şi-o tragă pe cap şi să intre în forţă. A

decupat două găuri, pentru ochi, dar nu a probat-o. Când şi-a pus-o, găurile erau undeva pe frunte. Pe casetă se vede cum intră în bancă cu punga în cap, fluturând pistolul şi cerându-le funcţionarilor banii.

De fapt amenința un ghiveci de flori.

Lui Max îi plăcea râsul ei şi felul în care îi străluceau ochii când râdea. Ospătarul a venit cu nota şi a ştiut ca era timpul să plece. Îi părea rău ca seara se sfârşea.

— Dacă Dwight te-a lăsat aici, cum ai ajuns acasă?

— Am vrut să iau un taxi, dar Mary, soția lui Tommy, m-a dus acasă. Nu e aici în seara asta, altfel

Tommy ar fi adus-o la masa noastră să

o cunoşti. E foarte mândru de ea. sunt căsătoriţi de aproape treizeci de ani.

— Sunt unici.

— Eşti cinic.

— Sunt, când vine vorba de căsătorie. Am mulţi prieteni a căror poveste cu „au

trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi” a durat trei ani.

— Părinţii mei sunt căsătoriţi de multă vreme şi nu sunt o excepţie.

El nu comentă în niciun fel.

— Mergem?

O surprinse când

o luă de mină la ieşirea din restaurant. Abia după ce au intrat în maşină şi erau în drum spre apartamentul ei, Ellie a abordat din nou subiectul. Voia să afle ce se întâmplase de

gândea aşa.

— Să înţeleg că părinţii tăi au divorţat?

— Nu. Şi ei sunt căsătoriţi de mulţi ani.

— Şi nefericiţi.

El râse:

— Nu. sunt chiar foarte fericiţi.

— Aşa deci...

— Ce anume?

— Câte foste soţii ai?

— Niciuna. Nu am fost căsătorit, o asigură el.

— Relaţii pe termen lung?

— Ce înseamnă la tine „termen lung”?

— Mai mult de trei luni.

El se gândi puţin.

— N-am avut. Îmi plac femeile, Ellie, dar cele cu care mă culc ştiu prea bine ca nu e ceva de durată.

O altă femeie în fiecare noapte? Nu

avea curaj să-l întrebe asta.

— Dar tu? o întrebă el. Te vezi cu cineva?

— Nu.

— Cum vine asta?

— N-am timp. Şi nici n-am simţi dorinţa... până ai apărut tu, adăugă ea

în gând.

— E o scuză, nu un motiv, îi spuse el. Nici... ştii tu... Parteneri de sex ocazional?

Întrebarea lui a surprins-o.

— Nu m-a interesat, până acum cel puţin. Am

prieteni care fac sex cu prietene de-ale mele. Îmi spun ca te eliberează de stres. Dar mie mi se pare prea rece totul, aproape clinic.

Au parcurs restul drumului în tăcere. Ea nu se simțea deloc în largul ei. Se

gândea la răspunsurile pe care i le dăduse. Fără sex, fără partener, fără vreo implicare... Doamne, probabil că o credea o femeie eunuc!

Şi plictisitoare pe deasupra.

Max a parcat în

fata clădirii şi a intrat împreună cu ea. A insistat să-i verifice apartamentul, să se asigure că era în siguranţă, lucru pe care ea l-a apreciat. A durat doar câteva secunde. A aşteptat în prag cât el s-a

uitat peste tot. O lumină blânda data de un lampadar lumina livingul.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă când îl văzu apropiindu-se.

— Nu, mulţumesc.

Era la câţiva centimetri de ea. Ea

înghiți în sec și spuse:

— Trebuie să-ți spun...

— Ce anume? își proptise ambele mâini pe ușă, de-o parte și de alta a ei.

— Mi-a plăcut mai tare partea cu întâlnirea, decât cea

cu discuţia serioasă.

— Partea cu întâlnirea nu s-a încheiat încă.

Se aplecă şi o sărută, Buzele lui erau atât de dulci! La început a sărutat-o cu blândeţe. Ea i-a răspuns la sărut. A

oftat când limba lui a pătruns înăuntru, atingând-o pe a ei. Atingerea lui o electriza.

Şi a fost doar începutul.

A cuprins-o în braţe şi a tras-o lângă el. Gura lui punea stăpânire pe a

ei, iar şi iar.

— Cât eşti de dulce! Vocea lui era răguşită. A sărutat-o pe gât şi a simţit-o înfiorându-se.

Ea şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui şi şi-a trecut degetele prin păr. Se întrebase

cum era sărutul lui, dar nici cea mai nebunească fantezie nu egala realitatea. O copleşea. Era un sentiment minunat. O sărută din nou, fierbinte şi umed, făcând-o să-şi dorească şi mai mult, mult mai

mult. Când el o îndepărtă uşor, ea îl privi uimită.

— Vrei să rămân?

Îl sărută pe gât.

— Cred ca putem încerca sexul ocazional, îi şopti.

— Scumpo, dacă rămân nu va fi deloc ocazional.

Îi ridică bărbia spre el. Trebuia să o privească în ochi şi să o audă răspunzându-i, înainte să-i smulgă hainele de pe ea.

Telefonul lui a început să sune la o fracţiune de secundă după al ei.

Max a inspirat adânc apoi s-a tras de lângă ea ca să poată răspunde. Ellie şi-a scos telefonul din geantă. Avea un mesaj.

— Vin acum, spunea el. A terminat convorbirea şi s-a

uitat la Ellie care deschidea uşa.

— A avut loc un schimb de focuri la spital.

În acelaşi timp, ea spuse:

— Am fost chemată de urgenţă.

CAPITOL

8

Ellie a vrut să meargă cu maşina ei la spital dar Max nu a fost de acord. Nu voia să o piardă din

ochi până nu ştia exact ce se întâmplase. Îi ignoră protestele, îi luă cheile din mină, încuie uşa şi o luă pe sus până la maşină.

— S-ar putea să stau toată noaptea în operaţie.

— Te aştept şi te duc acasă.

— Ar putea dura ore întregi.

— Aştept.

Ea nu mai insistă. După cum îşi încleştase fălcile îşi dădea seama că avea de gând să se încăpăţâneze.

Îi arătă o scurtătură, ca să ocolească autostrada, după care o sună pe Wendy, asistenta de l a *Urgente*, ca să ştie la ce să se aştepte.

— Accident în lanţ pe 1-70, îi

spuse Wendy. Răniţii sunt pe cale să ajungă. Doctorul Westfield te vrea aici, acum.

— Sunt pe drum, zise Ellie. Am auzit şi că ar fi fost un schimb de focuri.

— Aşa este, chiar în pragul uşii de la

***Urgențe*. Bandele au învățat să se orienteze. Se împuşcă acolo unde ştiu ca pot primi ajutor imediat. Nu mai e mult şi se vor împuşca în sala de operație. Ca să evite intermediarii: medicul de pe**

ambulanţă, brancardierul. suntem în plin război aici, Ellie.

— Ajung imediat.

închise telefonul şi se întoarse spre Max, căruia îi repetă ce aflase de la Wendy.

— Mă mir ca nu s-

a întâmplat mai demult. Cu toată paza, numărul armelor introduse în spital este şocant. Era doar o chestiune de timp până să se audă împuşcături.

— Ar trebui întărit sistemul de securitate. Triplat,

zise el. Doar aşa îi poţi ţine în frâu.

Ea dădu din cap aprobator.

— Pe tine cine te-a sunat?

— Ben.

— Ce căuta la spital atât de târziu?

— Trecuse pe la

Sean să vadă cum se simte şi a auzit împuşcăturile. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat, să ne asigurăm ca Sean nu era adevărata ţintă.

— Crezi că soţii Landry ar fi în stare să trimită pe cineva sa...

— Paza buna trece primejdia rea.

— Dacă nu mă găseşti la *Chirurgie*, caută-mă în salonul lui Sean, îi spuse el.

Camera de gardă arăta asemenea platoului unui film de groază. Toate paturile erau

ocupate. Doctorii şi asistentele alergau de la un pat la altul, dându-le primul ajutor victimelor accidentului de pe autostradă.

Printre ele se aflau şi membrii unei bande, prinşi cu cătuşe de barele

laterale ale paturilor. Şi ei îşi aşteptau rândul să fie îngrijiţi. Lângă ei se aflau poliţişti.

Majoritatea victimelor accidentului erau sub influenta calmantelor şi nu scoteau un sunet,

dar membrii bandei nu erau la fel de tăcuți. Unii țipau după calmante mai puternice, alții strigau obscenități și amenințări, cerând să li se dea prioritate. Peste tot domnea haosul.

Ben îi aștepta la

intrare.

— E ca la balamuc.

Şi avea dreptate. Trebuiau să tipe ca să se poată auzi.

Ellie îşi dădu seama ca avea încă în mină mobilul şi nu avea nici geantă, nici buzunare. Fără

să stea pe gânduri i-l întinse lui Max. Avea deja cheile casei ei. Putea să-i țină și telefonul.

Max și Ben o urmau în timp ce își făcea loc printre tărgi și paturi.

— Cum se simte Sean? întrebă

imediat Max.

— E bine. L-am lăsat cu cineva.

— Ce-ai aflat legat de împuşcături?

— Se pare că un poliţist începător păzea uşa de la *Urgenţe*. La un moment dat a intrat un tip, iar când s-a

descheiat la haină i s-a văzut pistolul. Polițistul a scos arma şi l-a somat să-i dea pistolul, dar acesta l-a aţintit spre el. N-a avut de ales şi l-a împuşcat. Direct în piept. Există destui martori care pot

depune mărturie că a fost autoapărare. Medicii au încercat să-l resusciteze dar era prea târziu. Se pare ca s-a declanşat un adevărat război între bandele rivale.

— Aşa se întâmplă întotdeauna, zise Ellie.

— Un polițist mi-a spus ca a fost o adevărată baie de sânge ceva mai devreme, într-un depozit părăsit.

O ambuscadă, adăugă el. Doi morți, șase răniți. Inițial s-a crezut că tipul care l-a

ameninţat pe poliţist venise să se răzbune. Am stat de vorbă cu câţiva martori şi mi se pare că nu corespunde profilului.

— Nu avea acte la el? întrebă Max.

— Nu. Dar cred că

ar trebui să urmărim pista aceasta, îi răspunse Ben.

— De obicei se strâng atâția răniți abia după miezul nopții, remarcă Ellie împingând o targă ca să poată trece.

Max observă ca ea

nici nu lua în seamă strigătele şi aşa-zisele complimente care i se adresau. Un tip ras în cap îi spuse ceva atât de obscen că lui Max îi venea să-l strângă de gât. Ellie nu părea deloc afectată.

— Hei, Ellie,

aşteaptă! spuse Ben. Am trecut de lifturi.

— Urcăm pe scări, îi spuse Max.

— Bine, spuse el fără să înţeleagă de ce ar fi vrut cineva să urce în fugă trei etaje când liftul era chiar acolo şi funcţiona.

Max urcă înaintea lor şi deschise uşa de la etajul patru. Ellie dădu scurt din cap în semn de rămas bun şi alergă spre vestiar să se schimbe. Un bărbat de şaptezeci de ani o aştepta pe masa de operaţie.

Maşina lui fusese strivită între o alta şi un camion, pe autostradă.

Rinichiul îi fusese perforat. În următoarele ore avea să suporte o nefrectomie parţială.

L-a revăzut pe

Max abia pe la unu noaptea. Se afla în salonul lui Sean, aşa cum îi spusese. Stătea tolănit pe un scaun şi urmărea un canal de ştiri. Sunetul era dat atât de încet încât ea nu-şi dădu seama Dacă auzea ceva. Ben era

şi el acolo. Dormea dus pe un scaun la intrarea în salonul lui Sean.

Ben se trezi când ea trecu pe lângă el. Speriat, sări în picioare. Când îşi dădu seama cine ea, se dădu înapoi ca Ellie să poată ajunge

la Sean.

Ellie se schimbase deja în hainele de stradă. Dacă tot era acolo, se hotărî să îi controleze incizia. Îşi puse o pereche de mănuşi şi îndepărtă uşor pijamaua de spital. Sean continua să

doarmă. Când termină, îl văzu pe Max aşteptând-o în prag. Avea parul răvăşit şi arăta al naibii de sexy.

Poate cineva să fie prea obosit pentru sex? Ellie cădea din picioare şi totuşi îl dorea. Bine

ca Max nu-i putea citi gândurile.

În timp ce mergeau pe coridor el comentă:

— E trecut de miezul nopţii. Cum se face ca arăţi atât de bine?

Se uitase în oglindă după ce se

schimbase şi ştia că arăta ca naiba.

— Cred ca ai nevoie de ochelari.

— Nu am, zâmbi el.

Au coborât scările fără grabă. Ellie era obişnuită să alerge peste tot, dar nu o deranja să

încetinească ritmul. Se lupta cu dorința de a se sprijini de el.

— Acum ce urmează? îl întrebă ea.

— Te duc acasă, îi răspunse.

— Mă refer la cazul Landry.

— Mâine – azi, de

fapt – după ce dormi puţin va trebui să vii la poliţie să te uiţi la nişte fotografii.

Agentul Hughes va fi acolo.

— Tu nu?

— Ben şi cu mine mai avem câteva hârţoage de făcut,

după care ne întoarcem în Honolulu.

Toate gândurile ei: cum îi smulgea hainele, cum făceau sex nebun, se opriră brusc. Putea fi o noapte grozavă, ştia, dar una singură. Sexul ca

divertisment avea preţul lui... mai ales în cazul ei. Ea nu era într-atât de experimentată încât să facă sex cu un bărbat şi să-l uite a doua zi dimineaţă. Max pleca pentru totdeauna şi nu avea să-l revadă vreodată.

Aşa că era mai bine să-şi spună la revedere şi să plece fiecare pe drumul lui.

Hotărârea fiind luată, se relaxa.

Lui Max îi sună telefonul. Era Ben.

— Credeam că eşti în drum spre

hotel, zise Max.

— Sunt la *Urgente*, răspunse Ben. Avem o problemă. Un ofiţer de poliţie are nevoie de ajutor şi m-am gândit la tine. E vorba de un copil. Poţi să treci pe aici?

— Da.

Ellie şi Max au scurtat drumul prin camera de gardă, observând cita linişte era acum. Holurile erau goale şi nu au mai fost nevoiţi să facă slalom printre paturi.

După colţ îi

aştepta Ben. Stătea în faţa unei uşi, cu braţele încrucişate pe piept, blocând accesul. Un poliţist mai tânăr, un bărbat între două vârste şi un asistent stăteau în faţa lui. Se certau. Asistentul ţinea în mină nişte

chei şi ar fi vrut ca Ben să se dea deoparte, să deschidă uşa. Ben nu se clintea.

— Dă-te din drum că deschid eu, cu un glonţ, sugeră bărbatul mai în vârstă. Scoase un pistol de calibru mic

din buzunar. Dă-te din calea mea, altfel...

Ben a reacţionat cu o viteză uimitoare. Înainte ca bărbatul să clipească măcar i-a confiscat arma şi i-a întins-o poliţistului.

Poliţistul îl privea

uimit.

— Cum de-ai putut intra înarmat în spital, Gorman? Şi ce aveai de gând să faci cu ea? Eşti doar asistent social – şi unul destul de prost. Ar trebui să-ţi cauţi o altă slujbă.

— Am permis de

port-armă, răcni Gorman. Lucrez într-o zonă rău-famată. Trebuie să mă pot apăra.

Da-mi pistolul înapoi.

— Securitatea lasă de dorit aici, îi şopti poliţistul lui Ben.

— Vreau să-ți văd permisul, îi ceru Ben.

— E în torpedou.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Max.

Ben îi făcu semn spre asistentul social şi spuse:

— Lucrurile au scăpat de sub

control.

— Da? Care e problema?

Ellie îl ştia bine pe Gorman. Era rău şi-i plăcea să-şi dea importanţă.

Gorman începu să-i explice ceva, dar Max ridică o mină şi-i făcu semn

polițistului:

— Povesteşte-mi tu.

— Gorman a ieşit de la *Urgențe* târând după el un puşti.

— Sunt asistent social. Am dreptul să... începu Gorman. Închise rapid gura văzând expresia lui

Max.

Max îi citi numele polițistului și spuse:

— Continuă, Lane.

— Băiatul țipa, iar Gorman continua să-l târască. Asistentul – dădu din cap în direcția tânărului cu cheile – îl ținea de cealaltă

mină. Pe băiat îl durea, se vedea clar.

— Foloseam forța pentru ca era necesar, se apără Gorman.

— El mi-a zis să-l țin, se apără asistentul.

— În orice caz, spuse tare

polițistul, ca să-i acopere şi să-i oblige să tacă, puştiul a scăpat. A fugit într-un salon unde un medic examina un pacient şi a pus mâna pe un bisturiu. După care s-a încuiat aici.

— Câți ani are?

— Nouă sau zece.

— Dumnezeule! Şi tu îl ameninţi cu pistolul? îl întrebă Max pe asistentul social.

Gorman îngheţă văzând furia din ochii lui Max. Se dădu un pas înapoi, hotărât să nu

cedeze.

— Băiatul va fi închis. Dacă mi se împotriveşte nu...

Max se întoarse spre asistent şi îi spuse:

— Deschide-mi uşa, dar să nu pleci nicăieri. Noi doi n-am terminat încă.

Mâinile asistentului tremurau. A încercat trei chei până să o nimerească pe cea bună. S-a dat grăbit de-o parte.

— Lane, condu-i pe aceşti doi domni în sala de aşteptare

şi aşteptaţi-mă acolo, îi ordonă Max. Se întoarse spre Ellie: nu durează mult.

A intrat în încăpere şi a închis încet uşa în urma lui.

Ellie s-a îndreptat spre biroul

asistentelor să se intereseze de băiat. O cunoştea pe asistenta care era de gardă. Se numea Mary, era o femeie dulce, destul de în vârsta, într-o eternă cură de slăbire.

— Ce-mi poţi spune despre...

— Băiatul terorizat de Gorman?

Ellie încuviinţă din cap. Mary se dădu mai aproape ca să nu fie auzită şi de alţii.

— Nu ştiu cine a sunat la Protecţia Copilului. Băiatul şi

fratele lui au fost implicaţi într-un accident rutier. Fratele lui, care e mai mare, tocmai a ieşit din operaţie. Fractură, îi explică ea. Cel mic are câteva tăieturi, dar nimic grav. Ne-a spus că mătuşa lor

vine mâine dimineaţă să-i ia. Atât şi nimic mai mult.

După care a venit Gorman, ca o furtună. M-am gândit să chem paza, dar tocmai atunci a venit Lane, poliţistul şi mi-a dat

o mină de ajutor.

Ben veni lângă Ellie. Îşi dădu seama că era neliniştită după privirile pe care le arunca spre uşă.

— Nu-i nicio problemă. Un copil de nouă ani cu un bisturiu nu

constituie o problemă pentru el. A trecut prin situaţii mult mai periculoase.

Asta nu o liniştea deloc.

— De ce n-ai apelat la Lane? De ce l-ai chemat pe Max?

— Pentru ca se descurcă cel mai bine în asemenea cazuri. Ştie ce se petrece în mintea băiatului. Max îl poate ajuta. În curând băiatul îşi va da seama că poată să aibă încredere în el. A avut un caz

similar anul trecut. Un unchi îşi folosea nepotul pe post de sac de box. Într-o zi băiatul s-a săturat, l-a luat arma unchiului său şi a vrut să-l omoare. Erau încuiaţi amândoi în dormitorul

băiatului. Îmi amintesc pereţii verzi şi posterele cu super-eroi.

— Ce s-a întâmplat?

— Băiatul ţinea arma aţintită asupra unchiului său. A durat ceva până ce Max l-a convins să-l

lase să între. A aflat atunci ca unchiul încercase să-l agreseze sexual, de aceea băiatul a pus mâna pe arma. Max a înțeles ca voia să-l facă să sufere aşa ca a început să-i descrie cu lux de amănunte ce urma

să pățească în închisoare. A cam exagerat dar a reușit să-l convingă. Băiatul i-a întins pistolul lui Max. Unchiul a început imediat să țipe la el. Max a intervenit și i-a pus cătușele. Bănuiesc ca-l

speriaseră spusele lui

Max. Nemernicul!

— Ce se întâmpla cu Max dacă băiatul îndrepta arma spre el?

— Era pregătit şi pentru asta. Ştie cum să se descurce în asemenea

situaţii.

Ellie nu scăpa uşa din ochi.

— Bisturiul este foarte ascuţit. Dacă băiatul îi taie vreo arteră sau...

— Max nu-l va lăsa să-i facă rău.

Şi a avut dreptate. Uşa s-a

deschis şi Max a ieşit. Îl ţinea pe băiat pe după umeri. Acesta nu dăduse încă drumul bisturiului.

Părea mai mic de nouă-zece ani, se gândi Ellie. Şi era foarte speriat. Îi venea să-l omoare

pe Gorman.

Se apropie de ei. Copilul făcu ochii mari şi se ascunse în spatele lui Max.

— E în regulă. E cu mine. Las-o să se uite la braţul tău, bine? După care îţi găsim ceva de mâncare şi un pat.

Vei dormi aici în seara asta.

Băiatul se numea Kyle şi avea vânătăi pe mâini de la strânsoare. Max îl urcă pe un pat, să fie examinat.

Când o văzu că-şi punea mănuşile, băiatul spuse:

— Fără injecţii.

— Fără, spuse Ellie. Vreau doar să te examinez.

L-a ajutat să-şi dea jos tricoul.

— Celălalt doctor mi-a spus ca m-a salvat centura, îi şopti Kyle. Vezi? Aici e semnul de la

centură.

Stăteam pe bancheta din spate.

Pe Ellie o interesa mai mult umărul lui stâng. Pielea era roşie şi inflamată până la cot şi îşi scrintise încheietura. Braţul drept se prezenta

ceva mai bine.

— Unde sunt părinţii tăi, Kyle? îl întrebă Ellie.

— Mama a murit iar pe tata nu-l cunosc, îi răspunse.

— Alte rude nu mai ai?

— Doar pe fratele meu. Locuim

împreună. Mătuşa noastră locuieşte în Chicago şi ne-a promis ca vine mâine.

Ellie îl privi pe Max.

— Îl internez.

— Asta ce înseamnă? întrebă speriat Kyle.

— Înseamnă ca vei dormi aici în seara asta.

— Cu fratele meu?

— Când se va trezi din anestezie va fi adus pe acelaşi etaj cu tine. E bine? îl întrebă Ellie.

— Cum rămâne cu

tipul acela? Spunea că mă bagă la închisoare.

— Mă ocup eu de el, promit, spuse Max.

— Îmi pare rău ca am luat cuțitul acela. Credeam că mă lasă în pace Dacă-i sperii.

Ellie s-a întors la asistente să-i facă formele de internare, apoi a dat un telefon să anunțe că un angajat al spitalului rănise un copil şi ca exista posibilitatea unui proces. Pentru ca ea era cea care îl

internase, tot ea avea să hotărască momentul când putea fi externat. Când a terminat toate hârţoagele,

Kyle dormea dus.

— Are încheietura luxată, îi spuse ea lui Max. Mă mir că Gorman nu i-a

dislocat umărul. Va avea nevoie de pungi cu gheaţă peste noapte.

A aşteptat la masa asistentelor ca Max şi Ben să între şi să vorbească cu Gorman şi cu asistentul. L-a auzit pe Lane spunând:

„ai dreptul să nu spui nimic...”. N-a mai auzit şi restul din cauza strigătelor lui

Gorman.

Max se întoarse un minut mai târziu.

— Eşti gata?

Ea se întoarse

spre asistentă:

— Mulţumesc, Mary.

— Să nu-ti faci griji. Vorbesc eu cu fetele de noapte. Vor avea grijă de băiat, o asigură Mary.

Ellie îl urmă pe Max afara. Ben le strigă noapte bună

în timp ce se îndrepta spre maşină.

— Cum ai reuşit să-l linişteşti pe Kyle? îl întrebă ea.

— N-am spus nimic. L-am lăsat pe el să vorbească. Bietul copil era tare speriat. Când a fost

pregătit să mă asculte, i-am promis ca nu va fi închis şi că-l voi ţine pe Gorman departe de el.

— Şi te-a crezut, pentru ca te-ai purtat frumos cu el.

Au ajuns la maşină. Max i-a

deschis portiera:

— Te interesezi de starea lui mâine dimineaţă?

— Bineînţeles. Mă voi asigura că rămâne cineva cu el până la sosirea mătuşii. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Nici nu-mi fac,

dacă ştiu ca te ocupi tu.

Ellie se strecură pe scaunul pasagerului, îşi puse centura şi închise ochii. Abia dacă ieşiseră din parcare ca ea adormise. Dacă n-ar fi văzut-o cu ochii lui, n-ar fi

crezut. Respirația ei regulată era un indiciu că dormea adânc. În timp ce conducea, Max se gândea la ea. Era obișnuită să preia controlul dar în același timp se simțea confortabil când era cu el. Nu ar

fi adormit Dacă nu s-ar fi simţit în siguranţă.

Şi-a amintit scurtătura pe care i-o arătase, aşa ca au ajuns imediat. A parcat maşina, a oprit motorul, după care a desfăcut ambele centuri, pe-a

lui şi pe-a ei.

— Haide, scumpo. Trebuie să te bagi în pat.

Ea s-a trezit în clipa în care el i-a atins mâna.

— Nu e nevoie să mergi cu mine.

— Ba este.

l-a deschis

portiera şi a luat-o de mină.

N-au scos niciun cuvânt până când au ajuns în apartament. El a făcut o scurtă verificare, a scos telefonul ei din buzunar şi i l-a întins. După care a sărutat-o.

Ellie s-a lipit de el. Era permisiunea pe care o aştepta. A cuprins-o cu braţele şi a sărutat-o mai adânc.

Ea îşi folosi limba, dorind să-l înnebunească la fel de mult cum o înnebunea pe ea

atingerea lui.

Ce rău putea fi în câteva sărutări... de rămas-bun? Se întreba, în timp ce-şi încrucişa braţele în jurul gâtului lui.

Max se trase puţin înapoi, o privi în ochi şi o sărută din nou, cu un

geamăt. Îi plăcea gustul ei, de zahăr şi mentă. Îi plăcea şi să-i simtă trupul lipit de-al lui, dar mai ales felul în care îi răspundea.

Cum ar fi putut să-i reziste? Sărutul era fierbinte şi excitant. Max îşi

dădu seama ca era pe punctul să-şi piardă controlul, aşa că făcu un efort. Nu putea însă să-i dea drumul din îmbrăţişare. O ţinu strâns în timp ce inspira adânc, încercând să se controleze. Ştia că

n-ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să-i dea drumul şi să iasă pe uşă. Da, asta ar fi trebuit să facă. Ellie nu era genul de fată cu care să ai o aventură de-o noapte. Nu era o femeie uşoară, din

cele la care apelau unii dintre colegii lui, pentru o seară.

Dă-i drumul şi pleacă. **Îşi repeta asta în minte şi totuşi nu făcea nicio mişcare. Cum ar fi putut să facă?**

Ellie îl săruta acum pe gât, făcând

ca inima lui să bată nebuneşte. Urcă apoi spre ureche. Îi simţea moliciunea buzelor pe piele iar limba ei îl înnebunea.

Îşi spori strânsoarea.

— N-ar trebui să facem asta, începu

el, dându-şi seama ca se contrazicea singur, pentru ca nu reuşea să-i dea drumul din îmbrăţişare.

— Ştiu, şopti ea sărutându-l iar şi iar.

— Trebuie să mă întorc în Honolulu

şi nu vreau să... îşi pierduse deja şirul gândurilor. Nu se putea gândi la altceva. Voia doar să o sărute.

— Ce anume nu vrei? îl întrebă ea. Se juca cu degetele prin parul lui. îl sărută uşor pe

obraz.

A avut nevoie de câteva secunde ca să se gândească la întrebare, după care i-a spus:

— Nu vreau să-ți fac rău. Chiar dacă facem sex în seara asta, eu tot voi pleca mâine. Nu

cred că ai putea să treci prea uşor peste asta.

Adevărul era că nu se vedea nici pe el făcând faţă. Îi era greu să se despartă de Ellie, chiar imposibil.

Simţea asta în adâncul inimii. Era

foarte diferită de femeile pe care le cunoscuse până atunci. Nu avea cum s-o uite.

— Mi-ar fi foarte uşor să ajung în patul tău... începu el.

Uşor? Se încorda. Cât egoism din

partea lui! După câteva secunde i-a dat însă dreptate. Spunea adevărul, l-ar fi fost uşor, aşa cum i-ar fi fost şi ei. Şi nu hotărâse ea că asta era o idee proastă?

Buzele ei îi atinseră obrazul

când spuse:

— Vei sfârşi prin a mă răni?

— Da. Vocea îi tremura. Aşa cred.

Ea se trase de lângă el.

— Ai dreptate, zise Ellie oftând. Ai nevoie de o femeie mult mai

experimentată, care să ştie ce face.

Dumnezeule, cât era de sexy! I-a trebuit multă stăpânire de sine să nu se arunce din nou în braţele lui. L-a deschis uşa. Drum bun. Să ajungi cu bine acasă.

CAPITOL 9

Ben a luat-o prin surprindere pe Ellie duminică după-amiază când i-a bătut la uşă şi i-a

spus că trebuia să-l însoţească la secţie, să se uite la nişte fotografii. Dacă întârzia cincisprezece minute n-o mai găsea acasă. Era îmbrăcată lejer, în blugi, un tricou alb şi pantofi de sport.

Îşi pusese telefonul în geantă, alături de ruj, perie, portofel, mănuşi din latex – învăţase să nu iasă niciodată din casă fără ele – un pachet de şerveţele şi o sticluţă din plastic cu dezinfectant. Nici fără ea nu pleca

niciodată de-acasă.

Nu l-a întrebat pe Ben dacă era şi Max acolo, dar el s-a grăbit să-i ofere această informaţie.

— Rob – agentul Hughes, adică – i-a solicitat ajutorul lui Max. A vrut să-l interogheze pe un

alt posibil martor. Un tânăr care traversa parcul spune că i-a văzut pe soţii Landry.

— Îi poate identifica?

— Vom vedea, spuse Ben care nu era deloc dornic să-i spună mai multe.

— Deci nu va fi acolo? întrebă ea în timp ce se urca în maşina lui Ben.

— Cine, Max? Nu.

— Agentul Hughes, explică ea. Credeam ca va fi acolo când mă uit la fotografii.

Ben clătină din

cap.

— Îşi doreşte atât de mult ca tu să-i identifici, că ne-am temut să nu încerce sa-ti sugereze în vreun fel care sunt fotografiile celor doi. Aşa că va sta deoparte.

— Asta e bine,

spuse ea.

— Va fi prezent agentul Wahiberg. E de-al locului.

Lui Ellie îi sună telefonul. îl privi şi spuse:

— Scuze. E de la spital. După o scurtă conversaţie îşi puse telefonul la loc, în

geantă. L-am externat pe Kyle. A sosit mătuşa lui. Va locui cu ea.

— Asta-i bine, zise Ben. N-aş fi vrut să aibă de-a face cu un alt Gorman.

— Nu e un asistent social tipic.

Majoritatea sunt competenţi şi înţelegători. Să sperăm că aşa va fi şi cel care îl va înlocui pe Gorman.

Câteva minute mai târziu, Ellie spuse:

— Mai spune-mi despre soţii Landry.

— Sunt nişte... Nu a terminat fraza, căutând cuvintele cele mai potrivite pentru a-i descrie. Au început în Omaha, începu el. Acolo au locuit până acum cinci ani. Vindeau arme oricui le putea plăti. Au

început cu cele mai mici: pistoale, orice marcă sau model, după care au trecut la arme semiautomate, apoi la...

A intrat pe autostradă şi s-a încadrat pe banda din mijloc.

— Acum există arme ale căror gloanțe trec și prin otel. Vestele antiglonț nu mai servesc la nimic.

— Știu. Am văzut cât rău pot face. Noi le spunem elice.

— Noi?

— Eu și ceilalți

chirurgi, spuse ea. Gloanţele se răsucesc în corp, zdrobind artere şi organe. Iarna trecută am operat un băiat de zece ani. Mama lui mi-a spus că traversa strada când au început împuşcăturile.

— A supravieţuit?

— Nu. A murit în timpul operaţiei, l-am promis mamei lui că nu-l voi uita şi mă voi ţine de cuvânt.

Era un băieţel tare frumos. Se numea Joel Watkins. Se întoarse

să privească pe geam. Nu ştiu Dacă cei doi Landry au vândut sau nu acea armă care l-a ucis pe Joel, dar pentru mine sunt la fel de vinovaţi. Cei care fac ca aceste arme să ajungă în stradă trebuie făcuţi

răspunzători pentru toate crimele comise.

El era de acord.

— Sunt sute de traficanți, dar soții Landry... ei bine, au un loc special în iad.

— Fără îndoială.

— S-au mutat în Honolulu acum vreo

doi ani şi au început să vândă arme mai mari şi mai performante.

— Trebuie să fi fost o afacere importantă dacă au venit până aici.

— Da, spuse el. Din păcate cel cu care trebuiau să se

întâlnească a fost ucis în parc. Ar fi fost bine Dacă-l prindeam măcar pe unul din ei.

Ajunseseră la secţie. Ben a găsit un loc de parcare după colt.

Ellie l-a urmat, trecând de uşile

duble.

— Cât crezi ca mai durează până să-i prindeți?

— Greu de spus. sunt convins însă ca îi vom prinde. Dacă nu aici, atunci în Honolulu.

— Iar atunci vor vedea ce dovezi

aveţi împotriva lor?

— Şi ce martori.

Ea se cutremură. Fusese avertizată. Ştia cum acţionau. Martorii dispăreau, iar soţii Landry îşi vedeau liniştiţi de treabă.

Agentul Wahiberg îi aştepta la

recepție, l-a condus până la etajul doi, într-o încăpere lungă, spațioasă.

Pereții erau zugrăviți într-un bej industrial iar birourile erau lipite între ele. Pe fiecare birou era câte un computer iar lângă

fiecare din ele se afla câte un scaun. Majoritatea erau goale, dar era duminică şi nu era prea târziu. Mai pe seară secţia avea şanse să semene cu camera de gardă a spitalului.

Ellie trecu pe

lângă un tip hispanic masiv, îmbrăcat în maiou şi blugi. Era încătuşat şi stătea lângă un ofiţer de poliţie care redacta raportul. Văzu şi o femeie şi un copil care aşteptau nerăbdători pe o

bancă, de cealaltă parte a încăperii. Erau probabil rude. Bărbatul ţinea capul lăsat într-o parte în timp ce răspundea la întrebări.

Ellie s-a oprit o clipă când a ajuns în dreptul lui. S-a dat puţin înapoi, să

vadă mai bine, după care şi-a continuat drumul spre biroul unde o aşteptau Wahiberg şi Ben. Wahiberg i-a tras un scaun iar

Ben i-a aşezat în faţa două bibliorafturi. După ce a primit toate

instrucţiunile de la Wahiberg, Ellie a început să studieze fiecare fotografie.

După câteva minute a ridicat privirea spre bărbatul care era interogat. Când a văzut ca detectivul i-a desfăcut

cătuşele, s-a ridicat de pe scaun şi a spus:

— Scuzaţi-mă o clipă.

Ben se pregătea să o urmeze, dar ea a ridicat mâna:

— Mă întorc imediat.

— Ce face?

întrebă Wahiberg.

— Nu ştiu, răspunse Ben.

Ellie nu avea nici cea mai vagă idee cum va reacţiona bărbatul dar era responsabilitatea ei să-i vorbească.

— E ziua ta norocoasă, Carlos

Garcia, îi spunea detectivul. Iți dau drumul dar să știi că data viitoare nu voi mai fi la fel de îngăduitor.

În clipa în care Carlos s-a ridicat de pe scaun, femeia și copilul s-au ridicat și ei. Ellie a dat ocol

biroului şi s-a oprit în faţa bărbatului.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă în particular.

La început Carlos a părut îngrijorat, apoi furios.

Detectivul a întrebat-o:

— Ce treabă ai cu

el? Poate te pot ajuta.

— Nu, răspunse ea. Îi întinse mâna lui Carlos şi o strânse cu putere.

— Cine eşti? o întrebă el privind mai întâi spre soţia lui şi apoi înapoi spre ea. Ţi-am făcut

eu ceva?

— Nu, îl linişti ea. Vrei să vii cu mine? Durează doar un minut.

Nu a aşteptat răspunsul lui şi s-a îndreptat spre celălalt colţ al încăperii. Carlos a urmat-o.

— Uite ce e, cucoană, nu ştiu ce...

Ea l-a întrerupt:

— Sunt doctorul Sullivan.

Atât a auzit detectivul care îl interogase pe Carlos. Restul discuţiei s-a purtat

în şoaptă. După câteva clipe Carlos şi-a strigat soţia care li s-a alăturat. Dădea din cap la spusele lui Ellie şi părea din ce în ce mai îngrijorată.

— Ce face acolo? repetă Wahiberg întrebarea.

Ben ridică din umeri. O văzu pe Ellie întinzându-se după o foaie de hârtie. A scris ceva pe ea şi apoi i-a întins-o lui Carlos.

Ellie a pus mâna pe umărul lui Carlos:

— Nu te costă

nimic. Doctorul îmi este dator. Dar promite-mi ca te duci imediat. Mă asigur eu să te primească. Ai aici şi numărul meu de telefon, adăugă privind spre soţia lui. Sună-mă Dacă e vreo problemă.

Le-a strâns mâinile amândurora.

— Bine, o auzi Ben spunând în timp ce se întorcea la ei.

Fără vreo explicaţie s-a aşezat şi a reînceput să studieze fotografiile.

— Ellie?

Ea ridică privirea spre el:

— Da?

— Îl cunoşti pe tipul acela?

— Nu, răspunse ea dând pagina.

— De ce a stat de vorbă cu el? o întrebă Wahiberg.

— Pentru că

trebuia, răspunse ea fără să mai dea vreo explicaţie.

Când trecuse pe lângă Carlos îi observase umflătura din ceafă. După o examinare mai atentă era nouăzeci şi cinci la sută sigură că era vorba

de un melanom. Trebuia să facă un consult de specialitate cât mai curând posibil.

Soția lui Carlos îi spusese că observase și ea umflătura și era sigură că îi apăruse de curând. Era un

semn bun. Dacă era într-adevăr melanom trebuia acţionat înainte să se răspândească în tot corpul. Ellie ar fi vrut să se înşele, dar se îndoia.

Cei doi agenţi au abandonat subiectul. Ben şi-a

tras un scaun şi a început să trimită mesaje de pe telefon, aşteptând-o.

Ellie dădea paginile continuând să examineze fotografiile celor mai de temut bărbaţi şi femei din câţi văzuse

vreodată. Era ceva, dat fiind ca avusese de-a face cu destui gangsteri în sala de operaţie.

A primit un mesaj pe telefon şi a făcut o pauză să-l citească şi să răspundă. După ce a terminat s-a întors spre Ben:

— Salutări de la soţia ta.

El zâmbi:

— Azi ce-o mai îngrijorează?

— Dieta. Şi să ştii că mesajele ei chiar îmi fac plăcere, aşa ca să n-o necăjeşti pe tema asta când ajungi acasă.

— Promit.

Ellie se întoarse la fotografii.

— La te uită cine a venit! zise Wahiberg. Ştiam eu ca Hughes nu va putea sta deoparte. Iar acela trebuie să fie tipul care spune că i-ar fi văzut în

parc pe soţii Landry.

Ellie ridică privirea. Doi bărbaţi se îndreptau spre ea. Cel care deschidea drumul avea în jur de patruzeci de ani, dar încărunţise deja. Faţa îi era brăzdată de riduri adânci,

semn ca era mai mereu încruntat şi nu era deloc obişnuit să zâmbească. Avea o atitudine autoritară, aşa că presupuse că el era

Hughes, agentul în legătură cu care fusese prevenită. În

spatele lui mergea un bărbat deşirat, ceva mai tânăr. Avea părul dat spre faţă, ascunzându-i fruntea şi parte din ochi. Iar după el venea Max.

Inima i-a stat în loc. Era convinsă că n-o să-l mai vadă

niciodată. O lua de la început?

Nu, hotărî ea. Nu avea să se mai lase afectată de prezența lui.

Planul era bun dar greu de urmat. Proasta ei de inimă bătea nebunește. Iar faptul că era

îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un tricou gri, care-i punea în evidenţă muşchii, nu era deloc în favoarea ei.

Nu te mai holba la el, **îşi spuse. După un scurt salut s-a reîntors la fotografii. Ar fi**

continuat să se uite la el, dar care alta n-ar fi făcut-o? *Ignoră-l*, îi spunea glasul raţiunii. Altfel era în pericol să facă un atac de cord. Atac de cord? Această posibilitate

— Se părea atât de absurdă, că nu se

putu abţine să nu zâmbească.

— De ce zâmbeşti? o întrebă Ben.

— Fotografiile astea sunt tare frumoase.

Agentul Hughes ocoli biroul şi se postă în faţa ei.

— Nu ni s-au făcut prezentările, spuse. Nu te ridica, adăugă întinzând mâna.

Era un bărbat politicos dar extrem de rigid, hotărî Ellie. Se vedea pe fata lui cât de mult conta pentru el slujba, dar nu era nici pe

departe arogant, aşa cum îi sugerase Max.

— Ai privit toate fotografiile? Le-ai examinat cu atenţie? o întrebă Hughes.

— De-abia a început, zise Ben.

— Ar trebui să o

lăsaţi în pace, interveni Max iritat. Lăsaţi-o să se uite şi nu o mai presaţi atât.

— Fă-mi cunoştinţă cu doamna, spuse tânărul care stătea lângă Max. Mă numesc Greg,

continuă el studiind-o din cap până în picioare.

Ea dădu să spună „Ellie” dar Max a fost mai rapid:

— Doctor Sullivan.

— Ce fel de doctor eşti? o întrebă Greg.

— Ce-ar fi să te

aşezi aici, la biroul acesta şi să te uiţi la fotografii? îi sugeră Max. Se aşează în spatele lui Ellie şi îşi puse mâinile nonşalant pe umerii ei. Sau te poţi uita direct în computer. Tu alegi.

— O să fac ce face

şi ea, zise Greg. De fapt, ce-ar fi să mă aşez lângă ea, să ne uităm împreună?

— Nu merge aşa, zise Max. Du-te acolo şi stai jos.

— Te-ai uitat la toate, Ellie? o întrebă Hughes, înainte ca ea să

apuce să-i răspundă, continuă: poate ar fi mai bine să te uiți din nou, de la început.

— Ar trebui să stai lângă Greg, îi spuse Ben. Las-o în pace pe Ellie.

Hughes ridică mâinile în aer:

— Bine, bine. Voiam doar să mă asigur că...

— Ajunge, îl repezi Max.

— Poate vrei să-i arăți tu la ce pagină sunt fotografiile soților Landry, îi spuse Ben.

Hughes clătină

din cap şi străbătu camera, îndreptându-se spre automatul de cafea. Se întoarse din drum:

— Poate ar fi mai bine să aşezăm câteva fotografii pe masă, cum facem de obicei, şi...

Ellie se simţea prinsă în mijlocul unei competiţii macho. Simţea presiunea exercitată de Hughes. A reluat biblioraftul, de la prima filă. A făcut imediat o pauză şi a arătat spre una din fotografii:

— Mi-l amintesc. L-am operat anul trecut. O lamă de cuţit i-a atins artera toracică. A fost o operaţie dificilă.

— Arterele astea nu sângerează puternic? o întrebă Ben.

— Nu şi dacă

chirurgul ține degetul apăsat acolo.

— Asta ai făcut şi tu?

Ea dădu din cap. Continuă să studieze chipurile. După două pagini arătă cu degetul spre o altă

fotografie:

— Două gloanțe în stomac. Oribil. A rămas cu sechele.

A continuat tot așa. Arăta spre câte o fotografie și descria intervențiile chirurgicale.

Max se sprijinea de birou. O văzu

privind fotografiile lui Cal şi Erika Landry, pe care Hughes le inserase printre celelalte. Nu dăduse niciun semn ca i-ar fi recunoscut.

S-a apropiat de Hughes şi i-a dat vestea cea proastă. Ellie nu-i

identificase pe cei doi.

Hughes nu şi-a putut ascunde dezamăgirea.

— Pune-o să se mai uite o dată, insistă el. Poate ca a distras-o ceva când...

— Le-a văzut deja

de doua ori. Nu o poți trece pe lista martorilor.

Ellie nu le dădea atenție, deși ridicaseră tonul. Primise doua mesaje pe telefon. Pe primul s-a hotărât să-l ignore dar al doilea era și mai

insistent. Doctorul Westfield îi propunea un târg. Dacă venea imediat la spital şi făcea o rezecţie de colon nu mai trebuia să vina la serviciu luni şi marţi. Ar fi fost ultima ei zi la spital. Oferta era prea bună

ca să o refuze. Westfield avea nevoie de ea în sala de operaţie la ora cinci, iar pacientul era stabil. Ellie i-a răspuns ca accepta.

— Gata, Ellie, ai terminat, îi spuse Hughes cu părere de rău.

Ea se ridică, îşi puse telefonul în geantă şi spuse, încercând să-l ignore pe Max:

— Domnilor, mi-a făcut plăcere.

Se întoarse şi făcu câţiva paşi, după care se opri, dându-şi seama că

nu venise cu maşina ei.

— Am nevoie să mă ducă cineva acasă.

Toţi bărbaţii din încăpere s-au oferit imediat. Greg a fost cel mai vocal. A ţâşnit în picioare:

— Te duc eu.

Poate ne oprim pe undeva în drum, să mâncam.

Max l-a aşezat cu forţa înapoi pe scaun.

— Nu merge nicăieri cu tine.

Pe Ben îl intriga purtarea lui Max. Era evident ca nu-l

plăcea pe Greg şi ca nu avea încredere în el, dar tot nu-l înţelegea. Apoi observă în ce fel o privea pe Ellie. Deci aşa. Doamne, cât era de greu de cap azi! Ar fi trebuit să-şi dea seama mai demult. Îşi scoase

cheile din buzunar şi se îndreptă spre Ellie, dar

Max îl opri.

— Mă ocup eu, îi spuse Max printre dinţi. O luă pe Ellie de braţ şi aproape că o târî afară din cameră.

— Ce ciudat!

şopti Ellie.

— Ce anume?

— Acum eşti agentul federal rezervat şi profesionist, pentru ca în secunda doi să te transformi în omul din Neanderthal.

El zâmbi:

— Am vrut doar să te scot de acolo înainte ca Hughes să-ţi vâre în faţă fotografiile soţilor Landry.

Când au ajuns în maşină, Ellie i-a spus:

— Poate ca Greg va fi în stare să-i

identifice pe cei doi.

— Da, poate. El spune că l-a văzut bine pe Cal înainte ca acesta să-şi pună ochelarii de soare.

— Aveţi de gând să-i spuneţi că martorii de dinaintea lui au dispărut?

— Hughes va sta de vorba cu el.

— Când ai avion?

— Peste o zi-două. Depinde ce mai e de făcut aici. Ea ura faptul că trebuiau să-şi ia din nou rămas-bun. Fără săruturi, de data asta, îşi jură ea.

— Am uitat să-mi iau la revedere de la Ben, zise ea.

— Îi spun eu. Ascultă...

— Da?

— Să ştii ca nu uit de Evan Patterson. O să-l găsesc. De îndată ce l-am găsit, te anunţ.

— Poate că e din nou internat în vreun sanatoriu, îi sugeră ea.

— Verific, promise el.

Trase maşina în fata casei ei.

— Nu mai intru, îi spuse ea, în timp ce-şi desfăcea centura.

Scoase din geantă cheile maşinii şi ieşi înainte ca el să oprească motorul.

— Ai grijă! îi strigă în semn de rămas-bun. Se opri puţin şi adăugă: când urmăreşti infractorii. Cât de penibilă putea să fie!

El nu i-a spus la revedere. Cel puțin ei așa i s-a părut. S-a urcat în mașina ei și a demarat. S-a străduit să nu privească în oglinda retrovizoare. Abia după ce a ajuns suficient de departe a oftat adânc. Un

gând nu-i dădea pace. Ar fi trebuit să se culce cu el.

CAPITOL 10

Greg Roper era un vis devenit realitate. Agentul Hughes era încântat că găsise un asemenea

martor, care să depună mărturie împotriva soţilor Landry. Tânărul de douăzeci şi şase de ani sunase la secţie a doua zi după schimbul de focuri şi îi spusese lui Hughes că îi văzuse în parc pe Cal şi pe

Erika Landry.

Când Hughes l-a cunoscut pe Roper duminică după-amiază la secţie, s-a temut că nu va putea pune prea mare bază în el, după avansurile pe care i le făcea lui Ellie Sullivan. De

îndată ce ea a părăsit secţia,

Roper s-a adunat şi i-a identificat imediat pe suspecţi.

Din punctul lui Hughes de vedere, Roper era martorul ideal. Nu avusese niciun fel de necazuri cu poliţia,

nu luase nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei şi avea o slujbă bună de mai mulţi ani.

Mai mult decât atât, pentru Hughes conta faptul că nu s-a încurcat deloc atunci când i-a povestit ce văzuse,

l-a spus că traversa parcul şi tocmai încerca să treacă printr-un tufiş ca să ajungă mai repede la maşină, când a văzut-o pe Erika Landry. Stătea pe scaunul pasagerului într-un Mercedes care înainta încet.

— Ce făcea? îl întrebă Hughes

— A lăsat în jos parasolarul ca să se uite în oglindă. Când şi-a trecut mâna prin par, l-am văzut mişcându-se. Avea perucă. Cred că încerca să şi-o aranjeze.

— Şi Cal Landry?

— Nu-i văzusem încă faţa. L-am văzut abia când a parcat maşina la capătul străzii şi a ieşit afară. Se uita peste tot, supraveghind strada. Când a vrut să-şi pună ochelarii

de soare, i-am văzut cicatricea de pe obraz.

— Ai rămas acolo unde erai? De ce nu ai plecat mai departe?

— Eram curios. La început am crezut că femeia făcea chimioterapie şi de

aceea purta perucă. Când a încercat să o aranjeze, de sub perucă i-au scăpat şuviţe lungi de par roşcat pe care le-a îndesat la loc.

Avea păr frumos. De ce să şi-l fi ascuns sub o perucă? L-am văzut

apoi pe bărbat ducând mâna la buzunar şi privind în jos de parcă verifica ceva. Am devenit şi mai curios. Îmi dădeam seama că puneau ceva la cale, aşa că m-am decis să-i urmăresc. Poate că

par băgăcios. Ei nu şi-au dat seama ca eram acolo. Au intrat într-o zonă a parcului unde copacii sunt foarte deşi, după care s-au întors brusc şi au început să meargă grăbiţi în direcţie opusă. Atunci l-am

văzut şi pe agentul FBI alergând după ei.

— L-ai văzut pe Landry împuşcându-l pe Goodman?

— Bineînţeles. L-am văzut trăgând în direcţia agentului federal şi l-am văzut pe acesta căzând la

pământ. Da, am văzut totul.

Roper era convins ca soţii Landry nu l-au văzut:

— Nici măcar nu s-au uitat în direcţia mea. Eram oricum ascuns în tufiş. Nu aveau cum să mă vadă.

Hughes i-a repetat ca nu trebuia să discute cu nimeni, nici cu familia, nici cu prietenii lui.

Hughes se aştepta ca soţii Landry să apară la secţia de politie flancaţi de avocaţi. Aveau să spună că auziseră ca

erau căutaţi de agenţii federali. Chiar dacă acuzau FBI-ul de hărţuire, erau dispuşi să răspundă la orice întrebare. Aveau să recunoască ca fuseseră în parc şi să-şi susţină nevinovăţia, ba

chiar să aducă martori care să le confirme povestea.

Greg Roper era arma lui secretă... dacă Hughes reuşea să-l menţină în viaţă ca să poată depune mărturie.

CAPITOL 11

Ellie s-a dus direct la spital. Pe la cinci şi jumătate terminase deja operaţia. Tocmai se

pregătea să iasă pe uşă când a fost chemată înapoi. Un autocar plin cu adolescenţi care se întorceau de la un meci de fotbal fusese implicat într-un accident. Patru tineri erau în stare gravă. Ellie a mai

operat doi pacienți, așa că a ajuns acasă abia după trei dimineața. S-a prăbușit în pat și a dormit douăsprezece ore, neîntrerupt.

Când s-a trezit era agitată și nu voia să fie singură,

sentiment care nu-i era foarte familiar. A hotărât să-i sune pe unchiul Oliver şi pe mătuşa Millie Wheatley, oamenii care îi erau foarte dragi şi în casa cărora locuise de la vârsta de doisprezece ani. Ei o

iubiseră, o alintaseră şi o protejaseră. Brusc i se făcuse dor de ei.

Nu trecuse mult timp de când se văzuseră ultima oară. Vorbeau la telefon cel puţin de două ori pe săptămână şi lua

masa la ei acasă o dată la două duminici, după cum îi permitea programul. Acum simţea însă nevoia să petreacă un timp cu ei înainte să părăsească oraşul.

I-a răspuns mătuşa Millie.

— Pot să vin să dorm la voi? o întrebă Ellie. Ce se întâmpla cu ea? Era patetică.

— Bineînțeles, îi răspunse Millie. Camera ta te aşteaptă.

— Ajung în douăzeci de minute.

Ellie s-a simţit imediat mai bine. Conta chiar şi numai să audă vocea cuiva care o iubea.

O ora mai târziu stătea în bucătăria familiei Wheatley şi bea un ceai fierbinte. Unchiul Oliver voia să afle

despre ultimele ei operaţii şi bineînţeles detalii despre incidentul din apropierea spitalului. Ea i-a povestit despre operaţii dar nu i-a spus că asistase la împuşcături. Ştia că şi-ar fi făcut griji

pentru ea, dacă ar fi aflat.

După ce unchiul a plecat la culcare, ea şi Millie au început să vorbească despre nunta din Winston Falls.

— Întoarcerea acasă îţi provoacă nervozitate, nu-i

aşa? o întrebă Millie.

— Mi-e de-a dreptul teamă, recunoscu ea.

— Tatăl tău ar şti dacă monstrul acela s-a întors în oraş, spuse ea referându-se la Patterson.

— Nu e vorba de

asta. Ei îmi dau o stare de neliniște. Familia mea. Vreau să mă integrez... clătină din cap. Dar nu cred ca voi reuși.

— Totul va fi bine. Vor veni toate de la sine. O bătu ușurel pe mină.

Nerăbdătoare să

schimbe subiectul, Ellie spuse repede:

— Am cunoscut un tip.

— Da? Millie zâmbi. Era şi timpul.

Ellie îi povesti despre Max şi despre reacţia bizară pe care o avusese

atunci când îl cunoscuse.

— Suntem total nepotriviți, zise ea. E țâfnos și aspru, uneori chiar grosolan. Meseria lui este să urmărească infractori. Viața lui nu ar putea fi mai

diferită de a mea. Clar, nu e bărbatul ideal... dar cu toate astea am simţit o atracţie subită... aproape animalică, recunoscu ea. Nu mă mai puteam controla.

— Aşa s-a întâmplat şi cu noi

doi. A fost dragoste la prima vedere. Vrei să ştii un secret? suntem bătrâni acum. El a chelit, eu m-am îngrăşat zece kilograme şi sunt plină de riduri, dar atracţia este neschimbată. Dacă

simți ceva pentru bărbatul acesta, nu te împotrivi.

— E o problemă.

— Care?

— Locuieşte în Honolulu.

— Honolulu?

Ellie dădu din cap:

— De cealaltă

parte a lumii.

CAPITOL 12

La început, gândul întoarcerii acasă i-a provocat o stare de nervozitate. Acum se temea de-a

dreptul.

Stătea trează şi se uita la umbrele care se profilau pe pereţii dormitorului, de la luminile de afară.

Stătuse de vorbă cu Millie până târziu, iar acum nu mai reuşea să adoarmă.

Camera ei era la fel cum o lăsase. Cărţile ei preferate erau aşezate pe raftul de deasupra biroului. Pe pat era aceeaşi cuvertură roz iar pe birou aceeaşi lampă din porţelan pe care ea şi Millie o găsiseră

la un târg de vechituri. În dulap avea haine pe care nu le mai îmbrăcase de ani întregi dar la care nu se îndura să renunțe. Camera ei era paradisul şi refugiul ei.

Nu a fost aşa de la început. Când a fost

adusă în casa familiei Wheatley, cu ani în urmă, era terorizată şi nesigură pe viitorul ei. Oliver şi Millie i-au oferit exact ce avea nevoie: un mediu sigur, plin de iubire şi timp să se acomodeze. Şi-au

deschis casa şi inimile iar ea ştia că nu-i va putea răsplăti niciodată pentru generozitatea şi blândeţea lor. În casa lor se simţise mereu protejată.

Winston Falls rămânea însă

căminul ei. De-a lungul anilor vizitele ei fuseseră destul de rare, dar de fiecare dată abia aştepta să-şi revadă familia. De data asta lucrurile erau diferite.

Trecuseră aproape optsprezece luni de la ultima ei vizită la

Winston Falls, vizită care se dovedise un dezastru. Venise cu logodnicul ei, John Nobie ca să-i cunoască părinţii şi pe sora ei Ava. Cu toţii au părut să-l placă foarte tare – în special Ava – şi totul a mers bine în prima

zi. A doua zi Ellie a rupt brusc logodna şi s-a întors singură în apartamentul ei.

Părinţii ei ştiau ce se întâmplase. Erau în camera de zi când Ellie a urcat la etaj şi a deschis uşa care nu trebuia. Au fost amândoi uimiţi

şi îngroziţi. Ava le tot repeta ca nu a vrut răul nimănui, dar era prea târziu pentru scuze.

Mama lor nu ştia ce atitudine să adopte. După ce a străbătut camera în sus şi în jos timp de câteva ore, a hotărât

ca acest eveniment nefericit să nu mai fie discutat niciodată. Tatăl lor nu voia să fie pus în postura de a lua partea vreuneia dintre ele, aşa că a decis să le lase să se lămurească singure. A purtat o lungă

discuţie cu Ava, după care a lăsat-o să plece.

Ellie era rănită şi tulburată, dar în clipa în care a ajuns în apartamentul ei îşi iertase deja părinţii care nu o alungaseră pe Ava din casă. După ce s-

a calmat, Ellie a realizat ca nu trebuia să se aştepte ca părinţii ei să aleagă între cele două fete ale lor. Îi iubea foarte mult, mai ales pe tatăl ei. Bietul de el trecuse prin atâtea din cauza ei! Îi spusese

odată că îi dăduse de furcă încă din ziua în care se născuse.

— Datorită ţie, domnişoară, viaţa e mai interesantă, îi zisese el.

Nu era prea sigură de asta. Ştia ca tatălui ei nu-i fusese

uşor. La trei ani Ellie ştia să citească şi să rezolve probleme simple de matematică, iar vocabularul ei era mai avansat decât al multor adulţi. La cinci ani fusese declarată copil minune. De atunci

tatăl ei a trebuit să o protejeze mereu, să nu permită să fie exploatată. Pentru ca era profesor de matematică, la universitate, reuşise să-i menţină interesul treaz, programând şedinţe individuale de

istorie, sociologie literatură engleză sau anatomie; orice îi capta interesul.

Părinţii ei încercaseră să-i ofere o viaţă normală, dar era greu. Avea doar zece ani când a intrat la liceul *Sacred Heart*.

Era mult mai mică decât ceilalţi elevi, iar băieţii în special îi dădeau mare atenţie.

În opinia tatălui ei, Ellie dusese o viaţă fericită şi întrucâtva normală până la apariţia lui Evan

Patterson. Acesta le-a dat existența peste cap, transformându-le viața într-un iad.

Din momentul în care a văzut-o în tabăra de vară pentru copii superdotați, Patterson, care pe

atunci avea şaptesprezece ani, a devenit obsedat de ea. Ea nu a bănuit nimic până în ziua în care l-a văzut patrulând în faţa casei lor. La scurt timp a început să primească scrisori de dragoste şi

fotografii de-ale lui. Când i le-a arătat tatălui ei, acesta a devenit preocupat. Nu era normal pentru un băiat de vârsta lui să fie interesat de o fata atât de mica. L-a sunat pe părinţii lui Evan şi i s-a răspuns

că băiatul era tăcut şi timid şi ca probabil o admira pe Ellie, care era o elevă atât de înzestrată, în ciuda asigurărilor părinţilor lui, tatăl lui Ellie nu era împăcat. A rugat doi elevi mai mari să o

însoţească în drumul de la şcoală.

Prima dată Patterson a abordat-o pe Ellie în timpul pauzei de prânz, la şcoală. Ea era afară. Stătea pe o bancă lângă fântâna şi mânca un măr. Patterson a apărut

de nicăieri, l-a spus că trebuia să-i vorbească pentru ca nu-i răspunsese la scrisori. Părea foarte agitat. Ellie a încercat să nu-i arate ca o speria şi i-a spus să nu-i mai scrie. Respingerea ei l-a înfuriat şi mai

tare. Când Patterson a apucat-o de braţ, Ellie a început să ţipe. O profesoară care supraveghea curtea a încercat să-l oprească, dar Patterson era solid pentru vârsta lui şi foarte puternic. A trântit-o pe

profesoară la pământ şi a încercat să o târască pe Ellie după el.

Ajutorul a venit de acolo de unde nu se aştepta: de la Spike Bennett, teroarea oraşului, după cum îl numiseră măicuţele.

Provoca mereu scandaluri şi se mândrea cu asta. *Sacred Heart* nu-l exmatriculase pentru ca tatăl lui făcuse donaţii importante şi pentru ca măicuţelor le plăceau cauzele

pierdute. Erau hotărâte să-l aducă pe calea cea bună, deşi fără prea mare succes. Înjura şi se lua mereu la bătaie.

Majoritatea cazurilor le provoca chiar el, doar de amuzament. În ziua aceea însă, Spike a

devenit eroul lui Ellie. S-a aruncat asupra lui

Patterson şi a reuşit s-o elibereze pe Ellie. În timp ce Patterson îi căra la pumni, Spike îi striga lui Ellie să fugă cât mai departe.

Ellie nu se îndura să plece. S-a aruncat pe Patterson şi a început să-l lovească cu pumnii. Au venit în goană şi alţi elevi mai mari. A fost nevoie de trei băieţi solizi ca să-l imobilizeze pe Patterson până la

sosirea poliţiei. Spike a fost dus la spital să i se pună câteva copci.

Pentru că era primul incident, judecătorul a fost indulgent cu Patterson. A cerut o evaluare psihiatrică şi l-a trimis la

terapie sub supraveghere, timp de şase luni. Tatăl lui Ellie nu era mulţumit. S-a adresat autorităţilor şi a obţinut un ordin de interdicţie. În săptămâna care a urmat, Ellie a părăsit *Sacred*

Heart **şi a plecat la universitate, pentru ca Evan să nu mai poată intra în contact cu ea. Însa coşmarul ei abia începea.**

Ordinul de interdicţie nu a servit la nimic. Patterson a

continuat să o urmărească. Adoraţia s-a transformat în hărţuire iar hărţuirea în ameninţări. În ciuda tuturor măsurilor de precauţie luate de părinţii ei, Ellie continua să fie

vulnerabilă, iar Patterson găsea mereu metode să o agreseze.
Autorităţile l-au pus sub acuzare de câteva ori, dar de fiecare dată avocaţii reuşeau să-l scape basma curată. Poliţia nu putea să

facă mai mult decât să emită ordinul de interdicţie. Părinţii lui Ellie au făcut tot ce au putut ca să o protejeze şi s-au asigurat că nu ieşea niciodată singură din casă. Toate măsurile lor s-au dovedit inutile în

acea zi teribilă când el a smuls-o de lângă cei care o protejau şi a bătut-o crunt.

Patterson fusese în sfârşit închis, dar părinţii lui Ellie fuseseră avertizaţi ca exista posibilitate să fie transferat la un

sanatoriu particular – părinţii lui se oferiseră să suporte toate costurile. Era deci posibil ca el să fie eliberat mai devreme. Mama şi tatăl lui Ellie au luat atunci cea mai grea hotărâre din viaţa lor: sa-şi trimită

fata departe, să o ascundă de maniac. Un prieten care lucra la FBI i-a ajutat să găsească familia Wheatley, care locuia la o mie două sute de kilometri distantă. Tatăl lui Ellie era mulţumit: cei doi

erau profesori. Erau oameni buni, iubitori, un dar ceresc pentru Ellie.

Când Ellie a fost externată, mama ei a însoţit-o la familia Wheatley şi a rămas cu ea până şi-a recăpătat din puteri şi s-a obişnuit cu cei

doi. În anii care au urmat, lui Ellie i s-a permis să vină în câteva vizite scurte, dar numai după ce tatăl ei se asigura că Patterson nu era în libertate. Deşi biletul de avion era o povară financiară, se bucurau să fie

împreună. Lucrurile s-au schimbat dramatic atunci când Patterson a fost transferat la un alt sanatoriu privat şi i s-a dat voie să vină acasă în weekend-uri. Asta însemna ca Ellie trebuia să stea

departe.

Tatăl ei nu voia ca ea să se simtă izolată şi timp de câţiva ani au vorbit zilnic la telefon. La fel şi mama ei. Ava şi Annie ţineau legătura cu ea prin e-mail sau mesaje.

Meseria ei de

medic presupunea ore nesfârşite la spital. Nu mai avea timp de lungi discuţii. Doar câte un scurt „bună, te iubesc, la revedere”, dar lui Ellie îi era de ajuns.

Îşi iubea familia şi preţuia orice şansă

de a fi cu toţii, împreună, dar acum situaţia se schimbase. Nu ştia la ce să se aştepte, după dezastrul de data trecută. Se aşteptau oare să fie veselă şi mulţumită şi să sărbătorească împreună cea mai

fericită zi din viaţa surorii ei?

Cum rămânea cu Patterson? îi stăruia mereu în minte. O mai căuta? Avea să apară într-o zi? Acum ca dispăruse, teama lui Ellie era şi mai mare. Unde era? Şi ce anume punea

la cale?

CAPITOL 13

Ellie îşi sunase părinţii să-i anunţe că ajungea marţi seară. Tatăl ei ar fi vrut să o ia de la

aeroport, dar ea insistase să închirieze o maşină ca să nu depindă de nimeni. Nu i-a mărturisit că voia de fapt să poată să plece în grabă, dacă era nevoie.

A putut să-şi devanseze zborul,

iar acum se afla în maşina închiriată, în drum spre Winston Falls. Era imediat după prânz. Drumul era plăcut. Două treimi din drum le-a parcurs pe o şosea cu două benzi pe sens, aşa că a putut să meargă

cu viteză. Restul de drum era şerpuit, cu câteva curbe periculoase şi prea puţine semne de circulaţie. De o parte şi de alta a drumului erau tufişuri dese şi copaci şi pe alocuri flori sălbatice

multicolore.

Ellie închiriase o maşină cu GPS pentru că nu cunoştea foarte bine drumul. Deşi venise acasă de multe ori, tatăl ei fusese şoferul, iar ea nu dăduse deloc atenţie traseului.

Acum traversa o pădure. Crengile copacilor se uneau deasupra drumului, blocând lumina soarelui.

Era ireal, rău prevestitor. A deschis geamul să lase aerul curat să pătrundă înăuntru,

dar a simţit imediat umiditatea accentuată şi împreună cu ea un miros greu de pământ. A recunoscut drumul secundar care ducea la cascadă şi pentru o secundă a fost tentată să întoarcă.

A respins însă rapid ideea. Cascada care dăduse şi numele oraşului se afla într-un loc foarte izolat. Ar fi trebuit să parcurgă cam un kilometru pe jos. Poate altă dată, îşi zise.

Se apropia deja de

oraş. Primul indicator pe care l-a văzut a fost cel spre spitalul Winston Falls. A trecut-o un fior. Amintirile legate de acest spital erau încă proaspete. După ce Patterson a lăsat-o să zacă în

drum, a fost transportată acolo pentru a fi stabilizată, iar apoi a fost dusă cu elicopterul la centrul de traumatologie. Trecuse multă vreme de atunci dar întoarcerea acasă îi

readucea totul în minte. *Încearcă să uiți*, își spuse.

Winston Falls era un oraș sudist tipic. Străzile largi, străjuite de copaci erau pline de farmec. A intrat pe strada principală, a trecut de liceul

Sacred Heart şi a ajuns pe Birch Street, unde locuiau părinţii ei.

Aproape toate casele din această zonă veche a oraşului aveau verande spaţioase, iar proprietarii lor îşi petreceau aici

după-amiezele, citind ziarul şi bând ceai. Îşi amintea cum stătea şi ea cândva pe verandă şi se juca cu surorile ei.

Imediat a zărit şi casa lor. Avea două etaje şi fusese vopsită proaspăt

într-un galben pal. Uşa de la intrare şi obloanele erau acum negre. Pe verandă erau scaune negre de răchită iar pernele lor roşii se asortau cu ghivecele cu muşcate care flancau treptele.

Probabil că tatăl

ei se uita pe geam, pentru că a deschis uşa imediat ce ea a tras maşina pe alee. L-a strigat:

— Parchează în spatele garajului, Ellie!

Zona pavată din spatele garajului fusese gândită ca

teren de baschet, dar ai ei o foloseau ca parcare atunci când aveau musafiri. În capătul terenului erau nişte trepte care duceau la apartamentul aflat deasupra garajului. Şi acesta fusese vopsit proaspăt, iar

acum erau şi jaluzele la toate geamurile. Părinţii ei îşi dăduseră osteneala, îşi zise Ellie.

Abia oprise motorul, că tatăl ei a ieşit pe uşa din spate şi a coborât treptele. Şi-a

deschis larg brațele.

Ea s-a repezit să-l îmbrățișeze. Nu conta că era mare, nu avea să se satureniciodată de îmbrățișările tatălui ei. Când el i-a dat în sfârșit drumul, a privit-o atent:

— Ești bine? Ai

avut vreo problemă pe drum? a întrebat-o îngrijorat.

— Sunt bine, tati, l-a asigurat ea.

Fetele din sud obişnuiesc să spună „tati”, iar Ellie nu făcea excepţie. Doar ocazional îi mai spunea „tată”,

influenţată de limbajul folosit în vest.

Ellie a deschis portbagajul, iar tatăl ei i-a luat valiza.

— E uşoară ca o pană. Sigur ai ceva înăuntru?

Ellie l-a urmat în casă. El a lăsat

valiza în hol şi au intrat amândoi în bucătăria mare.

— Unde e mama? întrebă ea.

— La cumpărături. Se întoarce curând. Nu te aşteptam atât de devreme.

Ellie era

bucuroasă că aveau un scurt răgaz să stea de vorbă, doar ei doi.

— Ce-ai zice de un pahar cu ceai dulce, de la gheaţă? o întrebă el deschizând frigiderul.

— Nu-mi place

ceaiul dulce, îşi recunoscu ea lipsa de loialitate faţă de moştenirea sudistă. O să-mi fac eu unul neîndulcit.

— A făcut mama ta din amândouă.

Ellie a scos două pahare şi a pus în ele gheaţă. Tatăl ei

le-a umplut cu ceai. A sorbit dintr-al ei şi s-a strâmbat. Au schimbat paharele şi s-au îndreptat spre living.

— Vrei să stăm pe verandă? întrebă Ellie.

— Nu, nu, spuse el repede. Hai să

rămânem înăuntru. E mai răcoare.

Îi înțelegea motivele.

— Am putea sta afară după ce se întunecă?

— Cred că da. Până atunci se mai răcorește afară.

— Și nici nu am fi

văzuți de cei care trec prin fața casei, nu-i așa?

— Haide, Ellie...

— Tată, nu vreau să stau închisă în casă cât timp rămân aici.

— Vreau doar să fii prevăzătoare. Mama ta este

îngrijorată.

El s-a apropiat de fereastra care dădea spre curtea din faţa casei şi stradă şi a rămas privind în gol.

Trecuse mai bine de un an şi jumătate de când nu-şi văzuse tatăl. Era schimbat şi nu arăta deloc

bine.

— Va fi o nebunie aici înainte de nuntă, spuse el.

— Da, ştiu.

— ... Şi nu ştim unde este.

— Evan Patterson.

Se întoarse spre ea.

— Bineînţeles că despre el e vorba. Ar fi mai uşor dacă am şti unde se ascunde.

— Nu-l putem lăsa să ne dirijeze vieţile... să ni le distrugă, se corectă ea. Nu trebuie să-l lăsăm să aibă atâta putere asupra

noastră.

El nu i-a răspuns. Pe chip i se citea îngrijorarea. Tatăl ei era un bărbat distins, cu părul des, grizonant şi trăsături frumoase. Avea umeri laţi şi îi plăcea să se îngrijească, dar

stresul în care trăise în ultimii ani lăsase urme adânci. Şi asta numai din cauza lui Patterson şi a obsesiei lui bolnave pentru ea.

Începea să se întrebe dacă nu cumva greşise întorcându-se acasă.

Schimbă subiectul cu ceva mai plăcut:

— Aţi vopsit casa. Îmi place culoarea.

— Am vopsit-o luna trecută, îi răspunse el zâmbind. Mama ta a fost într-o agitaţie nebună din cauza nunţii. Stai să vezi

apartamentul de deasupra garajului. Am reuşit să-l scoatem la lumină. Nu ne-a costat prea mult. Cele două dormitoare şi baia se prezentau bine. A trebuit doar să refacem podeaua, iar în bucătărie am

schimbat cuptorul şi am reparat ţeava de sub chiuvetă. Mama ta şi cu mine am făcut totul, cu excepţia instalaţiilor, spuse el cu mândrie.

— Dar de ce tocmai acum?

— Vin multe rude

la nuntă şi nu vor dori toţi să stea la motel sau la singurul hotel de fiţe din oraş.

— Ar trebui să-l închiriaţi după nuntă, îi sugeră ea. sunt sigură că sunt destui studenţi de la universitate cărora

le-ar place apartamentul.

Tatăl ei clătină din cap şi se aşează pe canapeaua din faţa ei:

— Apartamentul creşte valoarea casei. N-aş vrea să fie distrus de nişte puşti. Casa asta e o

investiţie, iar apartamentul va intra în preţ, când o vom vinde.

Ea râse:

— Ştii bine că iubeşti această casă, tati. N-o vei vinde niciodată.

— Nu se ştie. Îmbătrânesc, iar

treptele astea...

— Şi mama iubeşte casa, îi aminti ea.

Conversaţia lor s-a încheiat când mama ei a deschis uşa din spate şi a strigat:

— Am nevoie de ajutor să aduc

sacoşele!

Ellie a sărit şi a alergat spre bucătărie:

— Te ajut eu!

Mama era surprinsă să o vadă. Aproape că a scăpat sacoşele pe jos. Le-a aşezat grăbită pe bufetul din

bucătărie şi a îmbrăţişat-o prelung pe Ellie.

— Ai ajuns mai devreme! a exclamat ea.

După ce Ellie a adus de la maşină restul de sacoşe, mama a privit-o cu atenţie:

— Ai mai crescut? Pari mai înaltă, jur. Sau poate doar te-ai subțiat. Mănânci bine? Cu programul pe care îl ai la spital, pun pariu că sari peste mese. Ți-e foame, Ellie? Am dezghețat un pui. îl bag imediat la

cuptor. Sau vrei ceva de băut? Aş putea să-ţi fac...

— Sunt bine, mamă. Şi nu sunt musafir, zise ea.

Mama zâmbi:

— Sunt atât de fericită că te văd!

Ellie trase un scaun şi-i spuse

mamei să stea jos şi să-i spună noutăţile cât punea ea totul la loc.

— Ava va sosi mâine sau poimâine. Mai sunt multe de făcut până la nuntă. Ea şi John şi-au cumpărat o casă drăguţă la vreo trei

kilometri de aici. Lui John i s-a oferit un post la clinica de aici, adăugă ea.

Ellie puse laptele în frigider şi împături sacoşele.

— Clinica este lipită de spital, continuă mama ei. Ava mi-a zis că

dermatologii au program fix. Va fi tare frumos. Am putea lua masa împreună în fiecare seară.

Mama ei o privea plină de speranţă. Aştepta un fel de răspuns din partea ei, un semn că

acceptase ideea că Ava şi John erau acum un cuplu. Ellie rămase tăcută.

— Tatăl tău şi cu mine suntem încântaţi că John s-a mutat aici. E tare plăcut să-i ştim atât de aproape.

— Annie când

ajunge? întrebă Ellie ignorând comentariile mamei ei legate de Ava.

— Nu poate pleca din San Diego mai devreme de joi, dar va rămâne aici şi toată săptămâna viitoare.

Ellie îşi trase un

scaun şi se aşează în faţa mamei ei.

— Ar trebui să-l iei pe tata şi să-i faceţi o vizită la San Diego. Meritaţi o vacanţă.

— Dumnezeule, nu putem! Ne-ar costa o avere.

— Vă faceţi

probleme din cauza banilor? întrebă ea.

Era o întrebare prostească. Părinţii ei îşi făceau mereu griji în privinţa banilor. Cheltuielile pentru a o ţine pe ea departe de casă fuseseră foarte mari. Doar biletele de

avion costaseră o avere.

— Nu ne facem, doar ne limităm la un buget anume.

— Casa arată minunat. Tata mi-a spus că aţi terminat şi apartamentul.

— Era şi timpul.

— Arăţi grozav,

mamă.

Era un compliment sincer. Mama ei era o femeie frumoasă. Era la fel de subțire ca în ziua în care se măritase. Ava şi Annie îi moşteniseră osatura şi culoarea părului. Toate trei

erau înalte, cu ochi albaştri şi părul de culoarea mierii.

— E din cauza fardului meu cel nou. În reclamă spunea că te face să arăţi odihnită.

Ellie râse:

— Cred că e nou, pentru că n-am

auzit de el. Trebuie să-l cumpăr şi eu.

— Uite ce e, Ellie, ştiu că nu am discutat până acum despre asta, dar Ava...

Ellie o întrerupse. Nu avea dispoziţia necesară să discute despre sora ei.

— Mai bine vorbim despre tata.

— Ce e cu el?

— Când a fost ultima oară la medic? Nu arată deloc bine, mamă.

— Să nu te audă că spui asta. O să-l rănești.

— Mamă...

— E obosit, atâta tot.

— Poate că ar trebui să-i dai şi lui din fardul tău minune, spuse uşor iritată.

— Să nu-mi vorbeşti pe tonul acesta, domnişoară, zise ea. Tatăl tău e

perfect sănătos. A fost la medic săptămâna trecută.

Mama ei intrase în defensivă. Ellie nu înțelegea de ce. Era doar îngrijorată în privința lui.

A decis să abandoneze subiectul. Lista

subiectelor pe care nu le putea aborda continua să crească.

Banii, sănătatea tatălui ei, Ava. Ce urma?

Mama îi luă mâna într-a ei.

— Mă bucur mult că eşti acasă. Îmi pare rău că nu avem

mai mult timp la dispoziţie. Mai sunt o mulţime de lucruri de făcut.

— Cu ce te pot ajuta?

— Tatăl tău vrea să zugrăvească toate dormitoarele până la sosirea rudelor. L-a terminat pe al

nostru, biroul şi cele două dormitoare de la primul etaj. Ne-a mai rămas camera lui Annie. Ai putea să-l ajuţi.

— Cu plăcere, zise ea.

Tata intră în încăpere şi îşi aşează palmele pe umerii

lui Ellie.

— Ellie te va ajuta să zugrăveşti, îi spuse mama.

— Grozav. Ne apucăm de camera lui Annie când mă întorc de la universitate.

— În seara asta poţi dormi acolo,

Ellie, îi spuse mama. După ce zugrăviţi, nu, din cauza mirosului.

— Cine va sta în apartamentul de deasupra garajului?

— Probabil mătuşa Vivien şi mătuşa Cecilia, sugeră tatăl ei.

— Treptele sunt prea abrupte pentru Vivien, spuse mama.

— Dar şi aici ar trebui să urce la etaj, zise Ellie.

— Treptele de aici nu sunt atât de abrupte. sunt şi mai late şi mai puţine la număr.

— Dacă mătuşa Cecilia nu a slăbit între timp, nu va putea nici ea să urce. Oricum cred că ar prefera să stea cu voi în casă.

— Acelaşi lucru îl cred şi eu. Le place să fie în miezul acţiunii.

— Ce-ar fi să stau eu în apartament? Aşa mătuşile ar putea sta aici.

— Nu ştiu ce să zic. Să stai acolo singură...

— Garajul e la câţiva metri de casă. Tati. Dacă am probleme, ţip. Mă

vei auzi cu siguranţă.

Tatăl ei se gândi câteva clipe.

— Aş mai putea monta un zăvor... pentru siguranţă.

— A mai rămas o singură problemă de rezolvat, William, spuse mama.

— Nu e cazul acum, Claire. Avem tot timpul să stăm de vorbă cu Ellie.

— Dar acum ce facem? Nu vorbim?

— E o discuție serioasă, zise tata.

Ei nu-i plăcea cum suna asta. Ultima oară când

avuseseră o discuție serioasă îi spuseseră să nu vină acasă de Crăciun.

Se întoarse spre mama ei:

— Ce anume mai avem de rezolvat?

— Spune-i acum, dacă tot ai deschis subiectul.

— Ava vrea să-şi petreacă aici noaptea de dinaintea căsătoriei. Nu vrea ca John să o vadă. Spune că aduce ghinion.

Ellie nu-şi putea reprima sarcasmul:

— Se îmbracă în negru? Sau în roşu

ca...?

— Va purta o rochie albă, îi spuse mama.

— Mi se pare o exagerare din partea ei. Şi nu se teme că va fi lovită de un fulger la intrarea în biserică?

— Ajunge! sări

mama. Ce s-a întâmplat e de domeniul trecutului, iar acum trebuie să mergem mai departe.

Ellie nu-i răspunse. Tatăl ei se aşează între ele, la masă.

— Haide, spune-i

şi restul. Să dăm cărţile pe faţă.

— Ava vrea să-i fii domnişoară de onoare.

— Nu! răspunse vehement Ellie. N-am mai vorbit cu ea de la ultima mea vizită, adică de optsprezece luni. De

ce insistă, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă-ţi aminteşti, mamă, te-a mai pus să mă întrebi asta şi acum câteva luni şi te-am refuzat. Nu m-am răzgândit de atunci. Am venit doar pentru că aţi

insistat. Voi lua parte la nuntă, dar atât. Clătină din cap. Nu înţeleg de ce nu renunţă.

— Circulă tot felul de zvonuri despre ce s-a întâmplat atunci iar Ava e de părere că dacă îi vei fi domnişoară de

onoare, oamenii vor şti că a fost doar o neînţelegere.

— Zvonuri? Nu sunt zvonuri... e adevărul gol-goluţ, mamă.

— Se va simţi umilită dacă tu nu...

— De asta aţi insistat să vin? Ca

să nu fie ea umilită?

— Bineînţeles că nu, îi răspunse mama. Numai că lumea vorbeşte şi...

— Nu voi fi domnişoară de onoare. Nici nu ştiu sigur dacă vin la nuntă, până la urmă.

— Nu trebuie să-ţi

faci griji pentru rochie, continuă mama. Toate domnişoarele de onoare vor fi îmbrăcate în rochii lungi, negre, diferite una de alta. Orice rochie neagră e potrivită.

— Ascultă-mă,

mamă. Nu voi fi domnişoară de onoare la nunta ei.

Tatăl ei le întrerupse:

— Haide cu mine, Ellie. Mergem la magazin să cumpărăm un zăvor şi ceva provizii pentru frigiderul din

apartament.

— Masa va fi gata peste o oră şi jumătate, zise mama. Era tristă. Ellie se aştepta să o vadă lăcrimând din clipă în clipă.

— Ne vedem mai târziu, mamă, zise Ellie sărutând-o pe

obraz. După care îi şopti: nu încerca să mă faci să mă simt vinovată. Nu merge. Nu am de gând să mă răzgândesc.

Mama îi şopti la rândul ei:

— Vom vedea.

CAPITOL 14

Max şi Ben se întâlneau pentru ultima oară cu Hughes ca să discute ultimele

detalii ale cazului Landry înainte să se întoarcă în Honolulu.

— Greg Roper i-a identificat imediat, îi spuse Hughes lui Max. Exulta. Nu l-a influențat nimeni, nu ia sugerat nimeni să aleagă o

fotografie sau alta. Am dreptate, Ben?

— Aşa este.

— Avem în sfârşit un martor-beton, zise Hughes. Nu-l voi trece încă pe lista martorilor. Rămâne doar între noi, bine?

Max dădu din cap.

Hughes se deşteptase. Dacă îi comunica judecătorului numele martorului, o mulţime de oameni ar fi avut acces la această informaţie.

— Poate ar fi mai bine să-i asigurăm

protecția, sugeră Ben.

— O vom face, din clipa în care va fi indicat drept martor, îl asigură Hughes.

— Cum a rămas cu Sean Goodman? Soții Landry nu știu sigur dacă el i-a

văzut. îl mai păzeşte cineva?

— Da, cită vreme e în spital, răspunse Hughes. Prea multă lume intră şi iese, iar securitatea acolo lasă de dorit. Gândiţi-vă la ce s-a întâmplat seara trecută.

— Poliţia pretinde că atacatorul nu corespunde profilului clasic al membrului unei bande, spuse Max. A fost identificat?

Ben clătină din cap.

— Nu avea acte asupra lui şi nimeni

din spital nu-l cunoştea. Am vorbit de dimineaţă cu detectivii.

Studiază acum casetele de supraveghere, încercând să vadă dacă l-a adus cineva, sau dacă a venit cu maşina lui.

Max nu voia să abandoneze subiectul, pentru că nu era convins că fusese o răfuială între două bande:

— Ar trebui să ne asigurăm înainte de a pleca la aeroport.

— În ce privinţă? îl întrebă Hughes.

— Că făcea parte dintr-o bandă.

— Făcea, sigur, îl întrerupse Hughes.

— Dacă nu, continuă Max fără să ţină seama de întrerupere, atunci va trebui...

— Of, iar începe cu „dacă”, zise Ben.

— Să fii sigur de asta, îi răspunse Max. Repet întrebarea: dacă nu făcea parte dintr-o bandă? Dacă Sean Goodman era de fapt ţinta, iar poliţistul l-a oprit înainte să ajungă la etajul lui?

Ben îşi scoase mobilul din buzunar.

— Îl sun pe detectivul cu care am vorbit. Să vedem dacă au mai aflat ceva.

Conversaţia a fost scurtă. Când s-a încheiat, Ben s-a

întors spre Max:

— Au găsit imagini cu atacatorul coborând din maşină. Avea numere de Nebraska. Au identificat maşina: îi aparţine lui George Cogburn.

Max se uită la

Hughes:

— Îți amintești numele acesta, nu?

Hughes dădu aprobator din cap:

— Bineînțeles. Deși n-am mai auzit nimic despre el de mult timp. Când soții Landry locuiau în

Omaha, apelau la Willis Cogburn pentru anumite treburi murdare.

Ben se duse la computer şi tastă numele lui Willis Cogburn. Fotografia lui apăru pe tot ecranul.

— Willis a ieşit de

curând din închisoare, le spuse. Se pare că s-a apucat de treabă.

— Maşina este însă înmatriculată pe numele lui George Cogburn, îi aminti Hughes.

Ben reluă căutarea şi-i găsi

carnetul de conducere:

— Aceeaşi adresă. Şi chiar seamănă cu Willis. Probabil sunt fraţi sau veri.

Max dădu din cap:

— Asta ridică o nouă întrebare: unde este Willis? Dacă şi fratele lui

lucra pentru soţii Landry, înseamnă că venise la spital să anihileze martorii. Poate că Willis nu a vrut să se întoarcă la închisoare şi atunci şi-a trimis fratele în locul lui.

Hughes nu le auzise ultimele

replici. Vorbea la mobil. Ţinând încă telefonul la ureche, le spuse:

— Willis s-a prezentat săptămâna trecută la ofiţerul care răspunde de el. Abia luna viitoare trebuie să vină din nou.

— Ştim acum că George Cogburn trebuia să-l anihileze pe Sean Goodman. Dacă poliţistul acela nu-i observa arma...

Max interveni:

— Poate că nu îl căuta doar pe Goodman. Se pare

că soții Landry nu vor cu niciun preț să poată fi puși sub acuzare. Este evident că acum caută toți martorii.

— Singurul martor pe care ne putem baza este Greg Roper, iar dacă îl ținem secret, nu

au cum să afle de existenţa lui, îl asigură Hughes.

— Cum rămâne cu Ellie Sullivan? întrebă Max. Era la câţiva metri distanţă de ei. S-ar putea să o caute şi pe ea.

— Nu o vom trece

pe lista martorilor, insistă Hughes. Ei nici nu ştiu cine este.

Max începea să se enerveze.

— Nu ştiu cine este? Tu vorbeşti serios? Un singur drum să facă la spital şi află

imediat. Toată lumea vorbeşte încă despre cele întâmplate. Zece minute, Hughes. Atât le trebuie să afle numele ei. George

Cogburn a venit la spital după primul martor şi probabil

că Willis se va duce după ea. Al naibii să fiu dacă voi permite să i se întâmple ceva!

Hughes ridică mâinile în aer:

— Gata, te-am auzit! Voi avea grijă să fie avertizată şi voi anunţa paza

spitalului.

— Nu e la spital îi spuse Max. S-a întors acasă, în Carolina de Sud, să-şi vadă familia.

— Asta e bine, zise Hughes.

— Ba nu e bine deloc, ripostă Ben. Ştii foarte bine că

soţii Landry nu se vor da în lături de la nimic ca să se salveze. În clipa asta nu ştim unde se află şi nici unde se ascunde Willis Cogburn.

Max era şi el de neclintit:

— Ellie Sullivan

are nevoie de protecţie.

— Dar dacă nu... începu Hughes.

— Acum, spuse Max. Tu conduci ancheta în acest caz, dar dacă nu ceri tu să fie protejată, o fac eu.

Hughes zise

resemnat:

— Bine. Sun la biroul nostru din Carolina de Sud, să văd ce pot face.

Câteva ore mai târziu, Ben şi Max erau în drum spre aeroport, să ia avionul spre

Honolulu. În ciuda asigurărilor primite de la Hughes, Max pleca cu o strângere de inimă.

Tocmai treceau de controlul de securitate, când sună telefonul. Era Hughes.

Acesta nu a irosit

vremea cu politeţuri:

— Am fost anunţat că Willis nu a apărut de ceva vreme la apartamentul lui din Omaha. L-au percheziţionat şi au găsit în coşul de gunoi un bilet pe

care erau trecute numele lui Sean Goodman şi al lui Ellie Sullivan.

— Spune-mi că ai trimis deja pe cineva acolo.

— Am făcut tot ce am putut, dar nu am găsit pe nimeni care să poată rămâne la

Winston Falls câteva zile, poate chiar o săptămână. Toţi sunt ocupaţi cu cazurile lor şi ştii că ducem lipsă de personal. Voi vorbi cu poliţiştii de acolo. Poate o supraveghează ei.

— Nu au fost în

stare de nimic nici în trecut, când familia ei a avut nevoie de ajutor. Probabil că vor trece de câteva ori pe zi cu maşina prin faţa casei ei.

Hughes era iritat:

— Uite ce e, o să găsesc o soluţie.

Numai că va dura. Ellie Sullivan trebuie să fie prevenită. O să o sun să-i spun să fie atentă, până găsim pe cineva care să o păzească.

Max se gândi imediat la stresul prin care trecuseră

Ellie şi familia ei din cauza lui Evan Patterson.

— Nu o suna, spuse el.

— Nu am de ales. Trebuie să o previn, îi răspunse Hughes.

— Mă duc eu, zise repede Max.

— Cum? întrebă

surprins Hughes. Nu se poate. Trebuie să te întorci la Honolulu şi să te ocupi de caz.

— Îmi iau concediu, zise Max. Doar o săptămână, până ce Ellie se întoarce acasă. Ben se descurcă şi

singur. Şi ne putem consulta telefonic. Anunţ eu ia birou, în Honolulu.

A încheiat convorbirea înainte ca Hughes să mai poată spune ceva.

CAPITOL 15

Nu era deloc bucuroasă să-l vadă. Aproape că făcuse un atac de cord când îl văzuse parcând

maşina în fata casei. Ea zugrăvea dormitorul lui Annie aflat la al doilea etaj şi s-a uitat întâmplător pe geam exact în clipa în care Max cobora din maşină.

A fost atât de uimită, încât

pensula i-a scăpat din mină. Din fericire, aceasta a aterizat pe hârtia pe care o întinsese pe jos ca să protejeze podeaua.

Ce căuta acolo? Se întâmplase ceva? Bineînţeles că asta trebuia să fie, îşi

răspunse singură la întrebare. Nu putea exista un alt motiv.

Poate că aflase unde se ascundea Evan Patterson şi venise să-i spună. Nu, nu putea fi asta. L-ar fi dat telefon.

Dumnezeule, tatăl ei era acasă!

Probabil stătea pe verandă şi citea ziarele pe laptop. Era deja destul de stresat. Un agent federal care îi bătea la uşă era deja prea mult.

Îmbrăcată cu un şort vechi şi o bluză fără mâneci, pătată

de vopseaua de culoarea lavandei, ea cobori în fugă scările, străbătu ca un fulger livingul şi ieşi afară. Trecu de tatăl ei fără să-i spună vreun cuvânt şi se opri în faţa lui Max.

Respira sacadat,

dar nu pentru că nu ar fi fost în formă, ci din cauza lui. Când a văzut-o, Max s-a luminat la faţă şi i-a zâmbit. Gropiţele din obraji ar fi făcut orice femeie slabă de înger să cadă din picioare. Ea nu era slabă de înger, îşi

repetă în gând.

Arăta foarte sexy. La naiba!

Nu l-a întâmpinat deloc politicos:

— Ce cauţi aici?

Max se uita spre casă.

— E tatăl tău? Pare pe punctul de a leşina. Ah...

— Ce e? se încruntă ea.

— Se uită la pistolul meu.

— Minunat, şopti ea. Absolut minunat!

— Ce vrea să însemne asta?

— Mă bucur atât de mult că ai reuşit

să vii! spuse ea suficient de tare ca să fie auzită de tatăl ei. îl sărută pe Max pe obraz.

El nu mai putea rezista. O luă în braţe şi o sărută pe buze. Scurt şi apăsat.

— Asta ar trebui

să-i readucă culoarea în obraji, zise Max.

Ellie îşi încolăci braţele după gâtul lui şi îi şopti la ureche:

— Nu le-am spus nimic părinţilor mei despre împuşcăturile din

parc... sau despre Sean Goodman... înțelegi...

— Am înțeles.

S-au îndreptat spre veranda unde îi aștepta tatăl ei. Ellie le-a făcut cunoștință:

— Tată, el este prietenul meu, Max

Daniels.

— William Sullivan. Tatăl ei făcu un pas înainte şi îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule.

Fără să mai piardă timpul, William spuse:

— Văd că porţi

armă.

— Da, domnule.

— Şi insignă, interveni Ellie. Are şi insignă. Max este agent FBI.

William îi întrebă cum se cunoscuseră. Era suspicios.

— La spital, se repezi Ellie să

răspundă înaintea lui Max. Ne-am cunoscut la spital. Prietenul lui a fost operat. Adăugă cu nonşalanţă: o operaţie de rutină.

Nu reuşea să se calmeze, deşi se străduia. De ce era atât de nervoasă?

Doar nu era în faţa Inchiziţiei.

Ştia deja răspunsul. Era atât de agitată din cauza lui Max, pentru că apăruse aşa, din senin.

Max îşi dădea seama că tatăl ei era foarte îngrijorat. O

luă de mină şi o trase lângă el, cu un gest firesc:

— Ellie l-a operat, spuse cu mândrie.

Ea dădu din cap:

— Aşa este. Iar de atunci am ieşit de câteva ori.

Se simţea groaznic pentru că

îşi mințea tatăl, dar îşi găsea justificări în faptul că avea un motiv întemeiat. Nu îi putea spune adevărul.

Tatăl ei se relaxă vizibil.

— Mă bucur să-l cunosc pe unul dintre prietenii lui

Ellie. Hai să mergem înăuntru şi să bem ceva rece. Le făcu semn să o ia înainte.

Mama lui Ellie ieşi din bucătărie ştergându-şi mâinile pe şorţ.

— Masa e gata în... Se opri la mijlocul propoziţiei

de îndată ce-l văzu pe Max. Reacţia ei a fost aproape identică cu cea a soţului ei, atunci când a dat cu ochii de pistol.

— Claire, ţi-l prezint pe Max Daniels, zise William. E un

prieten de-al lui Ellie.

— Un prieten?

— Da, mamă, zise Ellie. Un prieten.

— Oh, spuse ea în timp ce-şi aranja cu nervozitate părul. Se uita când la el, când la ea.

Max zâmbi şi-i

strânse mâna:

— Mă bucur să vă cunosc.

— Arăţi tare bine. râse de propriul comentariu. Sper că rămâi la masă.

— Mi-ar face mare plăcere.

Mama ei se îmbujorase de

plăcere. Ce-o apucase? se întreba Ellie.

— Hai să stăm în camera cu şemineu. E chiar lângă bucătărie, sugeră tatăl ei.

Ca să te perpelim bine, îşi spuse Ellie.

Era adevărat.

Întrebările au început să curgă, una după alta.

Ellie nu ştia dacă lui Max îi plăcea ceaiul îndulcit, dar i-a întins un pahar iar el l-a luat. Stătea la bucătărie, privea şi se minuna: Max putea fi fermecător.

Şi mama ei? Era agitată, iar obrajii îi erau roşii ca focul. Se purta aşa pentru că fata ei îşi găsise în sfârşit pe cineva? Puţin probabil. Sau pentru că Max era atât de adorabil... cu ea, cel puţin?

— Ellie, du-te sus

şi schimbă-te pentru cină, îi spuse mama.

— Aproape că am terminat. Mai am doar tocurile geamurilor. Şi *un perete întreg*, îşi spuse. Când mâncăm?

— Într-o oră.

— Te ajut şi eu,

zise Max.

Ellie de-abia aştepta. Odată rămaşi singuri, îl putea întreba de ce venise.

— Nu se poate, eşti musafir, spuse tatăl ei.

— Îi place să zugrăvească, zise

Ellie repede.

— Cât timp rămâi la noi?

— Foarte puțin, răspunse Ellie în locul lui.

Niciunul din părinți nu-i dădu atenție.

— William, Max este partenerul lui

Ellie. Rămâne până după nuntă. Nu-i aşa, Max?

— Ce este? întrebă Ellie.

— Partenerul tău, dragă.

— Nu este...

— Rămân cu Ellie cât timp va sta şi ea, zise Max. Îi făcu

semn din priviri să nu mai comenteze.

— Plecaţi împreună acasă?

— Exact.

Ellie continua să clatine din cap. Părinţii ei au ignorat-o, la fel şi Max.

— Fata noastră va

fi în siguranță având un agent FBI alături, zise William. Te-ai cazat la vreun hotel?

— Nu, domnule. Am venit direct aici.

— E bine. Vei sta în apartamentul de deasupra garajului. Nu e nici pe departe

atât de rău precum sună.

E chiar confortabil, nu-i aşa, Claire?

— Da, este.

— *Eu* stau acolo, zise Ellie.

— Da, dragă, îi răspunse mama.

— Sunt două

dormitoare, îi reaminti tata.

— Şi sunteţi adulţi, adăugă mama.

Ellie rămăsese fără cuvinte. Niciodată tatăl ei nu se arătase atât de indiferent când venise vorba de

dormit. Da, era adultă, dar până atunci tatăl ei nu o tratase niciodată ca atare. Iar atitudinea mamei ei era şi mai şocantă. Fusese întotdeauna foarte formală, genul de doamnă sudistă care îşi făcea mereu griji

de ce va spune lumea. Iar acum părea că nu mai dă doi bani pe asta.

— Trebuie să recunosc că voi dormi mai liniştit acum, ştiind că e cu tine, spuse William. Ellie ţi-a povestit de Evan Patterson?

— Da, domnule. Ştiu tot.

El oftă uşurat.

— Fiica mea e foarte introvertită. Nu ştiam dacă ţi-a povestit ceva despre trecutul ei, dar mă bucur că a făcut-o. Acum înţelegi de ce ne bucurăm că vei

sta aici.

— Max nu a spus că poate să rămână...

— Rămân cu plăcere.

— Bine, spuse William. Crezi că am putea sta puțin de vorbă, după cină, despre Evan

Patterson?

— Bineînțeles, răspunse el.

— De-abia aştept să aflu mai multe despre voi, zise mama ei. De când vă vedeți, cum...

— Mai târziu, mamă, o întrerupse Ellie. După cină poți

pune câte întrebări vrei. Se usucă pensulele.

Haide, Max. Te-ai oferit să mă ajuți.

El a urmat-o. Ellie bombănea ceva, dar Max nu înțelegea ce spune. Din tonul ei își dădu seama că nu era prea

încântată. Păcat, îşi zise el. Bătuse atâta drum ca să o protejeze şi exact asta avea de gând să facă.

Avea nevoie de multă stăpânire de sine să se poată concentra asupra misiunii lui. Când a

ajuns şi a văzut-o coborând treptele, primul lui gând a fost: E teafără! Al doilea gând a fost şi mai puţin profesional.

Oare picioarele ei se mai lungiseră de când o văzuse ultima oară? în

clipa în care ea a ajuns lângă el, o mie de fantezii îi treceau prin minte.

Ellie a deschis uşa dormitorului lui Annie. La vederea culorii, Max s-a dat un pas înapoi.

Ellie a aşteptat ca Max să închidă uşa.

— E de rău, nu-i aşa? Trebuie să fie de rău, altfel n-ai fi venit până aici. Hai, spune-mi cât e de rău, Max.

Max îl auzi pe tatăl ei urcând treptele. Nu era timp de explicaţii.

— Pensulă sau

trafalet?

Ea clipi:

— Poftim?

El repetă întrebarea chiar în clipa în care tatăl ei deschidea uşa.

— Dau eu cu trafaletul. Vopsiți voi tocurile. Cât mai ai, Ellie?

— Două ferestre.

Tocurile erau albe iar pereţii erau fluorescenţi, de culoarea lavandei. Max trecu la o fereastră, Ellie la cealaltă. Se tot uita spre el, căutând o cale de a-l determina pe tatăl

ei să plece, dar acesta nu părea dornic s-o facă. Era într-o dispoziție excelentă, probabil datorită faptului că Max era înarmat.

Se simțea din nou vinovată. Venirea ei acasă le dădea mari bătăi de cap. Nu ar fi

trebuit să cedeze rugăminţilor mamei. De dragul tatălui ei ar fi fost mai bine să rămână departe.

— Trebuie neapărat să vezi cascada cât stai aici. E ceva drum, dar merită, nu-i aşa Ellie? o întrebă el,

în timp ce turna vopsea în tava trafaletului.

— Da, da, răspunse ea. Dar nu ştiu dacă Max va avea timp...

— Sunt sigur că va avea. Ai spus că pleci odată cu Ellie, nu?

— Aşa am spus, răspunse Max.

Ellie îl privi. Max îi făcu cu ochiul.

— De când vă vedeţi? întrebă tata. Hotărâtă să înăbuşe în faşă întrebările personale, Ellie spuse:

— De ceva vreme.

Tată, i-ai spus lui Max că ţi-ai dat doctoratul în matematică? Este decanul universităţii. Ştiai?

— Pe Max nu-l interesează realizările mele profesionale, Ellie. Mai degrabă e curios

în privința ta.

— Chiar sunt, zise Max. Cum era Ellie când era mică?

— Dificilă, zâmbi el.

— Nu mă miră, spuse Max.

— Hei... protestă ea.

— Mereu o

provocare, adăugă tata. Nu contenea să... ne uimească.

— Cum?

William lăsă jos trafaletul şi se gândi puţin pe care din întâmplări să o povestească.

— Avea şapte sau opt ani când a venit

în vizită un profesor...

— Tati, nu i-o spune pe asta!

— E una din preferatele mele, Ellie.

Ea ştia că nu avea sens să protesteze. Când tatăl ei îşi punea ceva în

minte, nimic nu îl putea face să se răzgândească.

— Aveam mai mult de opt ani... murmură ea.

El o ignoră.

— A venit un profesor de matematică din Anglia. Doctorul

Nigel Goodrick. Un tip interesant. Nu ar fi predat niciodată la o universitate atât de mică, dar venise aici în vizită la nişte rude şt a acceptat invitaţia. Goodrick era foarte cusurgiu şi destul de arogant. Nu-i aşa,

Ellie?

— Mi s-a părut rău de-a dreptul. Şi mirosea ciudat, a naftalină.

— Ellie rămânea cu mine la universitate după-amiezile şi s-a nimerit să fie acolo când Doctorul

Goodrick a ţinut o prelegere despre marele matematician din secolul nouăsprezece, Carl Friedrich Gauss. Anticipasem un auditoriu numeros, aşa că prelegerea se ţinea în amfiteatrul

principal. El era la catedră, iar Ellie undeva sus, pe rândul douăzeci. Copiii – studenții adică – se plictiseau. Trebuie să recunosc că profesorul Goodrick era destul de anost.

— Chiar că te fură

somnul, interveni Ellie. Se dădu un pas înapoi să-şi admire opera.

— Cu toate astea, nimeni nu părăsea amfiteatrul.

Studenţii primeau un punct în plus pentru prezenţă, dar trebuiau să semneze

în condică la sfârşitul şi nu la începutul prelegerii, aşa cum se proceda de obicei.

Altfel ar fi plecat pe capete. Majoritatea moţăiau deja când el a început să vorbească despre

viaţa lui Gauss şi despre contribuţia lui în domeniul matematicii.

— Cred că şi eu aş fi făcut la fel, recunoscu Max. Mă tem că nu am auzit în viaţa mea de Gauss.

— Nici nu aveai

cum, dacă nu eşti în domeniu, spuse William. Era linişte deplină, ceea ce a făcut ca vorbele lui Ellie să iasă şi mai tare în evidenţă. Profesorul Goodrick le-a povestit o legendă legată de precocitatea lui

Gauss. Se pare că era tare neastâmpărat. Într-o zi, ca să-l pedepsească, profesorul lui i-a spus să adune toate cifrele de la unu la o sută. Spera astfel să-l țină ocupat pentru o vreme. Gauss a

terminat însă de adunat în câteva secunde, uimindu-şi profesorul.

Goodick a întrebat apoi audienţa dacă îi putea spune care fusese răspunsul lui Gauss sau cum anume procedase.

Toată lumea tăcea. După câteva clipe, Ellie s-a ridicat în picioare şi a început să se uite prin sală.

— Aşteptam ca vreunul din studenţi să ridice mâna.

— Dar n-a făcut-o nimeni, spuse tata. Aşa că fata mea a

ridicat mâna. Îmi amintesc cât de încântat era Goodrick că nimeni nu putea răspunde, l-a criticat chiar că nu erau deloc atenţi – ceea ce de fapt era o critică la adresa prelegerii lui. Într-

un final a văzut-o pe Ellie şi a arătat cu degetul spre ea.

— Un copil are o întrebare pentru mine? a întrebat el..

Max zâmbi. Prevedea ce avea să urmeze.

— Ellie era stânjenită pentru că

toată lumea se uita la ea. A spus: „Nu domnule. Am răspunsul. Cinci mii cincizeci”. Văzându-mă lângă ea, Goodrick a presupus că i-l spusesem eu, aşa că i-a spus să vină şi să le arate tuturor cum

ajunsese la această concluzie.

Ellie s-a întors şi l-a întrerupt:

— Am terminat aici. Vrei să te ajut? îl întrebă pe Max.

— Şi le-a arătat? l-a întrebat Max pe William, ignorând-o.

— Bineînţeles. S-a

dus la tablă şi a arătat că cifrele puteau fi grupate în cincizeci de perechi de sume identice egale cu o sută unu. Iar cincizeci ori o sută unu fac cinci mii cincizeci. Goodrick era uimit, dar a felicitat-o,

spre lauda lui. După care a întrebat-o dacă putea să rezolve o altă problemă. A încercat să o încurce, dar Ellie s-a descurcat.

Ellie îi făcu un semn tatălui ei:

— Sunt sigură că Max nu vrea să

audă...

— Ba vreau, zise Max.

Tatăl ei continuă:

— După cea de-a doua problemă, am intervenit şi am dus-o pe Ellie acasă. Iar pe drum m-a rugat să nu-i spun nimic mamei.

— Cum adică? întrebă Max.

— Claire şi cu mine am convenit să facem în aşa fel ca Ellie să ducă o viaţă normală. Dacă afla că a

Ieşit la tablă şi a atras atenţia asupra aptitudinilor ei...

— Da?

— Dădeam de naiba. râse şi continuă: a fost singura dată când i-am permis să-şi afişeze cunoştinţele în public. Lui Ellie i-a plăcut dintotdeauna matematica. Studia

toate cărţile pe care le aduceam acasă.

Rezolvam împreună probleme, mai ales seara, când gemenele îşi făceau baie, sau temele pentru a doua zi.

Din fericire, tatăl ei nu a continuat cu poveşti despre ea.

Ellie îi era recunoscătoare. Au terminat de vopsit. În timp ce tatăl ei l-a luat pe Max cu el în garaj, să-i arate apartamentul, Ellie şi-a făcut un duş şi s-a schimbat într-o pereche de blugi curaţi şi o bluză.

Mama nu era de acord cu ținuta ei:

— Ar fi trebuit să-ți pui o fustă. Avem musafiri.

— Mamă, e doar un prieten.

— Pune masa din sufragerie.

— Masa din bucătărie e imensă.

Max se va simți la fel de bine și aici. Și apoi, aici e pusă deja.

— Mă gândeam să fie o cină mai formală. De câte ori Ava și John vin la masă, ea insistă să mâncăm în sufragerie.

Normal, își zise Ellie. Pentru Ava numai aparențele contau.

— Nu trebuie să-l impresionăm în vreun fel.

— Bine, cum vrei. Mai pune un tacâm pentru el.

— Mulțumesc,

mamă. O sărută pe obraz.

— Dacă tot eşti atât de bine dispusă... începu mama ei.

Ellie scoase o farfurie din bufet.

— Răspunsul e acelaşi: nu.

Puse pe masă

tacâmurile şi şervetul pentru Max. Nu s-ar fi gândit niciodată că va ajunge să facă asta.

— Nici nu ştii ce voiam să te rog, spuse mama ei în timp ce scotea legumele din

frigider.

Ellie i le luă din mină şi le puse pe bufet, lângă chiuvetă. Mama îi întinse un tocător.

— Spuneam că dacă tot eşti aşa de bine dispusă, poate te mai gândeşti...

— Nu voi fi

domnişoară de onoare.

— Eleanor Kathleen... spuse mama.

— Îţi pierzi timpul.

— Îi frângi inima surorii tale.

Ellie clătină din cap.

— Nu încerca să mă faci să mă simt vinovată. Nu merge. Răspunsul e tot nu.

— Nu? La ce? întrebă tatăl ei care tocmai intra pe uşa din spate, urmat de Max.

— Fiica ta se încăpăţinează, spuse

mama.

Max adusese câteva roşii din. Grădina pe care i-o arătase mândru William. La puse în chiuvetă şi dădu drumul la robinet să le spele. Lângă el, Ellie tăia legumele. Mama o atenţionă:

— Ai grijă cu cuțitul acela. E foarte ascuțit.

— Da, mamă.

— Și nu te grăbi așa. O să-ți tai degetul. Mai bine lasă-mă pe mine.

— O să tai mai încet, promise Ellie.

Tatăl ei era în

camera de alături şi se uita la ştiri, iar mama se dusese în sufragerie să aducă un castron pentru salată. Max se aplecă spre Ellie:

— Mama ta ştie că eşti chirurg?

Ea râse:

— Bineînţeles.

— Ştie deci că foloseşti mereu obiecte ascuţite.

— Şi mama şi tata ştiu ce profesie am, dar nu au fost lângă mine ca să vadă şi *c u m* am ajuns chirurg.

Eram copil când am plecat de acasă.

Nu m-au văzut terminând universitatea, absolvind şcoala de medicină sau luând rezidenţiatul. Nu le-am povestit niciodată câte mi s-au întâmplat în timpul pregătirii.

William intră în

bucătărie.

— Max?

— Da, domnule?

— Se pare că mai durează până e gata masa. Vii cu mine în grădină, să stăm puţin de vorbă?

Lui Ellie nu-i plăcea cum sunau vorbele lui.

— Despre ce? întrebă ea.

— Patterson, răspunse tatăl ei. Vreau să-l pun la curent pe Max cu tot ce am aflat de la prietenii mei din FBI.

— Sigur, zise Max. Avem destul

timp. Se întoarse spre Ellie şi îi şopti: să nu cumva să ieşi din casă!

Ellie stătea la chiuvetă şi se uita pe geam. Nu îi vedea pe cei doi, dar le auzea murmurul vocilor. Era sigură că Max punea tot

felul de întrebări.

El ştia totul despre ea; ea nu ştia nimic despre el. Aproape nimic, de fapt. Ştia că locuia în Honolulu şi copilărise în Montana. Atât. Fraţi? Surori? N-avea nici cea mai

mică idee. Avea nevoie de un plan ca să nu se dea de gol în timpul cinei. După care rămâneau singuri. Avea să-i pună o mulțime de întrebări.

Cina a fost o adevărată provocare.

— Unde ai crescut, Max? îl întrebă tatăl ei în timp ce Claire servea salata.

— În Butte, Montana.

— Părinţii tăi mai locuiesc acolo?

— Nu. S-au mutat în Minneapolis când

am început eu liceul.

— Şi acum tot în Minneapolis locuiesc?

— Da, domnule.

— E tare frig acolo. Şi multă zăpadă, interveni mama.

— Nu e mult

diferit de Montana. Şi acolo e foarte frig, spuse William. Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E avocat, răspunse Max. A lucrat douăzeci şi cinci de ani la Interne, s-a pensionat, iar acum

lucrează la Procuratură. Reprezintă minori în diferite procese.

— Admirabil, spuse William. Nu e o muncă uşoară. Ai fraţi sau surori? adăugă imediat.

Ellie asculta conversaţia cu

sentimente amestecate. Voia să afle mai multe despre Max, dar în acelaşi timp era îngrozită de turnura pe care o putea lua discuţia.

— Încetează cu întrebările, tată, spuse Ellie. Parcă ar

fi la interviu.

— Vorbeam şi noi ca între prieteni, protestă tatăl ei.

Pe de altă parte, Max nu părea deranjat de întrebări.

— Şi mama ta? Lucrează?

— E profesoară de

muzică.

— Ai fraţi sau surori?

— Ajunge, tată. Lasă-l să mănânce.

— Nu am surori. Dar am şase. Fraţi. Simon e cel mai mare, după care urmez eu, apoi Bishop,

Sebastian, Bradley, Tyler şi Adam.

— Părinţii tăi au avut ceva de furcă cu atâţia băieţi, zise Claire.

— Simon Daniels, spuse tatăl ei. Acelaşi nume cu jucătorul de fotbal

după care e înnebunită Ellie. îl alege întotdeauna când participă la *Fantasy Football Leagues.*

Max zâmbi.

— Ştii cine este Simon Daniels?

— Bineînţeles că ştiu. Unul din cei

mai buni atacanți din NFL. Rezultatele lui din sezonul trecut au fost uimitoare: patruzeci şi trei de pase de nouăzeci de metri, şaizeci şi opt la sută din meciuri jucate, cel mai mic număr de intercepții din

ligă. Nu urmăreşti meciurile de fotbal?

— Ba da, îi răspunse el. Câte echipe imaginare ai ales?

— Doar două, anul acesta.

— Mai vrei friptură, Max? îl întrebă mama ei.

— Nu, mulțumesc.

— Fratele tău cu ce se ocupă? îl întrebă William în timp ce lua farfuria pe care i-o întindea Claire.

— E jucător de fotbal.

Urmă o scurtă tăcere. Lui Ellie îi

scăpă furculița din mină.

— Vrei să spui că Simon Daniels, jucătorul din *Hall of Fame* este fratele tău?

— Exact.

Mama lui Ellie părea nedumerită.

— Dar el este

afro-american iar tu... nu.

— Am fost adoptat de părinții lui Simon, îi explică el. Zâmbi și adăugă: după care a început să le placă și au mai adoptat și alți copii. Aveam opt ani când s-au încheiat

procedurile pentru adopţia mea.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi biologici?

— Accident de maşină.

— Gata cu întrebările, tată, îl rugă Elle.

Ştia că era roşie la faţă. Simţea cum îi iau foc obrajii. Max o uimise spunându-i atât de nonşalant că Simon, atacantul perfect, era fratele lui. Era şocată, dar încerca să nu o arate.

— Am observat

cât ai fost de uimită că Simon e fratele lui Max. Nu ştiai? o întrebă tatăl ei.

— Păi... nu... se bâlbâi ea. Max nu mi-a pomenit de el. Mintea ei căuta cu frenezie o explicaţie. Dar acum înţeleg de ce.

— Luminează-mă şi pe mine, insistă el.

— A vrut să-l plac pentru el... şi nu pentru că are un frate celebru, explică ea, sperând ca vorbele ei să fi avut vreun sens.

Tatăl ei încuviinţă

cu o mişcare a capului. Ellie spera că o crezuse şi de data aceasta.

— Mai sunt multe lucruri pe care nu le ştim unul despre altul, continuă ea. Şi cât era de adevărat!

Împinse scaunul,

se ridică şi-i luă lui Max farfuria din faţă. În drum spre chiuvetă, îl întrebă:

— Ai terminat?

Spălă toate farfuriile în timp ce tatăl ei spunea o poveste amuzantă despre un profesor de la universitate.

După care a reluat discuţia despre nuntă.

— Rudele urmează să sosească peste două zile. De asta am muncit atât de mult la casă, zise mama.

— Mai trebuie zugrăvit vreun

dormitor? întrebă Max.

— Nu. Cel de culoarea lavandei a fost ultimul, zise William.

— Cine a ales culoarea?

Ellie clătea castronul de salată.

— Nu-ți place

culoarea?

— N-am spus asta. Întrebam doar cine a ales-o.

Părinţii ei s-au uitat unul la celălalt înainte de a răspunde. Întrebarea părea să-i fi surprins.

— N-a ales-o

nimeni, spuse mama lui Ellie. Am cumpărat-o pentru că era la reduceri. Nu-i aşa, dragă?

— Aşa este. Culoarea asta nu se mai fabrică.

Max înţelegea de ce.

— Am luat-o pe

nimica toată, spuse mândru William.

— Vrei cafea, Max? întrebă Claire.

— Nu, mulţumesc.

Aproape toate vasele fuseseră spălate, clătite şi puse la loc. Aproape că-i smulse mamei o cană din mină şi

începu s-o spele şi pe ea.

— Ce-ar fi să mergeţi la culcare, Ellie? spuse mama. A fost o zi lungă şi probabil aveţi multe să vă spuneţi. Iar după un somn bun poate că te vei răzgândi în privinţa

nunții.

— Te asigur că nu se va întâmpla asta, spuse Ellie. Ești sigură că nu vrei să termin eu vasele? Fără să aştepte răspunsul, îl luă pe Max de mină şi se îndreptă spre uşă.

Max îi făcu semn

să aştepte. Le mulţumi părinţilor ei pentru cină după care o urmă afară.

— Îmi plac părinţii tăi.

Ea străbătea curtea cu paşi repezi.

— Şi ai probabil o mulţime de

întrebări despre familia mea, nu-i aşa?

— Nu, spuse el. Bine, poate câteva...

— Da?

Ea urcă în grabă treptele şi îl aşteptă pe Max să vină cu cheile. O luă pe după talie şi o

strânse lângă el în timp ce descuia uşa. Dacă se mişca puţin buzele ei i-ar fi atins pielea fierbinte. Max deschise uşa şi îi făcu loc să intre.

Ea se opri în mijlocul livingului, aşteptând cu mâinile încrucişate

la piept ca Max să încuie. Când s-a întors cu faţa spre ea, Ellie spuse:

— Hai, spune. De ce eşti aici?

El se rezemă de uşă şi zâmbi.

— Credeam că e rândul meu să pun întrebări.

Ea oftă.

— Bine, ai dreptul la două întrebări. Te ascult.

— Cum adică „partenerul tău”?

CAPITOL
16

Erau deja la runda a treia a disputei.

Max îşi făcuse un duş, se îmbrăcase cu un tricou curat şi o

pereche de blugi, înşfăcase telecomanda şi acum stătea pe canapeaua plină de cocoloaşe, cu picioarele goale urcate pe un taburet. Încerca să urmărească ştirile la un televizor cu

ecranul de mărimea unui prăjitor de pâine şi aştepta răbdător ca Elle să se calmeze şi să redevină raţională. Se îndoia însă că asta avea să se întâmple prea curând.

Telecomanda i se

tot desfăcea în mână. Fusese lipită cu bandă adezivă cu ceva timp în urmă. Îşi notă în minte să cumpere o telecomandă universală a doua zi. Sau măcar o rolă de bandă adezivă. Era o barbarie să nu aibă o

telecomandă funcţională.

— Mă asculţi? îl întrebă ea.

— Da, o minţi el.

Dumnezeule, cât de bine arăta! O urmări în timp ce se învârtea prin cameră. Îşi făcuse şi ea duş iar acum era

îmbrăcată într-o cămaşă de noapte cu dungi roz şi albe care abia dacă îi ajungea până la genunchi şi un halat lung din acelaşi material. Halatul îi era mare, cordonul îi atârna pe jos, dar lui i se părea mai

sexy decât dacă ar fi fost îmbrăcata într-un neglige transparent. Arăta trăsnet în orice, chiar şi în halatul lălâu în care o văzuse pentru prima oară.

Fără să ştie la ce se gândea el, Ellie

îşi continua tirada. Avea toate motivele să fie supărată. Nu scosese niciun cuvânt atunci când el îi explicase motivele venirii lui la Winston Falls şi îi spusese că avea să o însoţească pretutindeni, ca o

umbră, atâta vreme cât rămânea aici. A reacţionat abia după ce el a terminat cu explicaţiile. Era furioasă la culme, iar el era bucuros că era aşa. Mai bine să fie scandalizată decât îngrozită sau cu lacrimi în ochi.

— Nu le spui nimic părinţilor mei. Era atât de enervată, că vocea îi tremura. Dar nu ridica tonul, lucru pe care el îl aprecia.

— Ba da, repetă el a şasea sau a şaptea oară. Trebuie să fie conştienţi de

pericol.

— Nu ştii sigur că soţii Landry au pus pe cineva să ne omoare, pe mine şi pe Sean.

— Ba da, sunt sigur. Am mai discutat toate astea, Ellie. Rămân aici până când te întorci

acasă.

— Şi atunci?

— Dacă Willis Cogburn nu va fi prins sau ucis până atunci, un alt agent îmi va lua locul.

— Ucis?

— Dacă încearcă să-ţi facă vreun rău, al naibii să fiu dacă

nu-l omor. Clocotea de furie la un asemenea gând.

— Trebuie doar să-l prânzi, nu să-l ucizi, murmură ea. După care ajungeți la o înțelegere, iar în schimbul unei sentințe mai ușoare poate depune

mărturie împotriva soţilor Landry.

— Eşti medic, nu avocat, spuse el.

— Dar are sens ce spun, nu-i aşa? Întreabă orice avocat. Va fi de acord cu mine. Willis Cogburn trebuie să rămână în

viaţă ca să poată depune mărturie.

— Sunt avocat, spuse el. Şi îţi pot spune din experienţă că ucigaşii plătiţi nu depun mărturie. Iar dacă va trebui să-l omor o voi face.

Ea se uita uimită

la el, cu mâinile în şolduri.

— Şi de când mă rog eşti tu avocat?

Conversaţia devenea ridicolă. Ea se purta de parcă ar fi fost într-o competiţie.

— De când am absolvit Vanderbilt.

— Unde?

El zâmbi:

— Facultatea de Drept, universitatea Vanderbilt, Nashville.

— Apoi ai intrat în FBI?

— Da.

— Înseamnă că şi tu eşti inteligent.

El ridică din umeri. Sătulă să tot facă paşi prin cameră, Ellie intră în bucătăria minusculă. Scoase din frigider o Cola dietetică pentru ea şi una pentru Max şi se întoarse în living. Se aşează lângă el, îi

întinse băutura şi îşi puse şi ea picioarele pe taburet.

— Ai văzut expresia tatălui meu când ai cobori! din maşină şi ţi-a observat pistolul. Nu ştia dacă să fie bucuros sau speriat.

Puse cutia nedesfăcută pe masă şi adăugă: l-am învăţat să se aştepte la tot ce e mai rău.

Max o luă pe după umeri şi o trase mai aproape de el.

— Ştii că am dreptate, Ellie. Tatăl tău trebuie să fie

pus în gardă. Trebuie să-l informez despre posibilul pericol. Trebuie să fac asta.

— L-am făcut să sufere destul.

— *Tu* l-ai făcut să sufere? Tu nu ai făcut nimic rău. Nu eşti responsabilă

pentru obsesia lui Evan Patterson.

— Ştiu că aşa este, dar în inima mea simt că am greşit, cumva. Poate că nu are sens ce spun, dar asta simt.

— Câţi ani aveai când a început totul?

— De-abia împlinisem unsprezece ani. A urmat un an de coşmar, gândi ea, dar nu o spuse cu voce tare.

— Încearcă să fii raţională. Erai doar un copil. Nu ai spus sau făcut nimic care

să-l încurajeze.

— Nu am fost numai eu afectată de comportamentul lui bizar. În anumite zile, mai ales când nu era tata acasă, el se plimba în susul şi în josul străzii noastre şi se uita insistent la casă.

Făcea asta ore întregi. Annie era îngrozită. Dormea cu luminile aprinse şi de multe ori am auzit-o plângând sub pătură. De asta a devenit avocat. Ava a reacţionat invers. A devenit dură şi necruţătoare. Era

mereu furioasă. Pe mine.

— Haide... Ştii că nu e vina ta.

— Asta nu schimbă cu nimic sentimentele lor. Bietul de tata e mereu neliniştit pentru că nimeni nu îi poate spune unde

este Patterson. Iar acum vii tu să-i spui că pe urmele mele este un ucigaş plătit.

Se ridică, luă cutia de Cola şi o puse la loc în frigider. În capătul bucătăriei era o uşă care dădea în garaj.

O verifică, să fie încuiată, după care o controlă şi pe cealaltă înainte de a intra în dormitor.

Nu se gândise deloc cum urmau să doarmă. A deschis uşa camerei în care dormise cu o noapte înainte. Aici era un

pat de două persoane pe care părinţii ei îl cumpăraseră de la un magazin ieftin. În dormitorul mai mic era patul care îi aparţinuse mătuşii Eleanor, cea al cărui nume îl purta ea. Fusese cumpărat

pentru camera de oaspeţi, dar când mătuşa s-a mutat într-o casă mai mică le-a dat lor patul, Ellie îşi spuse că ar fi trebuit să doarmă ea acolo, pentru că Max era un tip solid.

Sau puteau să doarmă împreună.

Inima îi bătu mai tare. Nu, asta nu se poate, îşi spuse. Ar fi vrut ca el să plece, nu?

Era din nou în dilemă. Când ajunseseră la ea acasă, după întâlnire, el o sărutase cu pasiune.

După ce plecase, regretase că nu se culcase cu el. Iar acum? Max era la câțiva metri iar ea nu se putea decide dacă să se arunce sau nu în brațele lui.

Nu mai avea aer. Aparatul de aer condiționat se

oprise şi era din ce în ce mai cald. Iar dorinţa de a i se arunca lui Max în braţe nu o ajuta deloc să se răcorească. Doar o noapte. Ce putea fi rău în asta?

Ellie intră în baie şi se spălă din nou

pe dinţi, ca să câştige timp şi să-şi revină. Da, îl dorea. Nu era nimic rău în a recunoaşte asta. Da, putea fi grozav.

O eliberare fizică de moment.

Fanteziile o asaltau dar şi le alungă din minte.

Nu putea să lase hormonii şi instinctele animalice să preia controlul.

Se uită bine în oglindă, clătinând din cap. Voia ceva mai mult decât sexul ocazional. Voia o poveste de

dragoste. Poate că era o prostuţă naivă, dar asta îşi dorea. Muncise din greu să-şi facă o carieră şi nu-şi făcuse timp pentru nimic altceva. Dar în adâncul inimii era o romantică.

Gata, se hotărâse.

Doar nu era iepuroaică, să sară în patul oricărui bărbat – indiferent de cât de bine ar fi arătat. Avea mai întâi nevoie să se conecteze emoţional.

Când deschise uşa îşi dădu brusc

seama că îşi făcuse griji degeaba. Max nu îi făcuse niciun avans, nu o lăsase să înţeleagă că voia să se culce cu ea. Cu toate astea între ei era ceva, o scânteie. Iar dacă ea simţea asta însemna că şi el simţea la fel.

Când a intrat în living l-a văzut pe Max pe canapea, cu telecomanda făcută bucăți pe taburetul din fața lui. Banda adezivă veche nu rezistase, iar carcasa din plastic se spărsese.

— Cred că a dat

cineva cu ea de pereţi, spuse el. Ai cumva pe aici bandă adezivă?

— Caut, zise ea trăgând de cordonul halatului. Văzuse că-i atârna pe jos. Oricum voia sa-şi dea halatul jos pentru că înăuntru

era din ce în ce mai cald.

A găsit un rest de rolă şi două bucăţi de elastic într-un sertar din bucătărie.

Max a asamblat rapid telecomanda, a prins-o cu cele două elastice şi a reînceput să

schimbe canalele.

Ellie s-a aşezat lângă el.

— Bărbaţii şi telecomenzile lor, spuse ea clătinând din cap.

— Femeile şi... chestiile lor, ripostă el.

Ea râse:

— Chestii?

Max ridică din umeri.

— Ştii tu. Chestia aia pe care şi-o dau femeile pe păr. Tu nu, adăugă el. Dar majoritatea femeilor îşi dau.

— Cum adică eu nu?

El o cuprinse pe după umeri şi îşi trecu degetele prin părul ei.

— Părul tău e moale, nu stă ţeapăn şi nici nu e lipicios.

— Cu ce fel de femei te vezi tu de obicei?

El nu-i răspunse. O masa uşor pe ceafă.

— Părul tău e atât de moale. Şi miroase frumos. A căpşuni.

— De unde ştii...

— Am memorie bună.

Uau! Şi ea la fel.

Îşi amintea sărutul, gura lui, gustul lui, felul în care o atinsese cu limba, cum o ţinuse în braţe, mirosul lui masculin... oh, da, şi ea avea memorie bună.

Ellie îşi drese vocea:

— E tare cald aici.

— Aşa este, zise el întorcându-se cu spatele la televizor. Ai pornit aparatul de aer condiţionat?

— Ar trebui să-ţi explic cum funcţionează termostatul. Este chiar la ieşirea din

dormitorul tău. Eu zic să dormi tu acolo pentru că patul e mai mare şi...

Uau! Era suficient să o privească şi îşi pierdea şirul gândurilor. Strălucirea din ochii lui o captiva.

— Pentru că?

Ea nu mai ştia ce spusese. Max zâmbi.

— Ai spus să dorm eu în patul mai mare pentru că...

— Pentru că şi tu eşti mai mare. Chiar şi aşa, s-ar putea ca picioarele să-ţi

atârne pe afară.

— Şi termostatul?

— Ce e cu el?

Trebuia neapărat să-şi dezlipească privirile de la el pentru că nu se putea concentra deloc.

— Ce trebuie să ştiu?

Ea se strădui să se uite doar la televizor în timp ce îi explica.

— Indiferent ce-ai face, nu îl poți seta decât în două feluri: pe cald, cum e acum sau pe rece, dar ceva ca în Antarctica. Rămâne la alegerea

ta, zise ea.

— Am deci de ales între a transpira şi a îngheţa bocnă?

— Da.

— Atunci aleg să îngheţ.

Îl bătu uşurel pe genunchi.

— Facă-se voia ta, atunci.

El râse:

— Nu se poate controla temperatura în niciun lei?

— Nu, îmi pare rău.

Aflase din noaptea precedentă cum funcţiona aparatul. Alternase între

zăpuşeală şi îngheţ. Fusese groaznic. Avusese de gând să-i spună tatălui ei de dimineaţă dar uitase. Îşi amintise abia acum, când abia mai respira din cauza căldurii.

— Te speri dacă dai pe

Sportscenter?

Trebuie să înceapă emisiunea mea preferată.

El îi întinse telecomanda şi o întrebă:

— Cât de vechi e aparatul de aer condiţionat?

— E nou-nouţ.

— Atunci de ce...

Ea găsi canalul şi dădu sonorul emisiunii care era pe sfârşite pe mut, după care se întoarse spre Max.

— Tata a găsit o ofertă, îi explică ea. Nu cumpără nimic dacă nu e la

promoție.

— Nu contează nici dacă l-a luat la jumătate de preț. Trebuie să funcționeze.

— Cincizeci la sută reducere nu înseamnă un preț bun, în accepțiunea lui. Poate optzeci la

sută, în niciun caz cincizeci.

El clătină din cap.

— Ar trebui să-l returneze.

— Aşa ar trebui, dar n-o va face. Va găsi pe cineva să-l repare, zilele astea. O să-i spun mâine.

Vrei o bere? Nu te

poți uita la *Sportscenter* fără o bere în față.

— Ești visul oricărui bărbat. O femeie frumoasa căreia îi place *Sportscenter* și bea bere.

— Nu sunt o raritate, să știi.

Puse la loc în frigider cutia nedesfăcută de Cola, luă două sticle de Bud Light şi un castronel cu alune şi se întoarse în living. Îi întinse lui Max o sticlă, o desfăcu pe a ei şi ciocni.

Se aşează lângă el.

— E tare cald aici, spuse lipindu-şi sticla rece de gât. Se foi pe canapea, căutându-şi locul. În final se lipi de el.

— M-aş da mai încolo dar e plin de cocoloaşe şi nu stau bine deloc. Cred că un arc e pe cale să

sară în sus cât de curând.

— Îmi place când te lipeşti de mine.

— Nu ţi-e şi mai cald din cauza mea? Îi lipi sticla de obraz. E bine?

— Da, dar pentru că sunt cu tine. A început emisiunea.

Era preferata ei. În seara aceasta, subiectul era apropiata începere a sezonului fotbalistic. Numele lui Simon a fost menţionat de câteva ori. Max răspundea la mesajele pe care le primise pe telefon

dar zâmbea ori de câte ori auzea cum comentatorii îi lăudau fratele. La critici, însă, nu reacţiona deloc.

Pe la mijlocul emisiunii, Ellie şi-a scos halatul. Nu-i păsa dacă se cuvenea sau nu.

Ardea toată.

— Am putea deschide fereastra la dormitor, poate mai adie vintul. Oricum sunt singurele geamuri care se pot deschide.

— Cum e afară?

Îşi luă telefonul, căută buletinul

meteo şi mormăi:

— Sunt treizeci şi trei de grade şi umiditatea e ridicată. Cred că ar fi mai bine să dormim în casă în noaptea asta. Aici e mai rău decât în aburii de vopsea.

— Nu cred, spuse

el. Nu e chiar aşa de rău.

— Dacă tu rezişti atunci pot rezista şi eu, îi răspunse ea. Şi apoi e vorba doar de noaptea asta. Mâine plecăm.

El dădu din cap:

— Bine. Chiar voiam să discutăm

despre asta. Nu putem rămâne aici. Am fi prinşi ca într-o capcană în cazul unui incendiu, iar dacă ar fi să coborâm treptele în grabă, ai fi o ţintă sigură. Va trebui să găsim un loc mai bun...

— Nu avem cum să rămânem blocaţi aici, protestă ea. Putem cobori pe scările care dau în garaj, sau chiar am putea să coborâm pe una din ferestrele din spate cu ajutorul unei frânghii pe care o

ţinem în garaj. Se opri dându-şi seama că nu era nevoie să protesteze. M-ai înţeles greşit. Vreau să plec din Winston Falls şi să mă întorc la St. Louis ca să nu-mi pun familia în pericol.

Ellie se uita la

televizor dar nu dădea atenţie programului. Se simţea frustrată pentru că nu putea controla în niciun fel ce se întâmpla. Lăsă berea jos şi se duse să verifice termostatul. Nici nu apucase să-l atingă

când a simţit o adiere rece.

— Aparatul funcţionează, anunţă ea.

— Mă bucur să aud. Max închise telefonul şi să întoarse spre ea. Vorbeşti serios? Chiar vrei să la

întorci acasă?

Se apropia încet de ea.

— Da. Vorbesc foarte serios.

— Ce va spune tatăl tău când va afla?

Ea se gândi câteva secunde înainte de a răspunde:

— Se va simți uşurat, ceea ce îl va face apoi să se simtă vinovat.

— Când vrei să vorbeşti cu el?

— Mâine dimineaţă la prima oră, zise ea. Se sprijini de perete iar el se opri în faţa ei.

— Şi mama ta?

— Dumnezeule! Va face o scenă. Probabil că nici nu mă va crede, la început. Nu va fi deloc plăcut, adăugă ea.

Privirea lui întunecată şi pătrunzătoare o

făcea să respire cu dificultate. Ar fi vrut să o ia în braţe. îl dorea. Încercă să nu se mai gândească la asta, dar fără succes. Chiar trebuia ca el să fie într-atât de fermecător şi de provocator?

— Nu trebuie neapărat să le spunem motivul, zise ea. Ne-am înțeles? Să nu-i spui nimic tatei despre Willis Cogburn.

— Trebuie, scumpo. sunt obligat să-l avertizez în legătură cu un

posibil pericol.

— Dar eu voi fi departe...

— Nu contează.

Ea îl împunse cu degetul în piept:

— Uite, de-asta nu mă culc eu cu tine. Pentru că te-ai simți obligat să-i spui.

Max îi dădu uşor

părul spre spate şi o mângâie uşor pe obraz. Avea pielea catifelată, fără cusur.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut...

— Înseamnă că nu vrei?

El se aplecă spre ea.

— N-am spus asta.

Ea îi zâmbi ştrengăreşte.

— Te-aş putea avea în patul meu în mai puţin de zece minute.

Lui Max îi plăcea zâmbetul ei. Ochii îi străluceau. Doamne, cât de mult o dorea!

Se aplecă şi mai mult spre ea şi îi şopti, cu gura aproape lipită de a ei:

— În cinci minute, scumpo. Doar de atâta ai nevoie ca să mă ai în patul tău.

Ellie era pe cale

să uite de hotărârea luată, închise ochii când buzele lui trecură foarte aproape de ale ei.

— Nu e o idee prea bună, zise ea cu voce slabă.

— Ştiu, spuse el încercuindu-i gura cu săruturi uşoare.

— Eşti aici din cauza slujbei şi nimic altceva nu ar trebui să te distragă, îi şopti respirând sacadat.

— Ai dreptate. Buzele lui îi atingeau acum lobul urechii.

— Oh... Trebuie să

ne oprim. Ea oftă.

— Da... îi răspunse el jucându-se cu urechea ei.

A avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să se poată desprinde. L-a împins uşor şi s-a dat înapoi câţiva paşi.

— Noapte bună.

A intrat apoi în camera cealaltă. Să închidă uşa a fost cel mai greu lucru din viaţa ei.

CAPITOL 17

Dormitorul era un adevărat infern. Căutase peste tot, chiar şi sub pat, dar nu găsise niciun

ventilator.

Oare la cine apelase tatăl ei să-i instaleze aparatul de aer condiţionat? Oricine ar fi fost, era clar că nu se pricepea deloc.

Ellie a deschis uşa şi a simţit o adiere de aer rece. Uşa lui

Max era şi ea deschisă.

S-a întors în pat şi a adormit în câteva secunde. O oră mai târziu s-a trezit din cauza frigului, îngheţase bocnă, iar pătura subţire nu o protejase de aerul

rece care intra în rafale în camera ei. Putea să vadă aburii, dacă respira. Situaţia i s-a părut atât de hazlie că şi-a înăbuşit în pernă un hohot de râs. Ce mai afacere făcuse şi tatăl ei! Numai el era în stare de aşa

ceva.

S-a dat jos din pat să închidă uşa şi şi-a amintit că îşi lăsase mobilul în living. L-a găsit pe un braţ al canapelei, l-a pus la încărcat şi, tremurând, a dat să se întoarcă în pat.

S-a oprit brusc.

Max stătea sprijinit de tocul uşii şi o privea intens. Avea părul răvăşit.

Lui Ellie îi era imposibil să nu se uite la el. Era incredibil de viril. Specimenul perfect, îşi spuse ea.

Inspiră adânc,

uitând să mai expire. Niciun alt bărbat nu o mai excitase intr-atât. Îşi trăsese pe el o pereche de blugi dar nu se mai obosise să tragă fermoarul, sugerându-i că dormise complet dezbrăcat.

Imaginea lui Max, gol, îi dădea fiori.

O altă pală de aer rece o izbi în faţă. În timp ce îşi freca braţele, încercând să se încălzească, Ellie îi şopti:

— Te-am trezit?

El se desprinse cu mişcări leneşe şi o

trase în braţele lui. Ar fi putut să se retragă cu uşurinţă, dacă ar fi vrut, dar simţea o nevoie nebunească să-l atingă.

Pieptul îi emana căldură. Ellie oftă şi îşi încolăci braţele pe după gâtul lui.

Mirosul o înnebunea iar mângâierile lui îi dădeau fiori. S-a dat uşor înapoi şi l-a privit în ochi. A văzut în ei pasiune şi a ştiut că şi el o dorea la fel de mult.

Şi-a trecut degetele prin părul ei şi a sărutat-o. Nu

s-a grăbit. A început uşor să o exploreze cu limba iar când ea i-a răspuns a gemut şi a adâncit sărutul.

Ţinând-o în braţe şi fără să se oprească din sărut, Max s-a dat înapoi spre dormitor dar s-a oprit când a ajuns

în dreptul patului. Gura ei era fierbinte şi sălbatică iar felul în care îl mângâia îl făcea să-şi dorească mai mult. Nu i s-a împotrivit când el i-a scos cămaşa de noapte. Mâinile lui s-au întâlnit cu ale ei în încercarea de

a-i da blugii jos. În câteva secunde erau amândoi goi. S-au prăbuşit în pat, îmbrăţişaţi. El a răsucit-o, i-a desfăcut coapsele şi s-a aşezat deasupra ei.

A respirat adânc. Voia să savureze

momentul, l-a simţit pulsul accelerat când i-a dat o şuviţă deoparte şi a început să o sărute pe gât.

Ea se unduia sub mişcările trupului lui. A oftat atunci când a început să-i

mângâie sânii. Mâinile lui au coborât mai jos, trecând de linia taliei. Avea o cicatrice deasupra coapsei drepte. A sărutat-o acolo, apoi mai jos, gustând-o şi aţâţând-o până când a auzit-o gemând de

dorinţă. S-a ridicat şi a sărutat-o din nou pe buze, un sărut pasional, fără rezerve.

Ea l-a făcut să se lase pe spate şi a început să-l iubească: i-a mângâiat umerii şi braţele, minunându-

se cât erau de puternice şi de fierbinţi, i-a sărutat fiecare centimetru de pe piept. S-a jucat cu limba pe abdomenul lui ferm, în timp ce cu mâna îi mângâia bărbăţia.

El a oftat adânc. A ridicat-o, a sărutat-o

din nou şi s-a tras la marginea patului.

Ellie a încercat să îl tragă înapoi.

— Vreau să te protejez, i-a şoptit el cu vocea răguşită de dorinţă.

Câteva secunde mai târziu a aşezat-o pe spate şi

tremurând de dorinţă i-a desfăcut coapsele, i-a acoperit gura cu a lui şi a pătruns înlăuntrul ei.

Ea a scos un strigăt şi şi-a ridicat coapsele să-l primească. Cu capul în scobitura gâtului

ei, Max încerca să se controleze. Valuri de sudoare îl inundau. Ellie a început să se mişte sub el, să-l mângâie şi să-l înnebunească. Răspunsul pe care i-l dădea trupul ei era lipsit de inhibiţii.

Pentru prima dată

în viaţa lui Max şi-a pierdut controlul. Nu putea să încetinească ritmul. Ea nu-l lăsa s-o facă. O pătrundea tot mai adânc, încercând să-i ofere tot atâta plăcere cită îi oferea ea. Ellie şi-a înfipt unghiile în umerii

lui în încercarea de a-l aduce şi mai aproape. După câteva secunde a ajuns la orgasm.

I-a rostit numele, mai întâi abia şoptit, apoi într-un strigăt, în timp ce o invadau senzaţii cum nu mai

cunoscuse până atunci.

El a urmat-o iar orgasmul lui a fost la fel de violent. L-a consumat, l-a secătuit, lăsându-l fără putere. Cu un geamăt s-a prăbuşit peste ea.

Şi-au revenit abia

după câteva minute. Când a fost în stare să respire normal, Max s-a ridicat şi a privit-o. Pasiunea nu dispăruse din ochii ei iar obrajii îi erau roşii ca focul. Era atât de frumoasă! îl vrăjise complet.

S-a aplecat şi a sărutat-o.

— Eşti bine?

Ea oftă.

— Oh, da, îi şopti. Foarte bine.

El râse:

— Da?

— Da, repetă ea.

Se lăsă pe spate. Trupurile lor erau

transpirate dar adierile înghețate le răcoreau pielea.

— Mă întorc imediat, zise el coborând din pat. Se uită peste umăr la ea şi râse. Adormise.

Probabil că Ellie avea dreptate. Totul era bine.

CAPITOL
18

Ellie era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse Max. Femeile care ajunseseră în patul

lui voiau să stea de vorbă, unele voiau să fie lăudate după partida de sex sau măcar să fie ţinute în braţe.

Ellie a vrut doar să doarmă.

O oră mai târziu au făcut din nou dragoste. Max a

trezit-o mângâind-o uşor, cu vârfurile degetelor, de la adâncitura dintre sini până la buric. A privit-o. Ellie nu a deschis ochii dar şi-a ţinut respiraţia.

Zâmbind, Max s-a aplecat şi a sărutat-o.

— De data asta stabilesc eu ritmul, i-a spus şoptit. S-a jucat cu lobul urechii ei ca să-i atragă atenţia.

Era hotărât să o înveţe să se relaxeze şi să o ia încet, chiar dacă asta avea să-l omoare. Şi

exact asta era cât pe ce să i se întâmple. Ar fi putut să facă să dureze totul mai mult dacă ea nu i-ar fi răspuns cu atâta ardoare. Niciunul din ei nu a reuşit să amine momentul orgasmului. După ce s-a liniştit, ea şi-a

pus capul pe umărul lui. În mai puţin de un minut dormea profund.

S-au trezit într-o saună. Ellie adormise pe o parte, cu capul pe umărul lui şi cu un picior peste el. A deschis ochii când Max

încerca să-i dea uşurel piciorul deoparte ca să se poată da jos din pat. Într-o secundă era complet trează. S-a răsucit ca să ajungă la marginea patului. El a prins-o de talie şi a sărutato lung. Ellie i-a răspuns cu

un sărut la fel de apăsat, apoi s-a ridicat şi a intrat în baie, să-şi facă duş.

Max s-a dus la bucătărie şi a băut un pahar de suc de portocale în timp ce încerca să-şi imagineze cum putea opri aparatul

de aer condiționat.

Tatăl ei fusese păcălit, indiferent de cât de mare fusese reducerea. Max se întrebă la cât avea să se ridice următoarea factură la electricitate. Nici firele nu păreau prea bine izolate. Exista

pericolul unui incendiu. Se hotărî să vorbească neapărat cu el despre asta, înainte de a pleca la aeroport.

Aparatul a reînceput să funcţioneze când Max era la duş. Ellie

a intrat în dormitorul mic să se pregătească. S-a fardat discret, şi-a dat cu puţin gloss şi s-a îmbrăcat în fustă, ca să-i facă mamei pe plac. Fusta era scurtă, de un albastru pal şi uşor creponată.

Bluza albă era cambrată dar nu foarte strâns pe corp.

Nu dormise în patul acela aşa că nu a mai schimbat cearceafurile. A netezit cuvertura şi a intrat în celălalt dormitor să facă

patul. Max îl făcuse deja. Nu era deloc surprinsă. Era atent şi disciplinat în munca lui iar asta nu avea cum să nu se răsfrângă şi asupra obiceiurilor de acasă. Trusa lui de cosmetice era organizată cu grijă

iar cămăşile erau perfect împăturite şi aşezate în geantă. Trauma suferită în copilărie avea mai mult ca sigur legătură cu comportamentul. Tot pierderea părinţilor făcuse probabil ca el să fie

atât de bun în munca lui.

A rămas un lung moment privind patul. Imagini cu ei doi i se desfăşurau în faţa ochilor. A roşit când şi-a amintit cât de entuziastă fusese. Max o considera

probabil ahtiată după sex. Ceea ce şi era, probabil, dar numai când era cu el.

A oftat şi s-a întors în living. Avea să schimbe aşternuturile după discuţia cu tatăl ei, hotărî ea.

A băut o Cola dietetică şi îşi verifica mesajele când Max a intrat în bucătărie. L-a urmărit cum îşi fixa centura şi îşi punea pistolul în toc.

Se simţea din nou intimidată de prezenţa lui.

— Nu mi-am schimbat încă biletul de avion, i-a spus.

— Hai să vorbim mai întâi cu tatăl tău şi apoi vedem cum ne putem întoarce.

— Îţi mulţumesc că nu te

împotriveşti.

— Mi-ar fi mai uşor să te protejez dacă ai fi toată ziua la spital şi în restul timpului acasă. În St. Louis avem destui oameni.

— Dar nu mă întorc la spital, ţi răspunse ea şi

adăugă: poate doar pentru scurt timp, să dau o mină de ajutor până când...

— Până când afli unde este Evan Patterson?

Ea clătină din cap.

— Nu. Până îmi dau seama unde

anume vreau să trăiesc şi să muncesc.

Ellie se auzi strigată pe nume. Trebuia să fie tatăl ei. Se apropie de uşă, să descuie. Când să tragă zăvorul, Max i-a acoperit mâna cu a

lui şi a spus:

— Nu deschizi niciodată uşa. Eu o deschid. Şi eu ies primul. Ai înţeles?

Se întoarse cu spatele la uşă şi se trezi ţinută prizonieră de braţele lui puternice.

— Noaptea

trecută... începu el.

Era încruntat. Oh, doar nu avea de gând să-i spună că fusese o greşeală! Sau şi mai rău, să-şi ceară scuze pentru ce se întâmplase! Era sigură că i-ar fi tras una dacă făcea asta.

— E în regulă, spuse ea încercând să-i atenueze sentimentul de vinovăţie. E bine.

Abia atunci observă amuzamentul din privirea lui şi înţelese că nu se simţea deloc

vinovat. O sărută.

Un sărut de ce-bine-imi-pare-să-te-revăd, scurt şi total nesatisfăcător.

— Bine? Scumpo, a fost mai mult de-atât.

— Da, a fost, oftă ea.

Când era lângă el

voinţa o părăsea. Crezuse că nu va mai avea această reacţie nebunească după noaptea de dragoste, dar nu s-a întâmplat aşa.

Dacă n-ar fi fost nerăbdătoare să vorbească cu părinţii ei şi să-şi

vadă de drum, l-ar fi sărutat pe Max aşa cum îşi dorea. Nu avea însă intenţia să înceapă un lucru pe care nu-l putea duce la bun sfârşit.

Tatăl ei o strigă din nou. Ellie a inspirat adânc şi a spus:

— Haide. Să terminăm odată.

S-a dat un pas înapoi ca să-l lase să iasă primul pe uşă. Se transformase într-o ţintă vie. Cel care ar fi dorit să o rănească trebuia mai întâi să treacă de el.

— Mă pricep să scot gloanțe, îi şopti. Nu ştia de ce se simțise datoare să-i dea această informație. Ca să nu-şi facă griji? Gândul că ar fi putut fi rănit i se părea de nesuportat.

— Ştiu că te

pricepi, îi spuse el. Unul dintre chirurgi i-a spus lui Sean că ai intrat în clubul *One Hundred* încă din anul doi de rezidenţiat.

— Nu mi-am dorit neapărat asta. îl împunse cu degetul: să nu îndrăzneşti să

te laşi împuşcat!

— Promit, îi răspunse el privind în jur.

Curtea casei era pătrată, foarte mare, atent îngrijită şi mărginită de copaci şi arbuşti care blocau vederea spre grădinile vecinilor.

În spatele serei era un gard înalt. Lui Cogburn i-ar fi greu să țintească bine, se gândi Max. Chiar dacă nu-l observa vreun vecin, gardul şi copacii I-ar fi încurcat. Existau locuri mult mai bune în care să-şi

aştepte victima. Prea multe, de fapt.

— Am făcut clătite, le-a spus tatăl ei. Mama ta face omletă, iar costiţa e deja pe masă. Se răceşte. Nu m-aţi auzit când v-am strigat?

— Trebuie să

stăm de vorbă, tată. Cu tine şi cu mama. E important.

— Oricât ar fi de important va trebui să aştepte până după micul dejun.

— Dar este...

— L-ai auzit pe tata, Eleanor. Nu se discută nimic

înainte de micul dejun, spuse mama ei.

— E o regulă nouă?

— O regulă sudistă.

— Bine, zise ea. Dar va trebui să discutăm imediat după.

Niciunul dintre părinţi nu-i răspunse.

— Mamă?

— Am auzit, dragă. Acum mănâncă.

Ellie ar fi vrut doar un baton de cereale sau o felie de pâine prăjită, dar

nu-i putea face asta tatălui ei.

Aşa că a gustat câte puţin din toate. Max a mâncat cu poftă, de parcă nu mai mâncase de o săptămână.

— Vrei să ştii secretul clătitelor mele? Apa minerală,

spuse mândru tatăl ei. Apa minerală le face atât de uşoare şi de afinate.

— Tata e expert în clătite, îi explică ea.

— Şi în pâine, adăugă el. În scop terapeutic. Dar la asta se rezumă

priceperea mea. Clătite şi pâine.

— Aţi dormit bine? îl întrebă Claire pe Max. Întrebarea i-a adus aminte de aparatul de aer condiţionat, l-a spus lui William că trebuia să sune la magazin şi să ceară

să fie înlocuit.

— Era ultimul, spuse William. Dar o să chem chiar azi un depanator. Ştiu pe cine trebuie să sun. Până atunci, vrei să mă ajuţi să-l demontez?

Max îl urmă afară.

— Nu uita să-i

spui de termostat, strigă Ellie.

El ridică mâna, semn că auzise.

Rămăseseră singure. Claire îşi trase scaunul mai aproape de Ellie.

— Văd că încă îţi mai place laptele, îi spuse zâmbind

mama, când ea termină paharul.

A început apoi să vorbească despre aranjamentele de nuntă. În timp ce-i descria tortul, a izbucnit brusc în plâns.

Ellie era uimită şi alarmată. N-o mai

văzuse demult plângând pe mama ei. Din ziua în care plecase şi o lăsase la familia Wheatley.

— Încetează, mamă. Luă un şervețel şi i-l întinse. Te rog, nu mai plânge.

— Ştiu cât îți este

de greu, începu mama. Îşi şterse lacrimile şi continuă: aş fi vrut ca lucrurile să stea altfel Mi se frânge inima că tu şi Ava nu vă înţelegeţi. Îmi iubesc în mod egal fetele, dar trebuie să recunosc că Ava ne-

a dat cel mai mult de furcă. E atât de încăpățânată! Iar ceea ce ți-a făcut ție este de neiertat.

Ellie rămăsese fără cuvinte. Ştia că mama o iubea şi că nu avea preferințe când venea vorba de fetele ei, dar

niciodată nu o auzise vorbind atât de răspicat despre ce se întâmplase atunci.

— Ava ne cunoaşte părerea. După ce ai plecat ca o furtună – şi cine te-ar putea învinovăţi? — ne-

am certat foarte rău. Erai rănită şi distrusă.

Nu, nu era, recunoscu Ellie în sinea ei. Nu fusese nici rănită, nici distrusă. Fusese furioasă, se simţise umilită, dar întâmplarea nu-i

frânsese inima.

— Ava ne-a spus că nu a fost nimic deliberat, că a fost vorba de o atracţie necontrolată. Se mai întâmplă, să ştii.

Ştia deja. Îşi amintea reacţia ei atunci când îl cunoscuse pe Max.

Şi între ei fusese aceeaşi atracţie, care devenea tot mai puternică cu trecerea timpului.

— Ar fi trebuit să vină la mine şi să-mi spună asta, în loc să sară în pat cu el, zise Ellie.

— Ai dreptate.

Ştiu că nu ai nevoie de scuze şi te înţeleg foarte bine, dar trebuie să găsim o cale să trecem peste asta. Ava se va mărita cu John de sâmbătă într-o săptămână, indiferent de părerea noastră. îl

iubeşte pe John iar el o iubeşte pe ea. Te rog să încerci să te obişnuieşti cu ideea.

— Bine, mamă. Voi încerca. Dar te rog, nu mai plânge. Îi întinse un alt şervеţel.

— Nu vrei să auzi

cum stăm cu pregătirile pentru petrecerea din grădină?

— Ce petrecere?

— Nu ai primit invitația?

Ellie clătină din cap.

— Poate. Au rămas multe plicuri

nedesfăcute. Am plătit facturile, dar nu am avut timp să-mi sortez corespondenţa...

— Annie dă o petrecere în aer liber aici, sâmbătă, în cinstea Avei. Va fi foarte frumos. Annie s-a ocupat de tot, de

la distanță. Bineînțeles că Ava a dorit să fie consultată pas cu pas. Avem optzeci de invitați, poate chiar mai mulți.

Ellie își asculta mama povestind despre cât de dificile fuseseră pregătirile,

despre cât de nervoasă şi de exigentă fusese Ava.

— Sper că nu plătiţi voi?

— Nu, nu, se grăbi ea să-i răspundă. Ava şi John plătesc totul.

Ellie nu credea că era complet

adevărat dar nu comentă.

— Ava s-a străduit mult. E foarte stresata. De-abia aştept să se termine totul.

Max intră urmat de tatăl ei. Se opri văzând-o pe mama lui Ellie ştergându-şi

lacrimile.

— L-ai spus? o întrebă el.

— Nu e momentul, răspunse ea.

— Ce să-mi spui? o întrebă mama. În ochi i se citea din nou îngrijorarea.

Ellie trase aer în

piept, pregătindu-se de bătălie.

— S-a întâmplat ceva. Trebuie să plecăm. Nu am considerat necesar să vă spună Max despre ce este vorba, pentru că oricum plecăm, dar el a insistat şi a zis

că e important să ştiţi, iar eu... Se opri, dându-şi seama că nu era coerentă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tata.

— Explică-le tu, Max.

Max îşi trase un scaun lângă Ellie şi

le povesti pe scurt despre cazul Landry şi despre Sean Goodman.

Restul povestirii a durat doar cincisprezece minute, dar lui Ellie i-a trebuit o oră să încerce să-i liniştească.

— Dar dacă nu eşti pe lista martorilor şi nu-i poţi identifica pe oamenii aceia îngrozitori, de ce ar trimite pe cineva să-ţi facă rău? o întrebă mama ei.

— Cei ca ei nu-şi asumă niciun risc,

le explică Max. Şi au metode să afle cine sunt potenţialii martori.

Şi ea şi Sean i-au văzut.

— Dar ai spus că erau deghizaţi, zise William.

— Aşa este, tată. Chiar nu i-aş putea

identifica.

— Ce e de făcut, William? Nu trebuie să o scap pe Ellie din ochi. Aş vrea să o ţin încuiată în casă până e prins tipul, dar asta nu se poate.

— Găsim noi o soluţie.

Găsim o soluție?

— Trebuie să plecăm, tată. Altfel risc să am doi parteneri la nuntă.

— Cum adică doi parteneri? Mama nu înțelegea.

Dar Max înțelesese. O cuprinse pe Ellie pe

după umeri şi o mângâie cu blândeţe pe cap. Cei doi parteneri erau el şi ucigaşul plătit. Nu era deloc amuzant.

— Am mai fost acuzată că i-am distrus Avei câteva petreceri. Nu cred că ar fi prea încântată

dacă în timpul ceremoniei, în biserică, s-ar auzi împuşcături.

— Nu vorbi aşa. Dumnezeule! exclamă tatăl ei.

— Rămânând aici vă expun pe toţi pericolului. Aş fi vrut să mai pot

rămâne. N-am mai văzut-o pe

Annie de trei ani. Iar pe unele mătuşi nu le-am văzut de când eram copil.

— E prea periculos pentru tine, înţeleg, zise mama. Mi-aş fi dorit atât de mult să poţi

participa la petrecere! Annie va fi dezamăgită. Toată familia reunită, în sfârşit. Nu s-a mai întâmplat de ani buni, nu-i aşa, William?

— Te rog să nu le spui adevăratul motiv Avei şi lui

Annie. Inventează şi tu o scuză.

— Fiica mea va fi în siguranţă în apartamentul ei? îl întrebă tatăl ei pe Max. Aici străinii sar în ochi imediat, spre deosebire de oraş. William era roşu la faţă de

mânie.

— Acolo pot cere să fie supravegheată de un număr sporit de agenţi.

— Dar tu, Max? Vei avea grijă de fata mea?

— Da, domnule. Nu voi permite nimănui să-i facă

vreun rău. Era o promisiune pe care avea de gând să o onoreze.

— Înseamnă că nu eşti prietenul ei? îl întreba mama lui Ellie. Ai venit aici ca să o protejezi?

El nu ezită nicio clipă:

— Şi una şi alta.

— Ştiu că ţii la Ellie. Ţi se citeşte în privire. Te va influenţa asta cumva în munca ta?

— Nu, zise el cu convingere.

— Ţi-am spus că petrecerea se ţine în grădina noastră? o

întrebă mama.

Ellie îşi dădu seama cât era de bulversată.

— Da, mi-ai spus.

— Până sâmbătă vom avea o mulţime de flori, pe lângă gard şi de-a lungul aleilor. Oamenii care le plantează vor veni

chiar de mâine. Vor fi sute de flori de toate culorile. Iar în spate vom instala un cort alb, imaculat, cu mese şi scaune, toate îmbrăcate în alb. Va fi şi muzică. Un violonist. O să facem sute de poze

şi ţi le vom trimite. Să nu te simţi exclusă, Ellie. Avea lacrimi în ochi.

Deşi nu era vina ei, Ellie se simţea răspunzătoare pentru suferinţa părinţilor ei.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Citind dezamăgirea de pe fața soției lui, William se întoarse spre Max:

— Nu puteți rămâne până după petrecere? Ai putea s-o supraveghezi tu. Ellie ar rămâne în casă sau la

adăpostul cortului în timpul petrecerii şi am putea angaja pe cineva care să te ajute. Nu ar fi posibil?

Părinţii ei îl priveau plini de speranţă. Ellie ştia cât de mult ar fi contat pentru ei să

spună că rămânea. Nu voia să-i dezamăgească dar trebuia să fie realistă. Punea în pericol atâta lume.

— Poate fi periculos şi pentru voi şi pentru musafiri.

— Sunt sigur că

se poate aranja, insistă tata. Am putea angaja o firmă de pază căreia să-i dăm şi fotografia tipului.

— Este posibil ca soţii Landry să fi angajat deja pe altcineva, spuse Max.

Claire interveni, plină de speranţă.

— William are dreptate, aici toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Un străin ar sări imediat în ochi.

— Chiar şi tipul de la cablu sau vreun depanator?

Cine s-ar uita cu atenţie la unul ca ei?

— Pe cel pe care îl chem să repare aparatul de aer condiţionat îl cunosc, zise William. Şi nu vom lăsa pe nimeni altcineva să intre în

curte până după petrecere.

— Nu ştie nimeni că te-ai întors, Ellie, spuse mama. Nu eram siguri că vei putea să vii. Le-am spus tuturor că vei încerca să ajungi, dar nu ştii dacă vei reuşi din cauza

programului încărcat. Va rămâne un secret, până la petrecere. Le voi spune şi Avei şi lui Annie să nu pomenească nimic.

Părinţii ei îşi făcuseră deja un plan. Se uitau spre Max, căutând parcă

aprobarea lui. Văzând că nu spunea nimic, Claire întrebă:

— Ce părere ai?

Ellie nu le putea frânge inimile. Chiar dacă Max ar fi spus că trebuia neapărat să plece, se hotărâse deja să le spună că

se hotărâse să rămână.

Lui Max îi sună scurt telefonul, semn că primise un mesaj. Se ridică de pe scaun şi le spuse:

— Lăsaţi-mă să dau nişte telefoane, să văd ce se poate face.

Mama lui Ellie îşi împreună mâinile, iar tata zâmbi:

— E perfect.

Max ridică o mină în aer:

— Nu promit nimic. Dacă nu mi se promit toţi oamenii de care am nevoie, plecăm. Va

trebui să acceptaţi asta. Bine?

— Bineînţeles, spuse tata. Mama dădu şi ea din cap.

— Ar trebui totuşi să rămân la petrecere... începu Ellie.

înţelese imediat din privirea lui Max

că nu avea rost să continue. Iar dacă îşi imaginase că îl impresiona cu atitudinea de „sunt independentă şi fac ce vreau eu”, ei bine, se înşelase.

Ellie se ridică, gândindu-se că era mai bine să se certe

cu el în altă cameră, să nu-i audă părinţii ei. Lui Max nu-i păsa însă că erau şi ei de faţă:

— Nu hotărăşti tu, scumpo. Ci eu. Dacă plec eu, mergi şi tu cu mine.

Se scuză şi intră în living să-şi

citească mesajul.

Ellie s-a apucat să strângă prin bucătărie în timp ce mama ei s-a dus să caute aşternuturile bune, din bumbac irlandez. Le împachetase şi le depozitase în pod atunci când

refăcuseră duşumelele.

Tocmai pornise maşina de spălat vase când a fost sunată de Jennifer, soţia lui Carlos Garcia. Glasul îi tremura:

— Ne-am cunoscut la secţia

de poliție. Soțul meu, Carlos, avea o umflătură la ceafă...

— Îmi amintesc, Jennifer. Ce mai faceți?

— Avem o problemă. Mi-ai spus să te sun...

— Așa este. Care e problema?

— Suntem la clinică, lângă spital, dar doamna de la recepţie spune că nu avem asigurare.

— Doctorul este la cabinet?

— Da. L-am auzit discutând cu un pacient.

— Bine. Îmi dai te

rog numărul de telefon de acolo?

Câteva secunde mai târziu, Ellie avea deja numărul notat pe o bucată de hârtie.

— Aşteaptă câteva minute. Îţi promit că doctorul îl va primi chiar azi pe

Carlos.

— Mulţumim, doamnă doctor Sullivan.

— Cu plăcere, Jennifer. Te rog să mă suni dacă intervine ceva.

Ellie formă numărul de telefon de la cabinet. Max

se întoarse în bucătărie chiar în clipa în care o lua în primire pe Michelle, cea care era la recepţia clinicii:

— Sunt doctorul Sullivan. Carlos Garcia este programat azi la doctorul Shultz.

Chiar eu i-am făcut programarea înainte să plec.

— Da, dar nu ne-ai spus că nu are asigurare, ripostă Michelle.

— Doctorul Shultz îl va opera gratis. Probabil că nu şi-a amintit de

promisiune.

— Nu operează gratis.

Vocea lui Ellie deveni tăioasă ca oțelul:

— Dă-mi-l imediat la telefon. Iar dacă e ocupat spune-i că îi fac legătura cu doctorul Westfield

să-i povestească despre intervenţia chirurgicală pe care a suferit-o iubita lui cu trei luni în urmă. Aşteaptă...

Tu eşti iubita lui, nu-i aşa, Michelle? Ce-ar fi să facem o teleconferinţă la care să participe şi

soţia lui Shultz?

— Îţi fac imediat legătura. Imediat!

Un minut mai târziu, Shultz ridica receptorul. Era nervos.

— Sunt foarte aglomerat azi. Nu am timp de acte de caritate. Nici măcar

nu-l cunoşti pe bărbatul acesta. Nu mi-ai spus că l-ai întâlnit la secţia de poliţie?

— Aşa este, acolo l-am cunoscut şi tot acolo am observat şi umflătura. Mi-ai dat cuvântul tău că îl operezi.

— Nu am timp de...

— Gata! Mă voi adresa comitetului spitalului şi îţi jur că până la sfârşitul săptămânii viitoare, când mă întorc eu, ţi se vor anula toate privilegiile.

— Nu credeam că

te mai întorci.

— Pot face o plângere scrisă, continuă ea. Şi, bineînţeles, pot să am o discuţie prietenească cu soţia ta...

— Aşteaptă. Ştiu că ţi-am promis...

— Una din

cerinţele spitalului este să faci un număr de intervenţii gratuite. Ştiu sigur că nu ai făcut niciuna până acum. Îi voi spune şi asta lui Westfield. Iar când voi termina cu tine...

— Gata, gata, am

înţeles. îl primesc de îndată ce închid telefonul.

— Ascultă! Să te porţi cu el aşa cum te-ai purta cu cel mai bun prieten. Să nu aud altceva!

Max auzise întreaga discuţie. Îşi aminti că Ben îi

spusese că Ellie vorbise cu un bărbat în secţia de poliţie dar nu le dăduse nicio explicaţie. Acum ştia ce se întâmplase.

Ellie închise murmurând:

— Mare dobitoc!

Observă că Max o

privea zâmbind.

— Ce este? El nu-i răspunse. Se apropie să o sărute.

— Asta pentru ce a fost? îl întrebă ea.

— Uite-aşa. Se aşează pe scaunul de lângă ea. Am veşti de la Ben.

— Da?

— Cal şi Erika Landry tocmai au intrat în biroul FBI, însoţiţi de avocaţi.

— Unde?

— În Honolulu.

CAPITOL
19

Ellie simţea că înnebuneşte în casă. Trebuia neapărat să iasă, măcar pentru puţin timp. Max

dispăruse în biroul lui William şi dădea telefoane, aşa că ea încerca să-şi găsească o ocupaţie ca să nu-l deranjeze. Dădu peste tatăl ei care îşi căuta cheile de la maşină prin bucătărie.

— Unde te duci?

îl întrebă ea.

— La Lipton. Singurul termostat disponibil este la *Waid's.*

— Parcă exista şi aici un magazin *Waid's.*

— Există, dar nu mai au termostate pentru aparatele de

aer condiţionat. Nu trebuie să-l plătesc, pentru că cel original a fost defect, dar trebuie să mă duc până acolo să-l iau, dacă tu şi Max vreţi să dormiţi la noapte. Mă întorc cât ai clipi.

— Ne ducem noi, se oferi Ellie.

Tatăl ei clătină din cap:

— Nu cred că este o idee bună să ieşi din casă. Şi apoi Max a făcut deja destule. Dacă nu ar fi vorbit cu proprietarul

magazinului nu ne-ar fi găsit termostatul. Cred că l-a speriat zdravăn. Optzeci la suta din ceva stricat înseamnă tot stricat, nu? Nu este legal să vinzi cu bună ştiinţă ceva care nu

funcţionează.

A spus el asta?

— Nu, eu.

Ellie era încântată. Nu ştia că Max făcuse asta pentru tatăl ei.

— E adevărat că mi-ar fi de mare ajutor dacă aş găsi pe cineva să meargă

la Lipton în locul meu, recunoscu William. Se gândi câteva clipe. Şi nu am nevoie de termostat înainte de ora patru. Abia atunci vine cineva să-l monteze.

— Dar spuneai că trebuie să te întorci

imediat.

— Da, pentru că trebuie să sosească fântâna şi toate celelalte obiecte comandate de sora ta. Cineva trebuie să fie acasă să le arate unde să le pună pe fiecare, iar mama ta are oră la coafor şi

la manichiură şi Dumnezeu ştie mai ce. Azi sosesc ghivecele, celelalte plante sosesc mâine iar aranjamentele florale sâmbătă dimineaţă.

— Ava sau Annie nu te pot ajuta în timp ce noi mergem

după termostat?

— Ava nu poate pleca de la magazin... pardon, de la boutique-ul ei. Nu-i place să-i spunem magazin.

Iar Annie va ajunge abia spre seară. Şi apoi nu am nevoie de ajutor.

Trebuie doar să semnez şi să le arăt unde să pună ghivecele. Zâmbi când adăugă: Ava mi-a trimis o diagramă. Iar în timp ce aştept îmi mai rezolv din hârtii.

— Bine. îl chem

pe Max. Plecăm imediat.

— Nu forța nota, Eleanor. Max a fost de acord să rămâneți cu condiția să-ți fie asigurată protecția.

Crezi că a reușit să rezolve ceva?

— Îl întreb chiar

acum.

Străbătu holul care ducea spre birou. Max stătea aşezat şi vorbea la telefon. Ea rămase în prag, aşteptând ca el să o observe. Când îi făcu semn, Ellie intră şi se sprijini de birou.

— Bine, mulţumesc. Iţi rămân dator. Terminase convorbirea. O privi pe Ellie. Mi s-au promis doi agenţi care vor rămâne aici până sâmbătă. Vor sosi amândoi mâine din Columbia.

— Cum îi cheamă?

— Clark şi Hershey.

— Sunt cumva bomboane?

El îi răspunse râzând:

— Să nu te audă!

— Înseamnă că putem rămâne.

— Până după petrecerea din curte.

— Î se spune „petrecere în grădină”, îl corectă ea.

Îi surprinse privirea îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat?

— Cum vom explica prezența celor doi agenți la petrecere? Toată lumea se va întreba cine sunt.

— Vor şti să se amestece printre invitați, o asigură Max. Oricum mă voi întâlni cu ei înainte,

să punem totul la punct.

Părea ceva mai liniştită, dar Max era sigur că ea continua să se gândească la alte posibile probleme, îi făcu un semn:

— Vezi cartea aceea nouă?

— Care din ele?

— Cea mare. E noua culegere de probleme a tatălui tău. De-abia aşteaptă să lucraţi cot la cot.

— Urăsc matematica, şopti ea.

El râse:

— Ştiu.

— De unde ştii? îl întrebă ea.

Max întinse mâinile şi o trase spre el, aşezând-o în poala lui.

— Am văzut cum te-ai strâmbat când tatăl tău povestea întâmplarea cu

profesorul venit în vizită. De ce nu i-ai spus?

— Îi plăcea să rezolvăm împreună problemele. Nu am vrut să-l rănesc.

Îşi trecu mâna pe după talia ei. Ea i-o dădu deoparte şi se ridică.

— Tata e în camera alăturată, îi şopti. Spune-mi ce zicea Ben.

— Îl va interoga mai întâi pe Cal Landry, iar după aceea pe Erika.

— Care dintre ei este veriga slabă?

— Niciunul. Sunt

amândoi la fel de duri – căuta cuvântul potrivit – ca o stâncă.

— Au spus unde au fost? Au recunoscut că au fost în parc?

— Nu, îi răspunse el. Au insistat că au fost pe iahtul lor,

călătorind de la o insulă la alta. Au şi câţiva martori care pot depune mărturie.

— Au aflat că aveţi un martor? Pe Greg...

— Greg Roper, îi reaminti el. Nu, nu încă. Deocamdată

păstrăm tăcerea.

— Te poţi duce, Ellie? Tatăl ei băgase capul pe uşă.

— Unde? întrebă Max.

Ea îi explică pe scurt că se oferise să ia noul termostat de la magazin.

— E o zi frumoasă

şi chiar îmi doresc să ies puţin.

Max nu avea nimic împotrivă, atâta timp cât ea nu îşi asuma niciun risc şi îl asculta întrutotul.

Câteva minute mai târziu erau deja pe drum. În drum

spre uşă, Ellie luase o sticlă de apă din frigider.

Şi-a pus geanta pe podeaua SUV-ului lui Max iar telefonul l-a aşezat în suportul de pahare.

Tatăl ei i-a ciocănit în geam. L-a deschis, iar el i-a

spus:

— Mai ştii să ajungi pe 26, nu-i aşa? Dacă ai ajuns la ieşirea spre Mays Hill înseamnă că ai mers prea mult. Atunci va trebui să ieşi în 223 şi să te întorci pe 168. Drumul te duce în

partea de nord a Liptonului. Drumul n-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Opriţi-vă la masă la *The Goose*. Mâncarea e grozavă.

Max ieşi în drumul principal, o luă la stânga după care o întrebă:

— Ai înțeles ceva?

— Din indicații?

— Da.

— N-am înțeles nimic. Tu?

— La fel, dar n-am îndrăznit să mai întreb nimic.

— Știu unde e autostrada 26,

spuse ea veselă. Te duc fără probleme până acolo.

Max a programat GPS-ul şi şi-au continuat drumul. Era o zi frumoasă, dar căldura devenea de nesuportat. Ar fi vrut să deschidă geamul, dar ştia că

umezeala ar fi făcut-o imediat să-şi regrete gestul.

— Cei de la meteo au spus că nu vor fi mai mult de treizeci de grade. Mie mi se pare mai cald.

După o jumătate de oră GPS-ul le-a indicat să o ia pe

prima la stânga. Lipton era la numai douăzeci de kilometri distanţă.

— De ce s-a complicat atât tatăl tău?

— Poate că nu ştia de ieşirea asta.

Au parcurs cam trei kilometri, după

care GPS-ul le-a indicat din nou să o ia la stânga la prima intersecţie.

După alte cincisprezece minute au ajuns pe un drum neasfaltat, plin de hârtoape. GPS-ul repeta că îşi recalcula ruta iar

Max arăta de parcă ar fi vrut să-şi descarce pistolul în el.

— Poate că ar fi trebuit să-l ascultăm pe tata, zise Ellie.

Strângând din dinţi, Max a întors SUV-ul şi a pornit în direcţia din care

tocmai veniseră.

Câteva minute mai târziu au ajuns pe un drum plin de i n d i c a t o a r e *ÎN LUCRU* dar pe care nu se vedea nici picior de muncitor.

— Ne urmăreşte cineva? îl întrebă ea.

Nu mai văzuse nicio maşină de aproape o jumătate de oră.

Max încerca să întoarcă fără să rămână blocat în vreo groapă.

— Nu e amuzant deloc, spuse el. Suntem în mijlocul

a nicăieri.

A luat sticla cu apă, a băut şi i-a întins-o. A reuşit într-un final să întoarcă şi a luat-o pe un alt drum care părea circulat. Abia după o altă jumătate de oră au ajuns pe 168. Lui Ellie îi

venea să ridă, dar nu îndrăznea. Aşa că au parcurs în linişte restul drumului.

Când au trecut în sfârşit pe lângă plăcuţa pe care era scris Lipton, Max a mormăit:

— Al naibii GPS!

Ellie nu s-a mai

putut abţine şi a izbucnit în hohote de râs.

Max i-a aruncat o privire vexată dar nu a scos niciun cuvânt.

A încetinit în timp ce străbăteau orăşelul liniştit. Magazinele erau

aliniate de o parte şi de alta a străzii principale. În faţa lor erau parcate maşini. La unul din capetele străzii era magazinul *Waid's*, în celălalt capăt restaurantul *The Goose*. Max observă plăcuţa pe care scria

***Biroul Şerifului*, pe prima clădire de pe stradă.**

A oprit în faţa magazinului şi au intrat înăuntru. Au fost întâmpinaţi de mirosuri de lemn, piele, vopsea şi ulei de maşină. Duşumelele vechi

scârţiiau sub paşii lor. La tejghea era un bărbat cu şorţ de tâmplar care servea doi tineri. Când Max şi Ellie au intrat pe uşă s-au întors toţi trei şi au ridicat din sprincene, văzând că erau străini.

Ellie presupunea

că observaseră pistolul. Max era sigur că o observaseră pe ea.

După ce a terminat cu cei doi clienți, vânzătorul li s-a adresat:

— Știu de ce ați venit.

A luat un

termostat de pe raftul din spatele lui, l-a pus într-o pungă de hârtie şi i-a întins-o lui Ellie.

Când au ieşit din magazin, Max a lăsat punga în maşină şi au pornit pe jos spre restaurant.

Pe geamul mare era pictată o gâscă, un personaj de desen animat, probabil văr cu Donald. Chiar la intrare era casa de marcat iar de-a lungul pereţilor erau aşezate mesele şi canapelele roşii din

vinilin.

Aproape toate mesele erau ocupate. Max a zărit o masă liberă în spate şi se îndreptau spre ea, când Ellie s-a oprit brusc.

— Nu pot să cred!

Max o privi.

Rămăsese nemişcată şi făcuse ochii mari. S-a întors să vadă ce anume îi atrăsese atenţia şi a văzut un tip înalt, masiv, care se îndrepta spre ei. Pe cap avea o şapcă cu cuvântul *ŞERIF* brodat deasupra cozorocului.

Ellie a alergat spre el şi i s-a aruncat în braţe.

Max era în spatele ei. Ar fi vrut să o desprindă din îmbrăţişare, dar a hotărât să încerce să fie diplomat.

— Dă-i drumul, îi spuse printre dinţi.

Ea îl ignoră.

— Dumnezeule! Ştiam eu că vei ajunge fie să te ascunzi de lege fie să o aplici. Mă bucur atât de mult să te văd!

Pe faţa bărbatului se aşternu un zâmbet larg.

— Ellie Sullivan! Pe unde ai umblat?

Ea îi dădu în sfârşit drumul şi făcu prezentările:

— El este Spike Bennett... Şeriful Spike Bennett, se corectă ea.

— Te-ai făcut tare frumoasă, zise

Spike.

Stăteau chiar în drum. O ospătăriță aştepta răbdătoare să se dea deoparte ca să poată trec Ellie se aşează pe o canapea, iar Max se aşează lângă ea, avându-l pe Spike în faţa lui, de celălalt

parte a mesei.

Dacă nu ar fi avut insigna de şerif, Max l-ar fi putut confunda cu un infractor proaspăt eliberat din închisoare. Avea ambele braţe acoperite cu tatuaje şi mai multe

cicatrice aproape de coate. O alta cicatrice îi cobora pe frunte până la sprinceana dreaptă. Arăta de-a dreptul periculos.

Afecţiunea pentru Ellie era evidentă.

— Cum v-aţi cunoscut? întrebă

Max.

— Am fost colegi de şcoală, răspunse Spike. Eşti măritată, Ellie?

Ea clătină din cap. Max simţi dorinţa nebună să o ia pe după umeri şi să o tragă lângă el. Ce naiba făcea? îşi

marca teritoriul? Dumnezeule, se purta ca omul peşterilor!

— Dar tu? Te-ai însurat?

— Da, de doi ani. Am cunoscut-o în facultate.

Ellie se întoarse spre Max şi îi spuse:

— Spike m-a salvat de Patterson. De acolo are cicatricea din frunte.

— Vreau să ştiu tot, îi spuse Max lui Spike.

— S-a întâmplat demult, zise Ellie.

— Aşa este,

încuviinţă Spike. Îmi amintesc însă totul de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Era pauza de prânz şi mă ascundeam după stejarul acela bătrân de lângă capelă. Iţi aminteşti copacul acela, Ellie?

Ea dădu din cap.

— Kenny Plate s-a urcat în el şi a căzut. Şi-a fracturat mâna.

— De ce te ascundeai? îl întrebă curios Max.

Spike zâmbi:

— Încercam să-mi aprind o ţigară pe care o furasem de la

unchiul meu. Aveam şi un plan. După ce o aprindeam voiam să trec pufăind prin faţa biroului directorului.

Încercam să-i fac să mă dea afară din şcoală şi să nu mă mai primească înapoi, indiferent de

cât de mulţi bani ar fi avut tata. Chibriturile erau însă ude şi nu am reuşit să o aprind.

— Spike trebuia să-şi menţină imaginea de băiat rău, îi explică Ellie.

— Şi cu cât efort! adăugă el. Deci:

eram după copac şi te-am auzit ţipând. Am ieşit să văd ce se întâmpla şi l-am zărit pe Patterson care încerca să te tragă după el. Se întoarse spre Max: tipul era puternic ca un taur. Când i-am ajuns, el o lovea cu

pumnii. Ea se ghemuise pe o parte, aşa că majoritatea loviturilor le-a încasat în umeri şi în picioare. Sora Mary Frances a încercat să-l tragă, dar el a trântit-o la pământ şi...

— A lovit-o pe sora Mary Frances? Ellie era scandalizată.

— Nu-ţi aminteşti?

Ea clătină din cap:

— Îmi amintesc doar că tu i-ai sărit în spate.

— Aşa este. Şi ţi-am strigat să fugi, dar nu m-ai ascultat.

— Am vrut să te ajut.

— Îţi imaginezi! zise Spike. Cred că pe vremea aceea aveai vreo douăzeci de kilograme,

exagera el.

Totul s-a petrecut foarte repede, l-am dat vreo doi pumni zdraveni, dar Patterson părea să nu fi simţit nimic. Aşa că am încercat să-l strâng de gât. Strângeam cu putere... nimic. N-o

să uit niciodată privirea lui. Nu era doar răutate sau nebunie... Erau ochii unui diavol.

— Cu ce te-a tăiat? îl întrebă Max.

Spike îşi atinse cicatricea de pe frunte.

— Cu briceagul. îl avea la breloc.

— În acea zi ai devenit eroul meu, spuse Ellie.

Spike se îmbujoră.

— Nu sunt un erou. Doar am ajuns la tine înaintea celorlalţi. A fost

nevoie de trei elevi din clasele mari ca să poată fi imobilizat până la sosirea poliției.

— Am ajuns amândoi la spital, interveni Ellie. Sora Mary Frances ne-a însoțit în ambulanță.

El dădu din cap:

— Măicuţele mă porecliseră teroarea oraşului şi m-ar fi exmatriculat demult, dacă tata nu ar fi făcut donaţii generoase, dar după ziua aceea m-au privit ca pe un sfânt. râse. Imaginea

mea de băiat rău a fost distrusă pentru totdeauna.

Deveni din nou serios:

— Am văzut dosarul lui Patterson şi nu înţeleg cum de nu a ajuns la închisoare. Oricare din faptele

lui ar fi fost suficiente pentru o condamnare, dar se pare că a avut avocaţi şmecheri care au convins judecătorii că avea nevoie de tratament. O privi cu compasiune pe Ellie. Îmi pare

sincer rău pentru tot ce ţi s-a întâmplat. Tatăl tău a făcut tot ce i-a stat în putere, a obţinut ordine de interdicţie, dar ştiu că

Patterson tot nu s-a potolit. Am auzit că te-a răpit şi

aproape că te-a omorât în bătaie, că erai în stare critică şi ai fost transportată cu elicopterul la Harrisburg. Îl rugasem pe tata să mă ducă la tine la spital când îţi reveneai, dar ai

dispărut. Nimeni nu ştia unde eşti.

Ospătăriţa i-a întrerupt şi le-a întins meniurile, dar discuţia despre Patterson făcuse ca lui Ellie să-i dispară pofta de Mâncare. A comandat o salată. Max a ales

specialitatea casei. În meniu scria că era cea mai mare porţie de friptură de vită din tot statul. Ellie îşi spuse că nu trebuia să-şi facă griji din cauza meseriei lui periculoase. Colesterolul avea să-

l ucidă, nu gloanţele.

— Am auzit pe cineva spunând că te-ai mutat la Los Angeles, la o rudă şi că ai devenit actriţă, continuă Spike. După câţiva ani am auzit că erai avocat în Miami. A circulat

chiar şi un zvon că ai fi lucrat la Houston, la naveta spaţială.

Ospătăriţa îi zâmbi lui Spike şi puse pe masă cele trei pahare cu ceai rece. El îi făcu un semn din cap şi luă o înghiţitură.

— Tatăl tău a făcut bine ascunzându-te de nebunul acesta.

— Ştii unde este Patterson acum? îl întrebă Max.

Spike clătină din cap:

— Am avut unele bănuieli, dar nu s-au

concretizat. A ieşit din sanatoriu cu vreo şase luni în urmă şi s-a evaporat. Părinţii lui jură că nu ştiu unde este.

— L-ai întrebat?

— Da. Voiam să ştiu dacă e cazul să mă aştept la

neplăceri. Mi-era teamă să nu facă o fixaţie pe o altă fată sau să rănească pe cineva.

— Părinţii lui locuiesc în continuare în Winston Falls? întrebă Ellie.

— Da. În aceeaşi

casă.

Ellie se înfioră. Se lipi de Max.

— La patru străzi de casa mea. Atât ne despărţea. Mai e căutat pentru vreo infracţiune? Trebuie să se prezinte lunar la poliţie sau altceva?

Spike clătină din cap.

— Nu e căutat pentru nimic – cel puţin nu oficial. A fost eliberat cu recomandarea de a continua terapia. E tot ce ştiu. Oftă şi adăugă: toată lumea îl consideră nebun.

— E chiar uşor de constatat, din câte am citit şi am auzit de la Ellie, comentă Max.

— Ai dreptate. Au urmat aceeaşi şcoală dar nu i-a dat atenţie lui Ellie până când au plecat în tabără.

Acolo a văzut-o şi a vrut-o pe loc. Nu conta că ea avea doar unsprezece ani. A devenit obsedat de ea şi nu a putut să accepte ideea respingerii. Cred că dacă ar vedea-o azi, ar ataca-o din nou.

Max îi întinse lui

Spike o carte de vizită.

— Te rog să mă cauți dacă afli ceva despre el. Indiferent de oră.

— Şi tu la fel, zise Spike întinzându-i şi el cartea lui de vizită. Mai arunc câte un ochi spre

casa familiei Patterson când trec pe acolo. E o casă mare, în stil victorian. Pot să jur că într-o după-amiază am văzut perdeaua mişcându-se la fereastra dormitorului de la mansardă. Iar pe

părinţii lui Patterson îi văzusem ieşind din casă cu câteva minute mai devreme, deci nu puteau fi ei. Nu m-a văzut nimeni, pentru că eram oprit ceva mai încolo, la trecerea de pietoni

şi aşteptam nişte copii să traverseze.

— Crezi că s-ar putea ascunde în mansardă?

— Poate. Părinţii lui au susţinut că nu l-au văzut pe Evan şi m-au ameninţat că mă reclamă pentru hărţuire dacă

continui să-i deranjez. Am făcut însă un mic experiment. În ultima lună de şcoală am supravegheat casa în fiecare zi în jurul orei trei. Copiii trec pe lângă casa lui în fiecare zi, de la

şcoală.

Am mai văzut încă o dată perdeaua mişcându-se. Doar o dată. Da, cred că e posibil să se fi ascuns acolo.

— Să fie ascuns în casă de şase luni şi să nu fi ieşit niciodată, să nu-l fi

văzut nimeni? zise Ellie. Nu ştiu ce să cred.

— Ar mai fi o problemă, zise Max. În următoarele zece minute au discutat de cazul Landry şi de întâmplarea la care fusese Ellie martoră.

— Este posibil ca Willis Cogburn să vină după ea, zise Max. Ar putea să trimită pe altcineva, dar nu cred. Le place să lucreze cu Cogburn.

— A fost la închisoare, deci îl găsesc în sistem. O

să-i caut fotografia cum ajung la birou.

— Dă-mi numărul tău de telefon. Ți-o trimit eu chiar acum.

Un minut mai târziu Spike se uita la chipul lui Cogburn.

— Cu ce vă pot

ajuta eu?

— Aş fi vrut să plecăm de aici chiar azi, dar din cauza petrecerii...

— Este petrecerea Avei, îi explică Ellie. Părinţii m-au rugat să nu plec, dar numai dacă Max îmi poate asigura

protecţia.

— Te pot ajuta şi eu, îi spuse Spike lui Max. Se întoarse spre Ellie şi continuă, zâmbind: nu te potoleşti deloc, nu-i aşa?

— Ce să fac? Avem cu toţii zile bune şi zile proaste,

continuă ea pe acelaşi ton glumeţ.

— Hai să discutăm mai târziu strategia, sugeră Max. Ştia cât de greu trebuia să-i fie lui Ellie, deşi se străduia să dea dovadă de curaj.

— Bună idee,

spuse ea. Nu mai voia să discute despre Patterson sau Landry. îl rugă pe Spike să-i spună noutăţi despre cunoştinţele comune. Când a sosit Mâncarea îi revenise şi pofta.

— Dar tu, Ellie?

Cu ce te ocupi?

— Sunt în căutarea unei slujbe, îi răspunse ea.

— Nu te-ai gândit niciodată să te întorci?

Ea clătină din cap.

— Nu cred că aş putea.

— Chiar dacă Evan Patterson ar fi departe?

— Chiar şi aşa. Toate amintirile mele sunt legate de el. Nu cred că aş fi în stare. Dar tu? Ce te-a făcut să treci de partea apărătorilor legii?

— După ce te-am ajutat pe tine, am prins gustul faptelor bune. După colegiu, am hotărât că asta voiam să fac şi că aici doream să locuiesc.

Spike i-a pus câteva întrebări personale legate de

viaţa ei departe de Winston Halls, dar Max nu a lăsat-o să răspundă. Schimba imediat vorba. Ellie şi-a dat seama de intenţia lui, când el i-a pus o mină pe genunchi.

Când erau în maşină şi se

întorceau la Winston Falls, Ellie i-a spus:

— Am văzut că nu m-ai lăsat să-i spun lui Spike unde locuiesc, sau cu ce mă ocup. Să ştii că am încredere în el.

— Ştiu, dar se va duce acasă şi-i va

povesti soției că v-ați întâlnit, iar ea îi va spune unei vecine care îi va spune...

— Înțeleg, zise ea.

— Tatăl tău a făcut eforturi mari să te țină ascunsă până când ai ajuns la vârsta la care să

te poţi apăra şi singură. Nimeni de aici nu ştie unde locuieşti, nu-i aşa?

— Nu, îi răspunse ea. Nici măcar rudele mele nu ştiu prea multe, doar că am fost trimisă departe de casă când am ieşit din spital.

Nici n-au pus întrebări, ceea ce este un lucru bun. Toate astea le ştiu de la mama.

— Nu ştiu nici că eşti chirurg?

— Nu cred. Mătuşa Vivien crede că sunt studenta eternă. Sora ei e

convinsă că nu am reuşit încă să termin şcoala din cauză că sunt înceată la minte.

El râse:

— Eşti orice numai înceată nu.

— E o critică?

— Nu, îi răspunse el privind-o în ochi.

Era încruntată, lucru care îl amuza. Numai că nu ştii să te relaxezi.

— Nu am avut când.

— Acum că ai terminat stagiul de la spital, ai la dispoziţie tot timpul din lume.

— Nu ţi-am spus că datorez vreo două sute de mii de dolari?

— Chiar şi aşa, tot ar trebui să-ţi iei liber o perioadă.

Ea nu îl contrazise.

Când au ajuns, tatăl ei îi aştepta în

curte, cu depanatorul. Cât lipsiseră ei curtea fusese transformată într-un adevărat şantier. Ghivece mari, goale, erau aliniate pe verandă, iar altele erau răspândite strategic pe iarbă. În centru

se înălța o fântână imensă. Max i-a întins termostatul lui William şi a rămas de vorbă cu cei doi, în timp ce Ellie a intrat în casă. Anumite flori fuseseră aduse mai devreme. Pe masa din bucătărie şi pe

cea din faţa canapelei din living erau aşezate aranjamente din hortensii albe şi trandafiri albi, simple, dar elegante.

Masa din living fusese deja aranjată pentru cină. Şapte tacâmuri. Ştia ce

însemna asta şi încercă imediat să se gândească la altceva. Ar fi dat oricât să nu fie nevoită să stea lângă Ava sau John.

Îi era rău de la stomac aşa că şi-a turnat un pahar cu lapte şi l-a băut,

sprijinită de chiuvetă.

Max a intrat şi a privit-o. A întrebat-o imediat:

— Ce s-a întâmplat?

Era atât de evident?

— Nimic. Mi-era poftă de un pahar cu

lapte.

Mama ei a intrat în bucătărie. Ellie a remarcat că se îmbrăcase ca pentru o ocazie specială, cu o rochie albă fără mâneci şi sandale cu toc.

— Rochia asta e nouă? o întrebă ea.

— Nu. O am de câţiva ani, doar că n-ai văzut-o tu.

— E drăguţă. Arăţi foarte bine, mamă.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Acum, Ellie, aş vrea:. A discutăm ceva.

Ellie îşi termină

de băut laptele. Puse paharul în chiuvetă şi zise:

— Începem!

— Ce-ai spus?

— Ori de câte ori începi o frază cu „acum, Ellie” ştiu că urmează ceva ce nu vreau să aud.

— Sora ta Ava şi

logodnicul ei vin la noi la cină.

— Ai văzut că am avut dreptate? Chiar nu vreau să aud.

— O iau pe Annie de la aeroport şi ar trebui să ajungă pe la şase şi jumătate.

Ellie se întoarse

spre Max:

— O să-ţi placă Annie. Când era mică îi spuneam Annie Bombonica. Era o dulce.

Tatăl ei a intrat în bucătărie exact când Ellie făcea ultima remarcă. A clătinat din cap:

— Asta doar până ai plecat tu. A scos o batistă din buzunar şi s-a şters pe frunte, după care s-a aşezat pe un scaun să-şi recapete suflul, înainte de a continua: Annie a devenit tot mai retrasă, l-a trebuit

mult timp să-şi revină. Tot în perioada aceea a hotărât să facă studii juridice, pentru că nu înţelegea cum de Patterson nu fusese închis pe viaţă. Sincer să fiu, nici noi. Adăugă: se

simţea atât de neajutorată!

Max dădu din cap. Neajutorare. Ştia prea bine cum era. La fel se simţise şi el după ce, copil fiind, fugise de părinţii lui adoptivi.

— Annie e la fel de drăguţă, insistă

Ellie. No trimitem mereu mesaje. Şi are şi simţul umorului.

— Dar Ava? întrebă Max. Ea nu avea poreclă?

Mama ei interveni repede, ca să n-o lase să vorbească:

— Sunt gemene,

ştii? Identice.

— Mi se mai întâmplă şi acum să nu le deosebesc, exageră tatăl ei.

— Eu pot, zise Ellie. Când e întuneric, ochii Avei strălucesc. sunt roşii.

— Pentru numele

lui Dumnezeu! exclamă mama.

Tata îi ignoră comentariul:

— Am instalat un alt aparat, la geam, pentru că celuilalt îi lipseau câteva piese. Mâine tipul vine cu piesele lipsă şi va înlocui şi

termostatul. O să păstrez şi aparatul acesta, pentru că l-am luat pe nimic.

Se auzi soneria şi mama se grăbi să deschidă. Se întoarse în bucătărie şi spuse:

— William, te aşteaptă să le spui

unde să instaleze cortul.

Tata s-a ridicat cu greu de pe scaun şi au ieşit amândoi în curte. Ellie a spus repede:

— Mă întorc imediat.

A fugit în baia părinţilor ei şi a

căutat în dulăpiorul cu medicamente. Tatăl ei nu mai era atât de palid dar Ellie continua să fie îngrijorată. A căutat medicamente pentru inimă dar nu a găsit niciunul.

Singurul medicament eliberat

pe reţetă era un borcănel cu somnifere. A citit eticheta şi l-a deşurubat.

Lipseau cam jumătate din pastile. Ştia ca nu era un motiv de îngrijorare, dar nu se putea abţine.

— Unde-ai fost? o întrebă Max la întoarcere. Se uita pe fereastra livingului care dădea spre stradă.

— Am vrut să văd ce medicamente iau părinții mei. Le-am căutat prin dulap. Nu mi-ar spune de

bunăvoie dacă vreunul din ei ar fi bolnav.

— Şi? Ai găsit ceva?

— Doar nişte somnifere ale tatălui meu. Cred că starea de anxietate din ultimii ani şi stresul cauzat de nunta

Avei şi-au spus cuvântul.

— Chiar nu-mi spui nimic de Ava? Am simţit o oarecare ostilitate în glasul tău.

Ea râse:

— Nu e de mirare că eşti agent FBI.

— Cât sarcasm!

Ea străbătu camera şi veni în faţa lui. Îşi încrucişa braţele la piept.

— Am venit la nunta Avei pentru că a insistat mama. A insistat mult, sublinie ea.

— Da...

— Se mărită cu

John Noble, fostul meu logodnic.

El ridică o sprinceană:

— Da?

— John m-a cerut de nevastă cu câteva zile înainte să venim aici, să-mi cunoască părinţii.

— Înţeleg, spuse

el văzând-o că ezita.

— Toată lumea s-a străduit să-l facă să se simtă bine. Mai ales Ava.

Max bănuia ce urma şi aşteptă ca ea să continue.

— A doua seară l-am găsit în pat cu ea.

— Ah...

Ea se încruntă:

— Ce vrea să însemne asta?

— Îl învinuieşti şi pe el pentru asta, sau doar pe sora ta?

— Ava ştia foarte bine ce făcea.

— El nu?

— Bineînţeles că

da. Numai că eu şi Ava nu ne-am înţeles niciodată prea bine, iar asta a fost picătura care a umplut paharul. Mi-am făcut imediat bagajele şi m-am întors la St. Louis.

— De ce nu v-aţi înţeles niciodată?

— Când eram mici şi se întâmpla ceva rău, Ava dădea vina pe mine. De ziua lor nu se serbau împreună. Avea fiecare petrecerea ei. Ava m-a acuzat că i-am distrus-o pe a ei. Într-un fel chiar era adevărat.

— Cum i-ai distrus-o?

— Fusesem bătută şi eram inconştientă. Părinţii mei au fost nevoiţi să vină la spital.

— Iar după asta te-au trimis de acasă, nu-i aşa?

— Nu, asta a fost altă dată.

— Dumnezeule, Ellie, de câte ori te-a băgat Patterson în spital? Nu-mi amintesc să fie consemnat în dosarul lui.

— De două ori.

încerca să nu pară

prea afectată, dar vocea îi tremura.

— Nu-ţi e greu să te întorci aici, chiar şi pentru câteva zile?

Ea nu avea motiv să-l mintă:

— Am un gol în stomac care dispare doar când plec de

aici. Mereu îmi spun că e ciudat că nu a mai încercat să mă găsească.

— De unde ştii că nu a făcut-o?

— Nu cred că i-ar fi fost prea greu să afle. Un timp am purtat numele Wheatley dar am

revenit la numele meu când am absolvit. Un prieten de-al meu psihiatru mi-a spus că obsesia lui Patterson era cumva legată de Winston Falls.

— Poate, spuse el, fără să fie prea convins.

— Mi-a mai spus că obsesia lui era să mă ucidă aici. E doar o teorie, zise ea ridicând din umeri.

Max avea altă teorie. Un bărbat cu o obsesie violentă e în stare de orice, iar singurul motiv

pentru care nu o omorâse pe Ellie era că nu o găsise. Din ce citise în dosarul lui, Patterson nu avea să se oprească până când nu avea să fie închis pe viaţă.

— Hai să nu mai vorbim despre el.

— Bine. Povesteşte-mi de tipul acesta, Noble. L-ai iubit?

— Avea multe atuuri.

— Cu alte cuvinte, nu, zise el. Care era atuurile lui?

— John este

dermatolog, deci meseria lui nu implica prea multe riscuri. Un tip cu o existenţă sigură. „Iar eu îmi doresc mai mult decât orice pe lume să mă simt în siguranţă”, îşi spuse ea.

— Altceva?

— Eram amândoi medici rezidenți, deci aveam în comun medicina și spitalul.

— Altceva?

— Era extrem de politicos.

Max observă că nu aducea în discuție o legătură

emoţională sau fizică.

— Nu te-ai fi măritat cu el.

— Nu, recunoscu ea. După acest fiasco am înţeles că nu mă pot mărita cu nimeni. Viaţa mea e mult prea imprevizibilă.

— Şi l-ai pune în pericol pe soţul tău?

Îi citea gândurile?

— Aşa este.

— Îl laşi în continuare pe ticălosul de Patterson să-ţi controleze viaţa.

Ea nu-l contrazise.

— Nu ai de gând să mă întrebi dacă m-am culcat cu John?

— Nu, îi răspunse el. Ştiu că n-ai făcut-o.

Ea îl privi atentă:

— De unde ştii?

El nu îi spuse ce gândea în clipa

aceea. Că unui bărbat care s-ar fi culcat cu ea nu i-ar mai fi trebuit niciodată o altă femeie. Spuse simplu:

— Pur şi simplu ştiu.

CAPITOL
20

Mireasa teroristă a sosit la ora şapte împreună cu logodnicul şi cu sora ei.

Max se uita pe geam la John care venea pe alee flancat de două femei izbitor de frumoase. Gemenele semănau mult, aveau părul lung şi blond, o nuanţă ceva mai închisă decât Ellie şi trăsături delicate.

După părerea lui, cele două surori erau foarte drăguțe, dar nu se puteau compara cu Ellie. Ea era cu adevărat frumoasă.

John Noble arăta ca şi cum ar fi lucrat pe Wall Street. De fapt aducea mai

mult cu un manechin dintr-o vitrină de magazin. Era înalt şi subţire, îmbrăcat într-o cămaşă bleu apretată şi pantaloni kaki cu o dungă impecabilă. Niciun fir de păr nu era deranjat. Şi totuşi

figura lui avea ceva neobişnuit. Max nu şi-a dat seama ce anume era, până când John nu s-a apropiat de casă. Fruntea lui nu se mişca atunci când zâmbea. Ca şi cum ar fi fost împietrită. Botox? Sigur nu.

Ellie veni în spatele lui:

— Sora cea rea e cea din stânga, şopti ea.

El încercă să nu zâmbească:

— Fă un efort, îi şopti şi el.

— Parc-ai fi mama.

— Haide, scumpo. Joacă-te frumos.

William trecu pe lângă ei şi deschise uşa din fata.

Annie o văzu pe Ellie:

— N-am crezut că vei reuşi! strigă ea. sunt atât de fericită că ai venit!

S-au îmbrăţişat. Deşi vorbeau în acelaşi timp, păreau să se înţeleagă perfect.

Ava rămăsese în spatele lui Annie, aşteptând. Avea un laptop în braţe şi părea iritată pentru ca era nevoită să

aştepte ca Ellie să o bage în seamă. Când i-a venit rândul, a sărutat-o scurt pe obraz.

— Mă bucur că te-ai decis să te comporţi ca un adult şi să vii la nuntă, spuse Ava. Îşi coborî vocea: *A*

p r o p o s **, eşti domnişoară de onoare.**

— Nu, nu sunt, îi răspunse Ellie.

L-a prezentat pe Max surorilor ei având un zâmbet larg pe chip. Nu a spus nimic rău de Ava, deşi i-ar fi

plăcut să o facă. După care l-a prezentat pe John.

El rămăsese în prag, cu privirea în pământ. Când Ellie i-a rostit numele, a ridicat privirea, dar nu s-a uitat la Ellie. Era roşu la faţă şi îşi ferea privirea de-a

ei. A făcut un pas înainte şi a dat mâna cu Max. În cameră s-a lăsat tăcerea. Într-un final a privit-o pe Ellie şi i-a spus:

— Felicitări.

— Pentru ce? l-a întrebat ea.

— Pentru premiul

Chapman.

— Spitalul a luat premiul *Chapman?*

— Nu spitalul. Tu.

Ellie clătină din cap:

— Cred că ai înțeles greşit, John. Aş fi aflat.

— Probabil că doctorul Westfield

vrea să-ţi dea personal vestea. Era încurcat şi roşise şi mai tare. Cred că i-am stricat surpriza.

— Tu cum ai aflat? îl întrebă, fiind în continuare convinsă că el înţelesese greşit.

— L-am sunat pe

asistentul lui Westfield în legătură cu nişte acte pe care nu le-am primit încă aici, la spital. El mi-a dat vestea. Toată lumea e încântată. E o mare onoare pentru spital, ca să nu mai vorbim de o sumă considerabilă

de bani. Probabil că Westfield te va suna cât de curând. Te întorci la spital, nu-i aşa?

— Da, dar nu voi semna niciun contract, l-am promis lui Westfield că-l voi ajuta în timp.

— Tu ai câştigat premiul, Ellie, repetă el.

Momentele de stânjeneală trecuseră. Pe Ava nu o interesa discuţia lor, aşa că a intrat în bucătărie, să vorbească cu mama ei.

— Ce este acest *Chapman?* întrebă Annie.

I-a răspuns John:

— Este un premiu care se acordă pentru realizări deosebite în domeniul medicinii. Anul acesta i-a fost acordat lui Ellie şi

implicit departamentului ei. E un premiu râvnit, sublinie John, tocmai pentru că se acordă foarte rar. Ultimul *Chapman* a fost acordat cu unsprezece ani în urmă unui rezident din

Memphis.

— E şi o ceremonie? întrebă Annie, îi dau lui Ellie o medalie sau altceva?

John îi zâmbi lui Annie, bucuros că-şi putea îndrepta privirea spre altcineva:

— Primeşte mai mult decât atât. Premiul constă într-o sumă mare de bani. Jumătate revin spitalului şi cealaltă jumătate lui Ellie. Nu trebuie nici să plătească impozit. Banii sunt gata impozitaţi.

— O să-ţi fie de folos să-ţi achiţi împrumutul, nu-i aşa? o întrebă Annie.

Ellie nu era prea convinsă:

— Dacă ar fi fost adevărat, doctorul Westfield m-ar fi sunat până acum.

Tatăl ei a sărutat-o pe frunte.

— Chiar dacă nu ai câştigat premiul, ştii că şi eu şi mama ta suntem mândri de tine. Poate că nu ne putem lăuda cât am vrea în faţa rudelor şi prietenilor, dar

acesta este adevărul.

— Ştiu, tati.

— Puiul meu se va usca de tot dacă nu ne aşezăm repede la masă, strigă mama. John, du-i te rog valiza lui Annie în dormitorul ei, cel de culoarea lavandei.

Annie, umple tu paharele cu apă.

Lui Max i-a sunat telefonul. Era Ben. S-a scuzat şi s-a îndreptat spre birou, să poată vorbi în linişte.

Pe hol a auzit-o pe Ava întrebând-o pe Ellie dacă îşi

adusese o rochie neagră sau trebuia să-şi cumpere.

S-a întors brusc, a luat-o pe Ellie de mină şi a tras-o după el în birou.

Ellie făcea eforturi să se stăpânească pentru că el vorbea la

telefon. Ar fi vrut s-o zgâlţâie bine pe Ava, să o facă să renunţe la infatuare. Annie a trecut prin dreptul uşii şi le-a strigat că urca puţin în dormitor să ia ceva din valiză. Un minut mai târziu Ellie a auzit-o

râzând în hohote. Ştia de ce. Văzuse culoarea pereţilor. râsul ei a făcut-o să se detensioneze. Îi promisese mamei că va încerca să se înţeleagă cu Ava şi asta avea să facă. Nu trebuia să o lase pe Ava să o provoace,

atâta tot.

În timp ce-l aştepta pe Max să termine convorbirea, a primit un mesaj de la Addison MacBride, care o întreba despre vitaminele care trebuiau luate în

timpul sarcinii şi despre retenţia de apă. Ellie i-a răspuns la toate întrebările. A primit imediat un alt mesaj în care Addison o invita la ei, în Honolulu, l-a răspuns că i-ar fi făcut mare plăcere,

dar nu putea stabili o dată exactă, din cauză că nu-şi cunoştea încă programul.

Nu era o minciună. Nu ştia ce urma să facă peste două luni, nici măcar peste două săptămâni. Viitorul

ei depindea de cei de la FBI, dacă reuşeau sau nu să îl prindă pe cel angajat să o omoare. Asta dacă era vorba de o singură persoană. Dacă soţii Landry plătiseră mai mulţi asasini? Cum reuşea cineva să găsească

un asasin plătit? Doar nu dădea anunț la ziar. Probabil pe Internet, se gândi ea. Pe Internet găsești orice, dacă știi să cauți. Poate că-l căutaseră pe Google. Tastaseră „caut asasin plătit” și apoi apăsaseră pe

Căutare.

Gata cu atâtea gânduri. O lua razna. Max se dusese în celălalt colţ al biroului şi asculta cu mare atenţie ce îi spunea Ben. Deşi nu-şi dorea foarte tare să li se alăture

celorlalți, s-a ridicat cu gândul să meargă în bucătărie, să dea o mină de ajutor. În clipa aceea i-a sunat telefonul.

Era doctorul Westfield, care o anunța că primise într-adevăr premiul *C h a p m a n* . Era

uimită şi în acelaşi timp recunoscătoare, i-a mulţumit din toată inima şi i-a ascultat monologul despre ce însemna acel premiu pentru departamentul lui. Nu-l mai auzise niciodată pe

Westfield jubilând în felul acela. Şi probabil nici nu avea să-l mai audă vreodată.

Ellie se hotărî să mai aştepte până să îi spună familiei. Seara aceasta îi aparţinea Avei. De-abia aştepta însă să-

i spună lui Max.

După ce a terminat convorbirea s-a întors spre ea. Văzându-l schimbat la faţă, Ellie a uitat de vestea cea bună.

— Ce s-a întâmplat?

— Au ajuns la

Greg Roper.

— Cum adică „au ajuns”? E rănit?

El clătină din cap.

— Nu se ştie nimic. A dispărut.

Mama lui Ellie apăru în prag.

— E gata masa.

— Vorbim mai târziu, îi spuse Max.

Cina a fost o adevărată încercare pentru Ellie. Părinţii se străduiau să evite subiectele delicate, dar tensiunea plutea în aer. După două pahare de vin, Ava a încetat să se mai prefacă interesată de ce spuneau

ceilalţi. Vorbea numai despre nuntă şi despre cât muncise ea ca totul să iasă perfect. Nimeni nu avea să-i strice nunta, repetase ea de câteva ori uitându-se spre Ellie.

O nouă remarcă

plină de dispreț la adresa hainelor lui Ellie a umplut paharul:

— Ai avut dreptate, John. M-a sunat doctorul Westfield. Am primit într-adevăr premiul *Chapman*.

— Ți-am spus eu!

a exclamat John încântat. Pe mine vestea nu m-a surprins deloc. Am ştiut dintotdeauna că eşti cel mai bun chirurg din spital. Toţi rezidenţii îţi admirau îndemânarea. Ar fi trebuit să-i auzi

discutând despre tine. Iar Westfield spune despre tine că eşti excepţională. Ştiai asta?

Ea clătină din cap:

— Nu, nu ştiam.

— E un adevărat miracol să-l auzi vorbind de bine un

chirurg. Eşti o persoană deosebită, Ellie. Aşa ai fost mereu.

Ava nu a scos o vorbă, dar privirea pe care i-a aruncat-o lui John spunea totul. Fierbea.

— Felicitări, spuse Annie. sunt

mândră de tine!

— E o veste minunată, draga mea, spuse tata.

— Da, minunată, zise şi mama.

— Chiar trebuie să fii întotdeauna în centrul atenţiei? întrebă Ava.

Ellie izbucni în

râs:

— Oh, Ava, nu te-ai schimbat deloc!

Ava îşi înălţă capul.

— O iau ca pe un compliment. Şi *a p r o p o s :* vei fi domnişoară de onoare.

— Mă rogi?

— Nu. Te anunț.

Max era fascinat de discuția celor două surori. Avusese numai frați și își dădea seama abia acum cât de diferit era totul atunci când aveai surori. În familia lui toate divergențele

majore se rezolvau cu doi pumni, atunci când părinţii nu erau de faţă, după care fiecare îşi vedea de treabă. Nu existau resentimente. Fraţii lui nu-şi purtau pică, aşa cum era cazul Avei.

— Prezența mea la nuntă nu va face ca zvonurile să înceteze, Ava, protestă Ellie.

Annie dădu din cap:

— Are dreptate, Ava. Din cauza nunții ai devenit ușor paranoică.

Tatăl le oferi tuturor câte un pahar cu vin. Ellie refuză. După ce s-au mai contrazis un timp, s-a ridicat, s-a dus la bucătărie şi s-a întors cu o cutie cu lapte şi un pahar. Le-a aşezat în faţa farfuriei ei.

— Pune laptele într-o carafă, o apostrofă Ava. Nu suntem la ţară.

Ellie o ignoră. Îşi turnă în pahar şi luă o înghiţitură.

— Nu vreau să vă mai aud, spuse tata. Vino, Claire. Haideţi şi voi, Max şi John.

Să le lăsăm pe fete să-şi rezolve problemele.

Mama îi făcu un semn discret lui Ellie, după care ieşi pe verandă. Ellie ştia foarte bine că era cu ochii pe ea.

Când au rămas singure, Annie s-a

întors spre Ellie.

— De ce nu mi-ai spus nimic de Max? Arată bine, şopti ea. Nu-i aşa? Are şi pistol... Asta îl face şi mai sexy, nu ţi se pare?

— Are pistol şi insignă pentru că lucrează la FBI. Este

şi prietenul meu, de aceea l-am invitat.

— Pun pariu că nu a ştiut în ce se bagă, zise Annie făcând un semn din cap spre sora ei geamănă.

— Mie nu-mi plac bărbaţii duri, spuse Ava ridicând din umeri. John este un

bărbat educat.

— Sunteţi doar prieteni? o întrebă Annie.

— Da. Şi, Ava, nu voi fi domnişoară de onoare.

— Ba da. Obligatoriu. E singura cale.

— Hai să nu ne

certăm, le rugă Annie.

— Te simţi bine, Annie? Eşti cam palidă, zise Ellie.

— Sunt obosită. M-am trezit de la cinci şi aseară m-am culcat foarte târziu.

Ellie se întoarse spre Ava:

— Cum adică e singura cale?

— Da chiar aşa, zise şi Annie. Ce-ai vrut să spui cu asta?

Ava le explică:

— Singura cale ca să se sfârşească cu zvonurile răuvoitoare.

— Care zvonuri? întrebă Ellie. Îşi mai turnă un pahar cu lapte. Apropierea de Ava avea să o aducă în pragul ulcerului. Noroc că nu trebuia să o suporte mult timp.

— Ştii tu.

— Nu, nu ştiu.

Explică-mi tu.

Ava se îndreptă în scaun şi o privi pe Ellie în ochi:

— Bine. Lumea spune că ai rupt logodna din cauza mea.

— Nu înţeleg cum au aflat, zise Annie. Cine să le fi spus?

— Nu era nevoie să le spună cineva. Mama a povestit în stânga şi în dreapta că Ellie urma să vină acasă cu John, că îl aducea ca să-i cunoască familia. După care au aflat că eu mă măritam cu el, nu ea.

— Dar nu e neapărat un lucru rău, protesta Annie. N-are de ce să-ţi afecteze reputaţia.

Ava pufni.

— Asta nu e tot. Cineva – nu ştiu cine, dar bănuiesc că e vorba de doamna Grimes, cea

mai bună prietenă a mamei, doar trebuia să povestească şi ea cuiva – ei bine, cineva a răspândit zvonul că eu şi John am fost surprinşi într-o poziţie... compromiţătoare.

— Şi nu a fost aşa? întrebă Annie.

Eu n-am fost de faţă, dar mi-a spus mama că...

— Tu de partea cui eşti? o întrebă Ava.

— Nu sunt de partea nimănui. Întreb doar dacă s-a întâmplat sau nu aşa. Da sau nu?

— Nu e relevant, ripostă Ava.

— Va trebui să-l întreb pe John, zise Annie.

— Nu-l amesteca şi pe el în toată povestea. Da, recunosc, am făcut sex cu John în timp ce el era logodit cu

Ellie, dar nu cred că e necesar să afle toată lumea.

— Deci este un adevăr, nu un zvon. Ştii şi tu care e diferenţa.

— La te uită le ea! exclamă Ava. Nici n-ai terminat bine şcoala şi te crezi

mare procuror. Încetează cu interogatoriile.

— Te-am întrebat doar cum poți cataloga un adevăr drept zvon, insistă Annie.

— Pot pentru că aşa vreau eu. Ava ridicase tonul.

Trebuie ca zvonurile să înceteze, pentru că voi locui aici, în oraş, şi nu vreau ca lumea să mă vorbească pe la spate şi să spună lucruri îngrozitoare despre mine.

Annie dădu ochii peste cap.

— Nu-ţi pare rău pentru ce i-ai făcut lui Ellie?

— Nu. Bineînţeles că nu. De ce să-mi pară rău? Aşa a fost să fie. John mă iubeşte şi eu îl iubesc. Se ridică în picioare. Mă duc să mai verific o dată

totul în grădină înainte să plecăm. Probabil că nu ne mai vedem până sâmbătă, dar dacă am nevoie de ceva, vă sun.

Annie şi Ellie au urmărit-o cu privirea pe Ava până când a dispărut în

bucătărie. Annie a izbucnit prima în râs, urmată de Ellie. Cele două surori s-au apucat apoi să strângă masa.

— O rugăm şi pe Ava să ne ajute să spălăm vasele? întrebă Ellie.

— Îţi aminteşti

cum era când eram mici? Ava avea mereu ceva mai important de făcut atunci când trebuia să o ajutăm pe mama, zise Annie.

— Îmi amintesc, cum să nu? După ce am plecat, ai rămas tu cu toate. Nu

înţeleg de ce mama nu a pus-o niciodată şi pe Ava la treabă.

— Ca să nu se mai certe cu ea.

Ellie strânse un teanc de farfurii, iar Annie o urmă în bucătărie cu paharele.

— Nici nu te-am

felicitat pentru absolvire, spuse Ellie.

— Nu sunt încă avocat. Trebuie să iau examenul de admitere în barou. Le-am spus mamei şi tatei că abia atunci putem să sărbătorim.

— Ce specializare îți alegi? Te-ai hotărât?

— Mi-au plăcut cursurile antitrust. Aşa ceva m-ar interesa. În clipa asta sunt puțin dezorientată. Credeam că ştiu exact care îmi va fi

drumul, dar totul s-a schimbat.

Înainte ca Ellie să îi ceară explicații, Annie s-a întors în living ca să termine de strâns masa. Ellie era la chiuvetă, clătea vasele şi le aşeza în maşina de spălat.

— Eu n-aş putea să fac ce faci tu, i-a spus Annie întinzându-i un platou. Cum o fi să tai în carne vie? Mi se face rău doar când mă gândesc la tot sângele acela.

— Să vezi ce mi s-a întâmplat acum

două săptămâni! I-a povestit despre un caz care ei i se păruse fascinant.

Annie era scandalizată:

— A înghiţit monede? De ce?

— Nu a putut să ne explice de ce. Unsprezece dolari şi

cincisprezece cenți.

— Numai monede?

— Da. râse văzându-i expresia. Banii cântăreau destul de mult, dar din fericire nu au produs o ruptură. A urmat un pacient care fusese

înjunghiat. Rănile produse de cuțit sunt foarte păcătoase, îi explică ea, în timp ce continua să clătească farfuriile, l-a fost atinsă artera femurală și sângele țâșnea peste tot. Am ținut apăsat cu

degetul dar... Se opri când o auzi pe Annie icnind. Ai stomacul sensibil? o necăji ea.

— Nu ştiu cum reuşeşti. Ţie nu ţi se face rău niciodată?

— Ba da, răspunse ea. Vomit frecvent pe pacienţi. I se

păruse o remarcă amuzantă, dar Annie nu râse deloc.

— Nu suport sângele, zise ea. Unde ține mama pungile de plastic?

— Al treilea sertar de jos.

Annie lăsă pe masă farfuria cu

resturi de pui şi caută în sertar. Scoase o pungă pentru pâine şi zâmbi:

— Încă le mai păstrează. Ne punea în ele sandvişul pentru şcoală.

— Mama nu aruncă nimic. Are

un sertar întreg cu elastice, agrafe de birou şi capete de sfoară.

Annie puse puiul în frigider.

— Povesteşte-mi despre Max.

Ellie îşi şterse mâinile cu un prosop de bucătărie.

— Ce vrei să ştii? Că sunt tot mai panicată la gândul că mă ataşez de el? îmi va fi tare greu când va trebui să ne despărţim.

— Atunci n-o face.

— Locuieşte în Honolulu.

— Oh!

— Vezi? Trebuie să găsesc o modalitate să mă distanțez de el. Tu ai fost mereu o fire practică, Annie.

Nu-mi dai o idee?

— Lasă-mă să mă gândesc, îi răspunse ea. Se uită pe fereastră. Vine Ava,

şopti.

— Am avut parte de douăzeci de minute în care nu s-a discutat despre nuntă. sunt recunoscătoare pentru asta, zise Ellie.

Ava nu s-a oprit să vorbească cu

surorile ei. S-a dus lângă ceilalţi, pe verandă.

Ellie şi Annie tocmai terminaseră în bucătărie când a intrat mama. A privit-o pe Annie şi i-a spus:

— Du-te la culcare. Eşti

extenuată. Spune-i noapte bună tatălui tău, adăugă ea.

— Unde e Max? întrebă Ellie.

— E în biroul tatălui tău. Cred că toată vorbăria asta despre nuntă l-a cam speriat. Ellie...

— Da? întrebă ea,

suspicioasă.

— Vreau să mă ajuți să verific lista invitaților. Mi-e groază să nu fi uitat vreo rudă. Scoase din sertar un caiet gros.

Annie a ieşit repede din bucătărie, înainte ca

Ellie să o poată ruga să rămână.

Ellie oftă şi îşi trase un scaun lângă mama ei.

— Nu e cam târziu pentru invitaţii?

— Mi-au mai rămas câteva. Dacă am uitat pe cineva o să spun că le-am

trimis şi lor invitaţia, dar ne-a fost returnată. E de preferat o minciună mică în loc să răneşti sentimentele cuiva.

Ceea ce-i cerea mama nu avea sens. Ellie plecase de acasă la doisprezece

ani. Nu-şi amintea nici de jumătate din rudele ei, dar s-a hotărât să-i facă mamei pe plac. Ştia cât era de stresată din cauza nunţii şi cât îşi dorea ca totul să iasă perfect.

S-a dovedit o sarcină plăcută.

Ellie le citea numele iar mama îi tăia de pe listă. Iar dacă nu şi-i amintea, mama îi povestea câte ceva despre ei. Ellie s-a simţit astfel mai aproape de rudele ei. Iar mama era încântată ori de câte ori ea îşi amintea de

o mătuşă sau un unchi.

Pe la ora zece Ava şi John au intrat în casă să-şi ia la revedere. Mama şi tata erau obosiţi, aşa că s-au dus la culcare. Ellie răsfoia o revistă în living, aşteptându-l pe

Max. Câteva minute mai târziu Annie intră şi ea în living.

— Credeam că te-ai culcat, zise Ellie.

Max băgă capul pe uşă şi spuse:

— Cheamă-mă când eşti gata. Să nu ieşi singură din casă.

— Bine, zise Ellie.

— Despre ce e vorba? o întrebă Annie. Se aşează pe canapea lângă Ellie, cu picioarele strânse sub ea.

— E o poveste lungă.

— Oricum n-am altceva mai bun de

făcut.

— Nu vrei să o lăsăm pe mâine?

— Trebuie să o însoţesc pe Ava în zece locuri diferite. Spune-mi acum.

— Rămâne între noi.

— Rămâne.

— În apropierea

spitalului a avut loc un schimb de focuri, începu Ellie. Îi povesti lui Annie tot ce se întâmplase în ziua aceea şi îi spuse adevăratele motive pentru care o însoţea Max. Annie i-a pus o mulţime de

întrebări, dar nu părea îngrijorată defel.

— Mama şi tata ştiu tot. Au înţeles că trebuie să plec imediat după petrecere.

— Sigur poţi rămâne atâtea zile?

— Am vrut să

plec, dar ştiu cât de important este pentru mama. Max a aranjat să mai vină doi agenţi care să-l ajute. Şi nu am de gând să ies la plimbare de una singură pe străzi.

— Nu vrei ca Ava să afle. Era o

afirmaţie, nu o întrebare.

— Nu.

Ellie îşi aruncă pantofii din picioare şi se cuibări pe canapea. Au mai discutat câteva minute despre întâmplare, după care Annie a

schimbat subiectul.

— Crezi că Ava va deveni mai maleabilă, mai dulce, după nuntă?

— Nu ştiu. E greu să te schimbi când te-ai obişnuit să fii sora cea rea.

Annie o bătu uşurel pe mină:

— O iubeşti, ştii bine. E sora ta. Trebuie să o iubeşti.

Annie găsea mereu latura pozitivă a lucrurilor şi rezolva orice situaţie tensionată din familie. Ava şi Ellie le dăduseră destul de furcă

părinților, de-a lungul timpului. Annie nu. Era fiica cea blândă și înțelegătoare, cea care nu le dăduse niciodată vreun motiv de îngrijorare părinților ei.

— Da, o iubesc. Dar nu o plac.

— Dacă Ava află de existența unui ucigaș plătit, va face sigur o criză de isterie.

— Și va da vina pe mine, zise Ellie. Câți oameni se pot lăuda cu un hărțuitor? Eu am doi.

— De fapt ai unul

carete hărţuieşte şi un ucigaş plătit. E o diferenţă.

— Amândoi vor să mă omoare, zise ea. Nu te poţi pune cu mine, orice-ai face.

— Punem pariu? De data asta te-am luat.

— Adică?

— Cred că sunt însărcinată.

CAPITOL
21

Max s-a asigurat că uşile şi ferestrele casei erau închise şi abia după aceea a urcat cu Ellie în

apartament.
Înăuntru, aerul era irespirabil.

— Credeam că tata a instalat un aparat nou, la geam, zise Ellie.

— L-a instalat, dar nu l-a pornit. Cred că sunt treizeci şi trei de grade.

Lui Ellie i se părea chiar mai cald. L-a urmat pe Max în dormitor, dar s-a oprit văzând aparatul.

— E imens! Stă bine, sau va cădea de-acolo la noapte?

Max îl verifică:

— Nu ştiu cum au

reuşit să-l fixeze acolo. Oricum, dacă e să cadă, va ateriza în grădină, zise el zâmbind.

A încercat pe rând toate butoanele, până a dat în sfârşit de cel de pornire. L-a apăsat şi a aşteptat.

Aparatul s-a zgâlțâit de câteva ori, după care a început să scoată un zumzet slab. Imediat s-a simțit o adiere de aer rece.

— Perfect. Cred că de data asta avem noroc, spuse Max. L-am programat la

douăzeci şi unu de grade.

Lui Ellie îi era cald şi se simţea lipicioasă, aşa că a făcut un duş rapid. Şi-a pus un tricou lung în loc de cămaşă de noapte şi a venit în living să vadă dacă începuse

Sportscenter. Max a intrat şi el imediat să-şi facă duş.

Când a intrat în living avea pe el o pereche de boxeri gri şi nimic altceva. Părul îi era încă ud. Şi-l ştergea cu prosopul. Ellie simţi acelaşi fior familiar

când îl privi. Avea pieptul puternic, numai muşchi.

Ştia asta pentru că i-l sărutase, centimetru cu centimetru. Părul închis la culoare, cârlionţat, de pe piept, se termina într-un V spre buric.

Şi acolo îl sărutase, îşi aminti ea. Oh, Doamne, unde oare nu-l sărutase?

Picioarele şi coapsele erau şi ele numai muşchi. Îşi amintea cum le strânsese cu putere, cuprinsă de pasiune.

Se făcuse cumva

şi mai cald?

Max a pus prosopul pe suportul din baie şi a intrat în bucătărie să-şi ia o bere. A văzut-o îmbujorată.

— Te simţi bine?

— Trebuie să cumpăr un test de sarcină.

Anunţul nu l-a descumpănit.

— Bine. Poate aştepta până mâine?

Ea zâmbi:

— Da.

Max şi-a desfăcut sticla de bere, a aruncat capacul la gunoi şi s-a aşezat lângă ea pe canapea,

ocolind arcurile care stăteau să iasă. A luat o înghiţitură şi a spus:

— Nu e cam devreme ca să-ţi dai seama dacă eşti însărcinată? A trecut doar o zi, adăugă el. Şi te-am protejat.

— Nu e pentru mine, spuse ea exasperată.

A luat o înghiţitură din berea lui şi i-a dat-o înapoi. Max a întins mâna după telecomandă dar ea a fost mai rapidă.

— E pentru Annie,

nu-i aşa?

Ellie făcu ochii mari.

— De unde ştii?

— Sunt agent FBI. suntem antrenaţi să observăm totul. Acum dă-mi telecomanda.

— Nu ţi-o dau până nu-mi explici.

— Am luat-o prin eliminare. Mama ta e cam în vârstă ca să mai rămână însărcinată.

— E adevărat.

— Ava de-abia suportă să se uite la tine. În niciun caz nu ţi-ar face confidenţe.

— Aşa că rămâne doar Annie.

— Da, zise el întinzând din nou mâna spre telecomandă.

Ea întinse mâna ca el să nu poată ajunge şi o ţinu strâns în pumn.

— Au mai fost şi

alte semne, continuă Max. Iar noi, agenţii, suntem antrenaţi să le observăm imediat.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Cum ar fi?

— Nu a băut vin la masă.

— Nici noi.

— Era foarte palidă.

— Era obosită.

— A vomitat. Mai făcu o încercare să-i ia din mână telecomanda.

— Unde a vomitat?

— În coşul de hârtii din biroul

tatălui tău. Noroc că era acoperit cu o pungă de plastic!

— Ce căuta în birou?

— Stătea de vorbă cu mine.

— Despre ce?

— Mi-a cerut o favoare.

— Nu ai de gând

să-mi spui despre ce este vorba?

— Nu.

Ea oftă, frustrată.

— Poate că a mâncat ceva care nu i-a priit şi de aceea a vomitat. Erai acolo când s-a întâmplat?

— L-am ţinut părul spre spate.

— Ce drăguţ din partea ta! L-a sărutat pe obraz şi i-a întins telecomanda.

El a început imediat să schimbe canalele.

— Motivul numărul unu pentru care ştiu este...

— Da?

— Mi-a spus chiar ea.

Ellie a rămas puţin pe gânduri după care i-a spus:

— Annie nu vrea să afle nimeni. Mă întreb dacă i-o fi spus Avei.

— Nu i-a spus.

Vrea ca toată lumea să se concentreze asupra nunții. Toate femeile se comportă așa, ca Ava, când e vorba de nunta lor?

— Ca o maniacă?

— Da.

— Nu. Nu sunt toate miresele ca Ava.

— De unde vrei să cumperi testul de sarcină? Am văzut o farmacie chiar la intrarea în Winston Falls.

— Nu, în niciun caz. Toată lumea ar fi convinsă i. I sunt însărcinată. Părinții mei ar afla înainte

să apucăm noi să ne întoarcem acasă.

— Mâine trebuie să mă întâlnesc cu agenţii Clark şi Hershey înainte ca ei să ajungă aici. O să aranjez o întâlnire într-un oraş din apropiere. Acolo găsim şi o

farmacie.

— E un plan bun, îi spuse ea zâmbind. Mai luă o înghiţitură din berea lui şi i-o înapoie. Chiar nu vrei să-mi spui ce te-a rugat Annie?

— Nu ştiu despre ce este vorba, îi răspunse el. Nu am

ajuns până acolo. Iar când voi afla care este favoarea – nu, nu-ți voi spune. E vorba de confidențialitatea agent-client, o necăji el. Dacă vrea ea să-ți spună...

— Confidențialitat agent-client? E o

noutate.

— Aşa este.

— Fă-mă să înţeleg. Ţi-a cerut o favoare, dar nu ţi-a spus despre ce este vorba?

— Nu a putut să-mi spună, o corectă el.

— De ce?

— Pentru că era cu capul în coşul de gunoi.

— O s-o întreb eu.

— Să ai un coş de gunoi la îndemână.

Ellie căscă şi se ridică de pe canapea.

— E tot cald. Crezi că am putea

da ventilatorul o treaptă mai sus?

Max opri televizorul.

— Hai să mergem la culcare.

Uşa dormitorului mic unde trebuia să doarmă ea era închisă. A deschis-o şi a simţit un val de

aer fierbinte.

— Trebuie să laşi uşa ta larg deschisă, altfel n-o să am aer deloc. Ellie intră în dormitorul lui să vadă dacă era răcoare.

— Nu vrei să dormi cu mine?

Nu i-a răspuns.

Oricum, Max n-ar fi auzit-o. Apăsase pe butonul aparatului. Imediat s-a auzit un zgomot asurzitor.

Ellie s-a prăbuşit pe pat. Podeau părea să vibreze iar patul aluneca uşor spre mijlocul camerei.

Zgomotul era

foarte puternic, de parcă un avion cu reacţie ar fi aterizat în apartament.

Ea nu se putea abţine să nu ridă în hohote. Şi-a şters lacrimile de pe obraji şi s-a întors pe o parte ca să se uite la Max.

Blestema şi apăsa pe toate butoanele, încercând să-l oprească. Într-un final l-a scos din priză.

Aparatul nu voia să se lase învins. S-a cutremurat din nou, atât de puternic că toate geamurile au

zăngănit... apoi liniştea binecuvântată.

Max stătea în picioare lângă pat şi o privea pe Ellie. Era culcată pe spate, cu mâinile ridicate deasupra capului şi râdea în hohote, lipsită de

inhibiţii. S-a lăsat deasupra ei, cu grijă să nu o strivească sub greutatea lui şi i-a văzut lacrimile în ochi. Doamne, cât era de frumoasă!

— Tati a mai făcut o afacere, nu-i aşa? îl întrebă ea.

El dădu din cap.

Apoi o sărută. Ellie îl înlănţui cu braţele.

— O să fie o căldură de nesuportat, îi şopti ea.

— Da, ştiu.

O săruta pe gât iar ea îi mângâia spatele şi umerii.

— N-ar trebui să mă laşi să fac asta, Max.

Îl prinse de umeri şi se răsuci deasupra lui. Tricoul i se ridicase şi îi simţea căldura pielii lipită de a ei. Şi-a trecut degetele prin părul lui şi l-a

sărutat pe buze. Un sărut fierbinte şi umed, care a făcut-o să-şi dorească mult, mult mai mult.

Max şi-a sporit strânsoarea, lipindu-i şoldurile de el. Răsuflarea lui era caldă şi dulce.

— Dacă nu vrei să

facem asta, atunci nu te mai juca cu mine.

Ellie îi sărută vena care îi pulsa la baza gâtului:

— Vreau, dar îmi fac griji pentru tine, îi şopti. S-ar putea să devină un obicei.

A coborât cu

sărutările pe piept, mişcându-se erotic pe pelvisul lui. Îl mângâia necontenit, scoţându-l din minţi. Când a ajuns la abdomen, el şi-a ţinut răsuflarea.

— Nu vreau să te ataşezi de mine, i-a spus ea.

A ajuns şi mai jos. Max nu mai era în stare să gândească. Abia în clipa în care a simţit că era pe punctul să-şi piardă controlul, a preluat iniţiativa. A dat-o uşor deoparte şi i-a spus că se întoarce imediat. După

câteva secunde era înapoi, l-a văzut pasiunea în ochi şi a ştiut că ea era pregătită. A pătruns-o cu forţă. Ellie a scos un ţipăt şi şi-a înfipt degetele în umerii lui, pe măsură ce senzaţiile creşteau în

intensitate.

De data asta Max nu s-a grăbit, pentru ca Ellie să ajungă la orgasm înaintea lui. Când ea s-a arcuit să-l primească şi mai adânc înlăuntrul ei şi i-a strigat numele, Max şi-a îngropat faţa în

umărul ei şi şi-a găsit eliberarea.

Când Max a ieşit din baie se aştepta să o găsească dormind. Ellie l-a luat prin surprindere. Îl aştepta.

Când s-a urcat în

pat, Ellie s-a lipit de el şi i-a spus:

— Fac sex cu tine dacă îmi răspunzi la o întrebare.

— Care? întrebă el suspicios.

— Simon va fi sau nu transferat la *Colts*?

El râse:

— De-abia am făcut sex.

— Am înțeles că există posibilitatea să faci de mai multe ori.

— Am făcut de mai multe ori. De vreo sută de ori, toată noaptea.

Ea îl sărută.

— Ai vrea tu. Am făcut de patru ori, nu de o sută. Îl întrebi?

— Da.

Max se răsuci pe spate şi o trase lângă el. Ellie îşi sprijini obrazul de umărul lui.

— Spune-mi cum

ai devenit un Daniels.

El a inspirat adânc.

— Nu vrei să-mi spui?

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

Ea nu a insistat. Câteva minute mai târziu, Max spuse:

— Părinţii mei au murit într-un accident de maşină. Un tir a intrat în ei. Eu aveam cinci ani. Nu aveam rude, iar avocatul care m-a încredinţat spre adopţie şi-a însuşit şi banii primiţi din asigurare. Nu am

avut noroc cu niciuna din cele trei familii adoptive la care am fost trimis. Ultima a fost şi cea mai rea.

— Câţi ani aveai atunci?

— Şapte. Am fugit. Era iarnă. M-am ascuns în

spatele unui tomberon. Îmi amintesc că îmi era foarte frig şi mă simţeam neajutorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Simon. Era în drum spre casă şi m-a văzut. Şi-a scos haina şi mi-a dat-o,

după care m-a luat cu forța la el acasă. Țin minte că țipam și dădeam din picioare, dar m-am potolit când el s-a jurat că n-o să mă mai întorc niciodată în casa din care fugisem. A zâmbit și a continuat: Simon

era doar cu un an mai mare decât mine, dar era voinic pentru vârsta lui şi părea în stare de orice. L-am crezut şi am mers cu el.

Am stat ascuns în casa părinţilor lui mai bine de o săptămână, până să

afle de existența mea. Urmele rănilor erau încă evidente. Tatăl lui Simon era avocat. Şi el mi-a promis că nu mă voi întoarce înapoi.

— Mama cum era?

— Iubitoare, spuse el. Şi blândă.

— Te-au adoptat imediat?

— Dacă-i întrebi, îți vor spune că eu i-am adoptat pe ei. Adopția s-a finalizat când aveam opt ani. Între timp mai adoptaseră doi băieți, pe Bishop și pe Sebastian. Iar

avocatul din oficiu care furase banii...

— Da?

— A fost trimis la închisoare. Tata a reuşit să recupereze mare parte din bani şi a deschis un cont pe numele meu.

— Bradley, Tyler şi Adam când s-au

alăturat familiei?

— Ți-ai amintit numele lor.

— Bineînțeles.

— Bradley şi Tyler au venit la cinci ani după mine, iar Adam a fost ultimul, un an mai târziu.

— Nicio fată?

El râse.

— Mama şi tata au spus că ar fi fost o cruzime să ne aducă o soră. Eram o adunătură de zurbagii.

— Par nişte oameni minunaţi.

— Cei mai buni. Căscă. Trebuie să facem ceva cu

căldura asta.

— Eu zic să-i mai dăm o şansă aparatului cel nou. Tu bagă-l în priză şi eu îl dau pe minim.

— Stai aici. Mă ocup eu.

Planul a funcţionat. La minim, aparatul s-a

dovedit cooperant. Ellie l-a rugat să-l dea măcar pe mediu, să vadă ce se întâmpla. Din nou avionul cu reacţie era gata de aterizare în camera lor. Din fericire, o dată revenit la minim, aparatul şi-a

revenit.

Ellie a râs pe săturate, s-a întors pe burtă şi în câteva secunde a adormit.

CAPITOL
22

Max o aştepta pe Ellie în living. Annie intră şi îl întrebă:

— Putem sta de vorbă în particular?

Erau doar ei doi în cameră, aşa că întrebarea i se păru ciudată.

— Da, bine.

— În biroul tău?

El râse:

— Biroul meu. L-am folosit cam mult, nu-i aşa?

Annie încuviinţă:

— Ştiu ce faci. Şi Ellie ştie. Te ascunzi de Ava şi John. Îmi place tipul, dar e atât de plicticos! N-ar fi trebuit să spun asta, ştiu, dar e adevărat.

Max o urmă în birou. Ţinu uşa deschisă şi o lăsă să

intre prima. Annie închise uşa şi rămase sprijinită de ea. Era verde la faţă. Max întinse mâna sub birou şi îi întinse coşul.

Annie îi surprinse privirea îngrijorată.

— Sunt bine, zise ea.

— Nu arăţi bine deloc.

Ea se bătu uşurel în obraji, încercând să Iu readucă un strop de culoare.

— Din cauza mirosului de cafea. Îmi face rău.

Max lăsă coşul jos, nu prea departe.

— Îmi pare rău că am vomitat aseară. Sper că nu ţi-am provocat greaţă.

— Am şase fraţi. Nimic nu mă poate îngreţoşa.

— Îmi pare rău şi că nu am terminat discuţia După ce am urcat în cameră să

mă spăl pe dinţi m-am gândit mai bine... Părea nehotărâtă.

— Vrei să ieşim la aer? Am putea sta de vorbă pe verandă.

Ea clătină din cap.

— Ava mă aşteaptă în stradă.

Se auzi un claxon.

— E nerăbdătoare, zise Annie. Ştii că ţi-am cerut o favoare... Ezita.

— Da?

— Poţi găsi pe cineva?

— Pot să încerc.

— Nu vreau să afle că îl caut. Vreau

doar să ştiu unde este pentru că... pentru că...

Izbucni în lacrimi. Max nu ştia ce să spună sau să facă.

— Nu plânge, o rugă el. Haide, nu plânge. Vrei să o chem pe Ellie sau pe mama ta? Nu mai

plânge, Annie. Îl găsesc eu.

Nu ştia ce să facă să o liniştească. Se apropie de ea cu gând să o conducă spre sora ei. În clipa în care i-a atins umărul, Annie s-a aruncat la pieptul lui iar lacrimile s-au

transformat în suspine.

Max o cuprinse cu brațele.

— O să fie bine, îi promise. O să fie bine.

Ava claxona fără oprire. Ellie veni într-un suflet să o

caute pe Annie în timp ce mama ei alerga afară să o potolească pe Ava.

Ellie deschise uşa biroului şi îl văzu pe Max cum încerca să o consoleze pe sora ei. O bătea uşurel pe spate în timp ce ea plângea cu sughiţuri

la pieptul lui. Închise încet uşa. Ochii i se umplură de lacrimi.

Cum să nu-l iubească pe bărbatul acesta?

Ava putea să mai aştepte.

CAPITOL
23

Articolul despre petrecere a apărut vineri dimineaţă în ziarul local. Ava era supărată. Ceruse să

apară sâmbătă, pentru că în weekend ziarul *Winston Falls News* avea mai mulți cititori decât în cursul săptămânii.

Primul rând al articolului i-a dat fiori lui Ellie. Scria că surorile Avei – la

plural, deci – se ocupaseră de petrecere. Asta însemna că oricine citea articolul ştia că ea se întorsese în oraş.

Oare Ava o indusese deliberat ca să scape de aşa-numitele „zvonuri

răutăcioase”? Ellie spera să nu fie adevărat. Ava nu putea fi în stare de o asemenea ticăloşie.

Nu a putut să o întrebe, pentru că ea şi Annie plecaseră deja. Urmau să-şi petreacă ziua la spa şi la cumpărături.

Ellie termina cel de-al doilea pahar de lapte când îl văzu pe tatăl ei străbătând grădina, însoţit de depanator. Mama ei stătea la masă şi sorta corespondenţa.

— Ai văzut articolul din ziar? o

întrebă Ellie.

— Da. Drăguţ, nu-i aşa?

Era evident că nu remarcase cuvântul *surori*, aşa că Ellie se hotărî să nu facă mare caz. Ar fi sporit doar numărul motivelor de îngrijorare ale

mamei ei.

— Grădina arată minunat.

Claire radia:

— Credeam că din cauza cortului, grădina va părea mai mică, dar de fapt acum pare şi mai mare.

Max apăru în

prag:

— Eşti gata?

— Unde vă duceţi? întrebă mama, îngrijorată. Nu pleci, nu-i aşa? Ai promis că ramii. Mătuşile Vivien şi Cecilia vor fi atât de dezamăgite dacă nu apucă să te vadă!

Sosesc în după-amiaza asta.

— Avem de făcut câteva cumpărături şi trebuie să ne întâlnim cu agenţii care îl vor ajuta pe Max.

— Îmbrăcată aşa?

— Ce au hainele mele?

— Eleanor, eşti îmbrăcată cu o pereche de blugi ponosiţi şi un tricou, iar pantofii...

— Mă gândeam să-i arăt lui Max cascada. De aceea m-am încălţat cu pantofii vechi de sport.

— Schimba-ți măcar hainele. Doar nu vrei să-l faci de râs pe Max în fața prietenilor lui.

— Nu are cum să mă facă de râs, niciodată, zise Max.

Ellie o sărută pe obraz pe mama ei și îi șopti:

— Nu întârziem. Vin să te ajut să pregăteşti cina.

Ellie era sigură că Max nu văzuse articolul din ziar. A aşteptat să pornească la drum ca să i spună.

El nu a primit prea bine vestea.

— La naiba!

— Poate că nu va observa nimeni.

I-a aruncat o privire tăioasă.

— Destul de puţină lume citeşte ziarul local.

Îşi încleştase fălcile. Nu era un semn bun. Încercă

să schimbe subiectul:

— Vrei să mergem la cascadă? E ceva de mers, dar e tare frumos.

Îi aruncă din nou aceeaşi privire.

— Ce este? îl întrebă ea.

— Nu suntem în

vacanţă, scumpo. Trebuie să am grijă să rămâi în viaţă, ai înţeles? Plimbările pe munte cu un coş de picnic în mină nu fac parte din fişa postului meu.

— N-am pomenit nimic de vreun coş de picnic, ripostă

ea. Şi nu-mi mai spune „scumpo”. Ar trebui să fie un alint, nu să-l spui mormăit, printre dinţi.

Îi sună telefonul. Ellie îi făcu un semn:

— Dacă e Simon să faci bine să-l

întrebi.

— Bine, zise el.

Nu era Simon, din păcate. Era Ben cu informaţii noi despre Greg Roper, martorul dispărut.

Max termină convorbirea şi spuse:

— Hughes nu

crede că Roper ar fi fost ucis. Crede că se ascunde. Cineva l-a căutat şi l-a speriat.

— Ce se întâmpla acum? îi pot reţine pe soţii Landry dacă nu au niciun martor?

Au discutat timp

de câteva minute, analizând toate posibilităţile, fără vreun rezultat.

— Ben mi-a spus că mă sună mai târziu, după ce discută cu toţi agenţii implicaţi.

— Hughes se aşteaptă ca eu să

depun mărturie în cazul în care ei vor ajunge vreodată să fie judecaţi.

Va trebui să declar ce am văzut, chiar dacă nu-i pot identifica, nu-i aşa?

El clătină din cap.

— Nu ştiu ce vor decide procurorii.

Eu voi face tot ce-mi stă în putinţă să nu te implic. Nu e nimic de făcut în clipa asta. E un joc al aşteptării.

Max nu se grăbea să ajungă la destinaţie. A mers un timp pe autostradă, după

care a ieşit pe un drum lateral. A parcurs câţiva kilometri şi a revenit pe autostradă. Se uita mereu în oglinda retrovizoare. Ellie ştia că voia să fie sigur că nu erau urmăriţi.

Treceau pe lângă o farmacie.

— Vrei să ne oprim aici să cumperi testul de sarcină?

— Suntem prea aproape de casă, spuse ea.

A primit acelaşi răspuns la

următoarele trei farmacii pe lângă care au trecut. Într-un final a întrebat-o:

— Îl cumperi odată sau vrei să-l iei de la Miami?

— Opreşte la următoarea.

— Ce-ai face dacă ai afla că eşti

însărcinată?

Ea nu a ezitat:

— Aş face copilul.

— La fel a spus şi Annie.

— O voi ajuta cât pot.

— L-ai spune tatălui copilului?

— Bineînţeles. Ar fi responsabilitatea

mea. L-ai pus şi lui Annie aceeaşi întrebare?

— Nu.

— Ştii, tocmai şi-a dat examenul.

El dădu din cap, semn că ştia de la Annie. Cât timp stătuseră de vorbă? se întrebă ea.

— Unde ne întâlnim cu Clark şi Hershey?

— La restaurantul *Hathaways*. E la vreo doi kilometri de autostradă.

Au văzut o altă farmacie. Max a intrat în parcare. Ellie a cumpărat trei

teste de sarcină, fiecare de la altă firmă.

— Ca să fiu sigură, i-a explicat lui Max când a ajuns ia casă.

Casieriţa era o femeie solidă, roşie în obraji şi cu parul scurt, cârlionţat. L-a

dat lui Ellie restul, s-a uitat la Max, apoi din nou la Ellie şi a spus:

— Să fie cu noroc!

Ellie i-a zâmbit:

— Mulţumesc. Să-mi ţineţi pumnii.

Când s-au întors în maşină, Max a întrebat-o:

— Să-ţi ţină pumnii?

— N-am vrut să o dezamăgesc.

El clătină din cap:

— Eşti o figură.

— Am luat şi ceva dulce! îi întinse o ciocolată Hershey şi una Clark.

El râse şi clătină

din nou din cap.

După câteva minute au ajuns la restaurant. Era devreme. Max s-a îndreptat spre masa din colţ, mai ferită. Erau cu spatele la perete iar din locul în care stătea vedea afară.

— Îi cunoşti pe Clark şi Hershey? îl întrebă ea.

— Am stat de vorbă de câteva ori dar nu am lucrat niciodată împreună. Mi s-a spus că sunt buni, adăugă el.

— Cum vor reuşi să nu iasă în

evidenţă?

— Nici nu vei şti că sunt acolo.

— E o comunitate mică, Max. Orice străin atrage imediat atenţia.

— Nu-ţi mai face griji.

Ospătăriţa le-a adus câte un pahar

cu apă şi meniurile.

Lui Max îi sună telefonul.

— Dacă e Simon...

— Nu e el. Şi încetează cu obsesia asta despre fotbal.

Ea păru contrariată:

— E profund ne-american ce spui.

El răspunse:

— Agent Daniels.

Nu a mai scos niciun cuvânt preț de câteva minute, dar expresia lui îi spunea că nu era de bine. A închis, şi-a pus telefonul în buzunar şi s-a întors spre ea:

— Era Spike. A primit un telefon de la un prieten care are un magazin de arme lângă Winston Falls.

Azi-dimineaţă, la cinci minute după ce a deschis, Evan Patterson a intrat şi a încercat să

cumpere o armă.

CAPITOL
24

— Nu e deloc o veste rea, spuse Ellie. Şi nu mă mai privi aşa. Acum ştim unde este Patterson.

Să sperăm că va veni după mine iar tu îl vei aresta.

— O să-şi cumpere o armă până la urmă, Ellie.

— Şi-ar putea procura o armă de pe stradă? Ar şti unde să se ducă? Cu cine să vorbească?

Agentul

Clark punea toate aceste întrebări. Ajunsese împreună cu agentul Hershey la câteva minuta după ce Max terminase convorbirea cu Spike.

Max avusese

dreptate când îi spusese ca cei doi aveau să se integreze cu uşurinţă în peisaj. John Hershey nu era prea înalt, avea puţin peste un metru şaptezeci, era subţire, cu muşchii bine lucraţi. Ellie

bănuia că obişnuia să alerge, poate chiar la maraton. Avea parul ţepos şi ochelari şi îi amintea de un profesor, coleg de-al tatălui ei la universitate. Pete Clark era robust şi chel. Cu faţa lui

jovială, părea verişorul preferat al oricui.

— Patterson e nebun, dar asta nu înseamnă ca e şi prost, spuse Hershey.

Clark îşi descărcase pe telefon fotografiile

lui Patterson şi Willis Cogburn. Ellie privi fotografia lui Cogburn şi îşi spuse ca arăta ca o persoană normală. Nu arăta a ucigaş plătit. În fond, cum arăta exact acest gen de oameni? Ce era diferit la ei?

Atenţia i-a fost atrasă de cuvintele lui Max:

— Patterson nu o va împuşca mortal. Va încerca să-i omoare pe cei care vor fi cu ea dar îşi va folosi şi pumnii, pentru că îi place să o facă. Va încerca să

o rănească, să nu poată fugi. Dacă i se va ivi ocazia, o să încerce să o bată până la inconştienţă.

Ellie era de acord cu concluziile lui Max. Clark citise o parte din dosarul Patterson, la fel şi

Hershey.

Amândoi simţeau acelaşi lucru ca şi Ellie: era o şansa să-l prindă, o dată pentru totdeauna.

— Dacă e înarmat şi o atacă ar putea fi închis un timp îndelungat, spuse Clark.

— Căutăm doi bărbaţi, zise Hershey. Avem fotografiile lor şi ştim tot ce trebuie să ştim.

— Ar trebui ucişi. Aşa cum se procedează cu câinii turbaţi. Asta mi-ar place să fac.

— Dar o să-i arestaţi, zise Ellie.

Max îi zâmbi.

— Eşti vocea raţiunii.

— Să înţeleg ca pleci imediat după petrecere? o întrebă Clark.

— Nu plec până nu-l văd pe

Patterson după gratii, jură Ellie.

— Ellie... începu Max.

Ea nu l-a lăsat să termine.

— Dacă va trebui să-i bat la uşă şi să-l provoc să mă atace, o s-o fac. Vreau să-l prindeţi şi să-l

închideți. Vă rog. Vreau ca acest coşmar să se sfârşească. Vocea îi tremura din cauza emoției. Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

Hershey dădu din cap.

— Hai să-l

prindem pe ticălosul acesta.

— Şi pe Cogburn, adăugă Clark.

— Poate avem noroc şi-i prindem pe amândoi weekend-ul acesta, spuse Hershey.

Ellie a tăcut pe

drumul de întoarcere. Deşi nu i se citea pe chip, Max ştia ca era supărată.

Comandase lapte la restaurant şi dăduse paharul peste cap.

— Ai ulcer?

Ellie l-a privit uimită. O întrebase

aşa, din senin.

— Nu.

— Bei mult lapte.

— Îmi place laptele. Îmi face bine la stomac.

— L-ai comandat de îndată ce ai aflat ca Patterson a încercat să-şi cumpere o armă.

— Aşa este, recunoscu ea.

N-au mai scos o vorbă. După un timp, Max a rupt tăcerea:

— Haide, Ellie, spune-mi la ce te gândeşti. Ştiu că eşti îngrijorată.

Îngrijorată?

Cuvântul nu descria nici pe departe ce simţea ea.

— Vreau să rămân în Winston Falls să-l prindeţi pe Evan Patterson. Nici nu-ţi dai seama cum e să nu ştii unde se ascunde. Acum, ca e aici, am o şansă.

Poate că va face ceva care să vă dea motiv să-l arestaţi.

— Eşti probabil speriată.

— Probabil ca o să fiu speriată de moarte atunci când îi voi vedea faţa, spuse ea. Dar acum nu sunt speriată.

Vei fi şi tu cu mine. Nu-l vei lăsa să-mi facă vreun rău.

Avea încredere în el.

— Să fii sigură de asta.

Îşi încrucişă picioarele şi se întoarse pe scaun, cu faţa spre el.

— Părinţii lui i-au tot găsit scuze şi m-au învinuit pe mine, ani întregi. Au fost şi înregistraţi declarând că eu sunt motivul tulburărilor fiului lor.

— Ştiu, scumpo. Ţi-am citit dosarul. Cred că e timpul să

discut puțin cu domnul și doamna Patterson.

— De ce să te duci acolo? Chiar Dacă Evan se ascunde în casă, vor minți și-ți vor spune ca nu este acolo. Ar face orice să-l protejeze.

— Probabil, zise

Max.

— Atunci de ce vrei să te duci?

— Ca să-i avertizez. Părinţii lui trebuie să ştie ca a încercat sa-şi cumpere o armă.

— Nu cred că va conta prea mult.

Cu cât se

apropiau de Winston Falls, cu atât devenea mai neliniştită. Palmele îi transpirau şi respira greu.

Ar fi vrut sa-şi alunge chipul lui Patterson din minte, dar ori de câte ori reuşea, îi apărea cel

al lui Cogburn. Acelaşi joc, alt jucător.

Văzându-i privirea tristă, Max îi luă mâna într-a lui.

Îi sună telefonul. Era Ben. Max puse telefonul pe speaker şi îl aşează în suportul de pe bord.

— E şi Ellie cu mine, Ben. Spune-ne ce s-a mai întâmplat.

— Hughes e de părere că soţii Landry îi vor spune lui Cogburn s-o lase în pace pe Ellie.

— De ce?

— Greg Roper.

Nimeni nu a ştiut de existenţa lui Greg Roper la început, până să se prezinte la secţie.

Iar acum a dispărut. Singura explicaţie logică este că cineva din interior le-a furnizat informaţii legate de

anchetă. Am format deja o echipă care trebuie să afle despre cine este vorba.

— Asta înseamnă că ei ştiu deja că Ellie nu i-a putut identifica în fotografiile de la secţie, concluziona

Max.

— Aşa este, spuse Ben. Soţii Landry nu au niciun motiv să încerce să scape de Ellie, după părerea lui Hughes. El zice că ar trebui să stea liniştită în privinţa asta.

— Cogburn a fost

găsit? întrebă Max.

— Nu.

— Atunci n-o las singură, spuse Max cu emfază.

— Sunt de acord cu tine. Cred ca Hughes se pripeşte.

După ce au încheiat conversaţia, Ellie s-

a întors spre Max. Era încruntat.

— Crezi că sunt în continuare în pericol din cauza soților Landry?

— Nu știu, recunoscu el. Dar nu am de gând să te scap din ochi până nu aflu unde este

Willis Cogburn.

CAPITOL

25

Previziunile meteo pentru ziua de sâmbăta nu erau deloc încurajatoare. Pe seară erau

aşteptate averse. Dimineaţa era însă însorită, fără vreun nor pe cer.

Părinţii lui Ellie erau aşezaţi la masa din bucătărie, împreună cu mătuşile Vivien şi Cecilia. Ellie intră însoţită de Max.

— Nu cred că va ploua diseară, spuse William.

— N-ar îndrăzni, zise Ellie. Pentru Ava e seara cea mare.

— Nu e asta seara cea mare, draga mea. Aceea e ziua căsătoriei. Ziua de

azi e pe locul doi, spuse Claire.

Ellie era pe punctul să izbucnească în râs când îşi dădu seama că mama ei vorbea serios.

— Ava are o listă cu mare, foarte mare şi cea mai

mare?

— Nu începe, Eleanor.

William le făcu cunoştinţă mătuşilor cu Max. Dădură mâna şi îşi zâmbiră. Vorbeau amândouă odată.

Max prinse cuvinte ca *muzeu* şi

boutique **şi râse când mătuşa Cecilia îi luă mâna lui Ellie şi o întrebă cum o ducea cu şcoala.**

— Îmi aminteşti de răposatul meu soţ, îi spuse Cecilia lui Max.

— Mie mi se pare că seamănă cu

Edgar al meu, spuse Vivien. Era un bărbat tare frumos.

Max nu ştia ce să spună. L-a salvat Ellie, care şi-a întrebat mătuşile:

— V-aţi odihnit bine? Sper că vă place camera.

— Oh, da, zise

Vivien. Drăguț din partea lui Annie să renunțe la camera ei în favoarea noastră!

— E o cameră atât de frumoasă! interveni Cecilia. Iar culoarea cea nouă este absolut superbă.

Ellie îi zâmbi lui

Max, apoi spuse:

— Unde este Annie?

— A plecat devreme, îi răspunse tata. Biata de ea părea extenuată. Era albă ca varul.

— De-abia a terminat cu examenele, zise

Ellie. Este extenuată. Probabil că a învăţat zi şi noapte.

— Sigur e obosită din cauza examenelor.

— Unde a plecat atât de devreme?

— Ava a venit să o ia la opt. Annie şi-a

luat cu ea şi rochia pentru petrecere.

— De ce?

— Avea tivul descusut, îi explică mama. Ava a chemat o croitoreasă la boutique, să i-l coasă..

— N-ar trebui să mergem, Claire? o

întrebă Vivien.

Cele trei femei s-au ridicat şi s-au îndreptat spre uşă.

— Ne întoarcem pe la patru, spuse mama. Lipsim intenţionat toata ziua, ca să nu-i incomodăm pe furnizori şi pe cei

veniți să facă curățenie. Ava i-a angajat.

— Nu vii cu noi, Ellie? o întrebă Vivien. Luăm masa la restaurantul acela nou din centru. Compania ta ne-ar face plăcere.

— Îmi pare rău,

nu pot să vin. Am foarte multe de făcut, minți ea.

— Îți aducem ceva bun, îi promise Cecilia.

Mătușa o trata de parcă ar fi avut tot unsprezece ani, dar acest lucru nu o deranja.

— Mulţumesc.

— Ai o rochie potrivită pentru diseară? o întrebă mama ei.

— Am. Îşi adusese de fapt două rochii, una cenuşie, mai comodă şi alta roz, cu o fustă amplă.

— Dacă nu ai, te

pot duce la boutique-ul Avei, să-ți alegi de acolo.

— Am rochie, mamă, repetă ea. Când se întoarce Annie?

— Ava vrea să-şi facă intrarea într-un mod spectaculos. Annie va sosi

împreună cu ea şi John. Exact la şapte şi patruzeci şi cinci.

— Petrecerea începe la şapte.

— Aşa este.

— Ava vrea să întârzie?

— Aşa e la modă, îi explică Claire. Ştiu de la Ava.

— Dar e petrecerea ei.

— L-am spus şi eu asta, draga mea.

— N-ar trebui totuşi să apară la timp? Iar Annie trebuie să întâmpine oaspeţii...

— Ava are două surori. Poţi să-i

întâmpini tu până ajunge ea.

— Aha, zise Ellie. Bineînțeles. Acum înțelegea planul. Zvonurile răutăcioase aveau să înceteze dacă

Ellie era cea care întâmpina oaspeții. Așa își dădea toată

lumea seama ca nu avea nimic împotriva căsătoriei lor. Da, Ava se gândise la toate.

— Ce vrei să spui? o întrebă mama.

— N-are importanţă.

Era timpul să

meargă mai departe, se hotărî ea. Fără resentimente. Fără furie, fără stânjeneală. Ava şi John erau un cuplu şi venise vremea ca Ellie să se bucure pentru ei. Nu putea să aibă o relaţie grozavă cu sora ei

din cauză ca erau atât de diferite, dar trebuiau să facă pace. să încerce să se înțeleagă.

— Seara asta trebuie să fie perfectă. Pentru Ava, zise Claire.

Ellie percepu comentariul ca pe

un avertisment.

— De ce te încrunți la mine? Nu am de gând să-i stric în vreun fel seara cea perfectă.

CAPITOL
26

Părinţii lui Evan Patterson nu erau nişte oameni plăcuţi.

Hershey şi Clark

au sosit acasă la familia Sullivan după-amiază târziu. Max le-a dat câteva instrucţiuni, a pus-o pe Ellie să-i promită că rămâne cu ei şi s-a îndreptat spre casa familiei Patterson.

I-au deschis

amândoi uşa dar niciunul nu l-a invitat pe Max înăuntru. Pe chipul doamnei Patterson se citea furie, domnul Patterson era plin de resentimente.

Max le-a arătat insigna şi a spus:

— Sunt agentul Daniels de la FBI.

— De ce nu ne lăsaţi în pace? îl întrebă domnul Patterson.

— Vreau să discutăm despre fiul dumneavoastră.

Cei doi au ieşit pe verandă. Domnul

Patterson a închis uşa în urma lui.

— Ce mai vreţi de la el de data asta? a întrebat el.

— Mai întâi aş vrea să ştiu unde este, spuse calm Max.

— De ce? întrebă doamna Patterson.

Ca să-l hărţuiţi din nou?

— Sau să-l închideţi iar? întrebă domnul Patterson. Îşi încrucişa mâinile la piept şi îl privi fix pe Max. Evan n-a făcut nimic rău. Ştim şi noi legile.

Nu vă puteți atinge de el.

— A fost un băiat tare bun până să apară ea, zise doamna Patterson. Pentru o clipă, în ochi i s-a citit dezamăgirea, urmată imediat de mânie. Ne făcusem

atâtea speranțe! Urma să devină cineva. Era inteligent. Toți profesorii ne spuneau asta.

— Ea i-a distrus viața. El nu i-a vrut niciodată răul.

Max ar fi vrut să-i contrazică, să le

amintească faptul că Ellie avea doar unsprezece ani atunci când fiul lor o atacase pentru prima oară, dar ştia că era inutil. Nimic din ce ar fi spus el nu i-ar fi determinat să-şi schimbe părerea.

Distorsionaseră adevărul. Voiau să creadă ca fiul lor era de fapt victima.

— N-am venit să discutăm despre trecut, zise Max.

— Nu ştim unde este Evan. Nu l-am văzut de câteva luni, insistă domnul

Patterson.

— Şi chiar dacă am şti nu ţi-am spune, murmură soţia lui.

— Ieri fiul dumneavoastră a încercat să-şi cumpere o armă, le spuse Max.

— Nu cred, bufni

doamna Patterson. Voi, agenţii FBI minţiţi mereu. Scoase din buzunar un pachet de ţigări şi-i dădu un cot soţului ei să-i dea bricheta.

— Femeia aia v-a sunat şi v-a spus o minciună, iar voi

veniţi aici să ne hărţuiţi, zise domnul Patterson.

— Ştim că s-a întors în oraş. Am citit în ziar. Ea v-a sunat. Doamna Patterson îşi aprinse ţigara şi trase un fum. Nu se potoleşte până nu ne distruge

băiatul. Ar trebui să fie trimisă la închisoare, Dacă mă întrebi pe mine. Sper să primească ce merită.

Max se hotărî să renunțe la diplomație:

— Eu v-am avertizat. Dacă fiul

dumneavoastră face rost de armă şi nu faceţi nimic să-l opriţi, sunteţi răspunzători în aceeaşi măsură cu el. Dacă răneşte pe cineva, veţi fi arestaţi cu toţii.

Nu i-au răspuns. În timp ce cobora

treptele, Max a auzit uşa trântindu-se în urma lui.

CAPITOL
27

Clark şi Hershey erau în apartament, cu Ellie. Max a rămas surprins de ce a văzut atunci

când a intrat.

Hershey îşi dăduse cămaşa jos şi era aplecat peste braţul canapelei. Ellie îl masa pe spate. Clark era la măsuţa de cafea cu laptopul lui Ellie deschis în faţă.

— Ce se... începu

Max.

— Te-ai întors, spuse Ellie. îl bătu pe Hershey pe umăr. Gata, poţi să te îmbraci. Nu ai nimic.

— Sigur?

— Foarte sigur.

Ellie a venit spre Max şi a dat să-l

sărute. În ultimul moment şi-a dat seama ce făcea. S-a dat un pas înapoi şi l-a întrebat:

— Cum ţi s-au părut părinţii lui Patterson?

— Să zicem că nu au şanse să câştige premiul „Părinţii

anului”, îi răspunse el.

Clark închise laptopul.

— Am vorbit cu prietenul tău, şeriful Spike Bennett. Ciudat nume, dar tipul e în regulă, continuă el.

Voia să te anunţe

ca mai exista un magazin de arme lângă Lipton al cărui proprietar nu e deloc de încredere. Spike a tot încercat să-l închidă dar nu a reuşit. Spune ca Patterson va obţine ce vrea, dacă plăteşte cât i se

cere. Bennett e acum în drum spre magazin, să vorbească cu proprietarul. Încearcă să afle Dacă a trecut ieri pe acolo.

— Crezi ca îi va spune adevărul? întrebă Hershey.

— Poate ca Patterson nu ştie de existenţa magazinului, spuse Ellie.

— Bennett vrea să-l avertizeze. După ce termină, vine încoace, să ne ajute.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru

diseară, Ellie, o asigură Hershey. Îşi încheie nasturii de la cămaşă şi o îndesă în pantaloni.

Ellie se uită la ceas.

— Trebuie să mă pregătesc. Le mulţumesc bonelor, spuse ea.

Ambii agenţi îi zâmbeau ca nişte idioţi, îşi spuse Max. Dar atâta timp cât îşi făceau bine treaba n-aveau decât să se şi îndrăgostească de ea.

— Nu vi se pare cam rece aici?

întrebă Clark.

Ellie porni râzând spre baie.

Treizeci de minute mai târziu era gata de petrecere. Max îşi pusese costumul şi tocmai îşi făcea nod la cravată când Ellie intră în cameră.

Arăta senzaţional. Purta o rochie roz pal şi sandale cu toc.

— Arăt bine? îl întrebă ea. Max?

Max îşi reveni cu greu din uimire.

— Da, eşti bine.

Bine? **Ellie ştia ca el nu se pricepea la**

complimente, dar... doar *bine?*

— Mulţumesc. Îşi ondulase uşor parul, se fardase. Toate astea pentru un amărât de *bine?* Eşti foarte elegant. Dar cravata e strâmbă.

Traversă camera şi se opri în faţa lui.

Îi aranja nodul cravatei. Parfumul ei îl învăluia. Nu-şi dorea altceva decât să-i smulgă rochia şi să facă dragoste cu ea.

— Urăsc cravatele, zise el.

— Credeam că eşti obişnuit cu ele,

îi răspunse ea. Nu porţi costum şi cravată zi de zi în Honolulu?

— Nu, doar un şort kaki, fără tricou.

Ea râse:

— Insigna şi pistolul unde le ţii?

— În talie, la şort.

Sau în slip. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

— Femeile agent ce poartă în Honolulu?

— Bikini, îi răspunse păstrând o mină serioasă. Tocmai de asta nu reuşim să facem

prea multă treabă.

— Nu-mi fac probleme pentru seara asta. Nu trebuie să te străduieşti să mă binedispui.

El o privi cu scepticism.

Îl sărută pe obraz.

— Bine, recunosc

că sunt puțin îngrijorată.

— O să încerc să mă gândesc la ceva care sa-ți abată atenția.

— Cum ar fi?

— Da-mi răgaz câteva minute.

Îi sună telefonul. Ellie nu recunoștea

numărul, aşa că ezită să răspundă.

— Trebuie să vezi cine e, insistă Max.

Ea răspunse aşa cum făcea de obicei:

— Doctor Sullivan.

Vocea de la celălalt capăt era profundă:

— Nu, nu mă transfer la *Colts*.

Lui Ellie încă îi mai tremurau mâinile. Vorbise cu Simon Daniels, cel mai bun jucător din toate timpurile.

Dumnezeule, îi spusese asta? Nu-şi

mai amintea ce îi spusese în primele două minute, ştia doar că vorbise fără oprire, după care se mai potolise şi-i pusese câteva întrebări legate de sezonul viitor.

Simon se dovedi uşor ipohondru, aşa

ca în următoarea jumătate de oră întrebările au alternat de cele două părţi. El răspundea la o întrebare de-a ei, după care răspundea şi ea la o întrebare de-a lui. Unele întrebări erau de-a

dreptul hilare, dar ea nu a râs deloc.

— Boala e provocată de un parazit care se găseşte doar în apele Amazonului şi nu, nu e contagioasă.

L-a văzut pe Max cum îşi dădea ochii

peste cap.

Într-un final i-a întins telefonul, spunând:

— Simon vrea să vorbească cu fratele lui alb.

— Ai grija că sunt înarmat, îi reaminti el fratelui său. Nu-mi mai spune aşa.

Ellie îi asculta şi a fost şocată de insultele pe care le profera Max, dar a ajuns la concluzia ca aşa era, probabil, între fraţi. Era altceva să ai surori. Cu siguranţă băieţii nu se smiorcăiau aşa ca Ava.

Dumnezeule, petrecerea! Ar fi trebuit să coboare de un sfert de oră.

Coborând treptele apartamentului, s-a gândit că vremea ţinea cu ei. Cerul era acoperit de nori negri, aerul era fierbinte şi

înăbuşitor, dar nu ploua. I se păruse de la început o prostie să planifici o petrecere în aer liber în acea perioadă a anului, dar nu le spusese nimic nici Avei, nici mamei.

Clark şi Hershey

verificau grădina şi lateralele casei. Max şi Ellie au intrat în bucătărie fix la ora şase. Peste tot prin casă erau flori şi lumânări care aşteptau să fie aprinse. Chiar şi mobila uzată din living arăta altfel

acum datorită florilor, care împodobeau măsuţa de cafea. Părinţii şi mătuşile erau la etaj, se îmbrăcau.

Max era un dulce. A strâns-o încurajator de umăr şi s-a dus la frigider să-i aducă un pahar

cu lapte.

Oaspeţii trebuiau să vină curând. Ellie era pregătită. A străbătut livingul şi s-a apropiat de fereastră, să privească afară.

Era acolo... Evan Patterson... pe aleea din faţa casei lor. Ea

a înghețat, el la fel. S-au privit fix câteva secunde.

După care el a zâmbit iar ea a fugit.

— E aici, e aici. Abia dacă reuşea să şoptească dar Max a înțeles.

— Unde?

— În față, şopti

ea. În faţa casei.

Max a luat-o pe sus şi a împins-o în dulapul de pe hol, spunând:

— Stai aici până îţi spun eu ca poţi să ieşi.

L-a văzut scoţând pistolul. Uşa s-a trântit cu zgomot în

urma lui. Ellie tremura violent şi reuşea cu greu să respire.

Furia a luat locul spaimei. Voia să iasă după Patterson, să-l lovească, să-i facă rău aşa cum îi făcuse şi el. Își dădea seama că era

un gând nebunesc dar nu-i păsa. Prefera să fie furioasă decât îngrozită.

A întins mâna spre uşă, dar s-a răzgândit. A ciulit urechile dar singurul zgomot care se auzea era

apa care curgea la duş.

Ai grijă, Max. E rău, periculos şi şiret.

I s-a părut că a aşteptat o oră, dar ştia ca mintea îi juca feste. Deşi în dulap era foarte cald, continua să

tremure.

Într-un final Max a deschis uşa. S-a aruncat în braţele lui.

— L-ai prins?

— Nu, i-a răspuns el. O simţea cum tremură şi a ţinut-o strâns în braţe. Clark şi Hershey îl

caută încă, dar Patterson s-a evaporat. Eşti sigură că...

Ea a încercat să se desprindă din îmbrăţişare, dar Max nu i-a dat drumul.

— Gata, am înţeles. Eşti sigură

ca l-ai văzut.

— Da. Era îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă albă.

— Mâinile unde le ţinea?

— N-am văzut. Cred că le ţinea la spate sau în buzunare. Mi-a

zâmbit, Max.

— O să-l prind, îți promit.

— Și după asta? Ce poți să faci? Nu comite nicio ilegalitate Dacă se plimbă prin fața casei. Ordinul de interdicție nu mai e valabil și oricum nu

a ajutat la nimic. Până în clipa de faţă Patterson nu a făcut nimic rău.

— Dacă e înarmat îl pot aresta.

— Pentru asta trebuie să-l găseşti mai întâi.

— Ce cauţi în dulap, Ellie?

întrebarea fusese pusă de tatăl ei.

Max a tras-o în hol şi a cuprins-o după umeri.

— Să vezi, tati... Nu ştia cum să-i spună.

Max a fost direct:

— Patterson a apărut. Era în faţa

casei.

Tatălui lui Ellie i-a pierit zâmbetul de pe față. Era îngrijorat.

— Nu-i nimic, tată. sunt păzită de trei agenți. Dacă Patterson încearcă ceva, îl prind imediat. Nu i-a spus

ca exista posibilitatea să fie înarmat. Totul e sub control. Eu l-am văzut, dar a dispărut înainte să apuc să-i spun lui Max. O să se întoarcă.

— Poate ca ar trebui să contramandăm

petrecerea, zise el.

— Glumeşti? Mi-e mai frică de Ava decât de Patterson.

— Să-i spun mamei tale? întrebă el, după care adăugă imediat: nu are rost. Are şi aşa destule griji. Se întoarse spre Max. Dacă se

întoarce să-l prânzi negreşit. Iar până atunci să ai grijă de fetiţa mea.

La scurt timp au venit şi cei care urmau să servească musafirii. Max a discutat cu cel care le era şef, a aflat câţi erau şi s-a

asigurat ca le-a reţinut tuturor figurile.

Erau aşteptate cam optzeci de persoane care erau acum în drum spre ei. Grădina era suficient de spaţioasă, dar existau şi locuri

unde Patterson se putea ascunde. Toate intrările erau atent monitorizate.

Spike se oferise să supravegheze partea din față a casei, cea de la stradă. Trebuia să sosească cât de curând. Până atunci

îi ţinea locul tatăl lui Ellie. Clark şi Ellie supravegheau curtea şi lateralele casei, iar Max nu o scăpa din ochi pe Ellie.

Cele două dubiţe ale firmei de catering erau parcate pe alee, aşa

ca oaspeţii trebuiau să între pe lateral, pe aleea din cărămidă roşie. Întrarea în grădină era marcată de o arcadă şi două vase înalte, pline cu flori proaspete.

Unii oaspeţi mai în vârsta nu au vrut

să ocolească şi au luat-o direct prin casă, aşa ca William a sfârşit prin a fi portar. Îi întâmpina la uşă şi îi conducea până în grădină. Uneori se mai oprea de vorbă, în bucătărie, până suna din nou soneria.

Deşi era îngrijorat ca nu cumva Patterson să le strice petrecerea, era liniştit într-o singură privinţă: Ellie era în siguranţă alături de Max. Nu avea nici cea mai mică îndoială ca Max şi-ar

fi dat viaţa apărând-o, dar se ruga la Dumnezeu ca Patterson să fie prins.

În timp ce tatăl ei îi poftea înăuntru, Ellie aştepta oaspeţii afară, pe peluză şi le ura bun-venit. I se părea ca

spusese „Mă bucur să vă revăd” şi „Suntem atât de bucuroşi ca aţi venit” de cel puţin o sută de ori. Şi că i se strânsese mâna de tot atâtea ori. Prietenele mamei ei îi spuneau fie „Biata de tine!” şi „Cred că

ţi-a zdrobit inima”, fie „Cât eşti de curajoasă!”. Era clar ca toata lumea aflase ca Ava îi furase logodnicul lui Ellie.

Max stătea în spatele ei. Când cineva o bătea uşurel pe mină

spunând „Nu renunța la iubire, mai da-i o șansă”, Ellie îl auzea tușind. Ca să-și mascheze râsul, fără îndoială.

Mama lui Ellie se simțea în largul ei. Ellie nu-și aducea aminte să o fi văzut atât de radioasă și

de fericită. Tatăl ei tocmai o conducea pe doamna Webster, vecina lor. A ajutat-o să coboare treptele, i-a zâmbit soţiei lui şi s-a întors înăuntru. Aşa trebuia să fie, îşi spuse Ellie. Fiica lor se mărita. Era o zi

fericită.

Câteva minute mai târziu, Max i-a şoptit la ureche:

— A venit Spike Bennett. Va supraveghea el intrarea. Merg să-i spun tatălui tău că poate veni în grădină.

La ora şapte şi jumătate s-au auzit viorile. Mătuşa Cecilia şi mătuşa Vivien se distrau de minune în cort. Acolo era mult mai răcoare pentru că fuseseră instalate două aparate mici de aer condiţionat.

Venise aproape toată lumea, aşa că Ellie se plimba prin grădină, vorbea cu vechi cunoştinţe şi se asigura că aveau de toate. Max era mereu în apropiere. Dacă era întrebată, îl prezenta spunând ca era un prieten de

familie. Clark şi Hershey erau aproape invizibili. Din când în când îi zărea străbătând peluza, atenţi la orice semn de pericol. Nimeni nu ar fi putut bănui motivul pentru care se aflau acolo.

Mătuşa Cecilia s-a apropiat de Ellie şi a rugat-o să-i aducă şalul. Îi era puţin rece din cauza aerului condiţionat, dar se simţea prea bine ca să se îndure să plece de acolo.

— Vrea de fapt sa-şi etaleze şalul cel

nou, spuse Vivien.

Cecilia dădu din cap.

— E frumos şi am rareori ocazia să-l port. E pe scaun, în dormitor. Fii drăguţă şi adu-mi-l.

— Cât e ceasul? întrebă Vivien. Ava şi John n-ar trebui

să fie deja aici? Annie unde este?

Ellie se uită la ceas.

— După cum o cunosc eu pe Ava, ar trebui să apară peste fix cinci minute.

— Grăbeşte-te, atunci. să nu-i

ratezi intrarea.

Lui Ellie îi prindea bine o pauză. Max a urmat-o în casă. Ea a urcat treptele iar el s-a dus să verifice uşa din fată. A constatat ca era închisă. S-a oprit să o aştepte la baza scării când a

auzit ţipătul.

Ellie nu a apucat să ajungă în dormitor. Uşa debaralei era larg deschisă. A vrut să o închidă, dar Evan

Patterson a ţâşnit spre ea. L-a văzut pistolul în mâna stângă şi ura din

privire. A ţipat şi a împins uşa cu putere. L-a luat pe nepregătite şi astfel a avut la dispoziţie o secundă să încerce să scape.

El era puternic, teribil de puternic. Când ea s-a întors să fugă, el a prins-o de

braţ şi a tras-o spre el. O strângea atât de tare, că s-a temut ca îi va frânge osul. Îi era imposibil să scape. Pumnul lui se îndrepta spre ea. L-a lovit în fluierul piciorului cu tocul cui după care l-a lovit din nou în

coapsă. Nu l-a putut opri.

El a încercat să o lovească cu pumnul în față dar ea a lăsat capul în jos. A nimerit-o în tâmplă, năucind-o.

Inelul pe care îl purta i-a crestat pielea. Durerea a

făcut-o să se cutremure.

Îl lovea cu picioarele şi ţipa când Max l-a tras pe Patterson. Rochia i s-a rupt pentru că el nu voia să-i dea drumul. Max l-a luat pe sus şi l-a izbit de perete, dar furia i-a

dat lui Patterson noi puteri.

Max încerca să-l dezarmeze şi să o protejeze în acelaşi timp pe Ellie. Patterson s-a smucit şi a luat-o la fuga pe scări. Max a scos pistolul şi a ţintit. Patterson a tras un

foc spre ei şi a dispărut după colt. Max a luat-o la fugă după el iar Patterson a tras din nou. Glontele a zburat fără ţinta, lovind tavanul.

Patterson a ieşit în fuga pe uşa din spate.

Max s-a aruncat asupra lui, trântindu-l la pământ. Patterson a reuşit să mai tragă două gloanţe care au nimerit într-un ghiveci de flori, trimiţând în aer cioburi de ceramică, asemenea unor

proiectile. Cu genunchiul în spatele lui, Max i-a aruncat pistolul cit-colo. Clark l-a prins şi l-a ajutat pe Max să-l imobilizeze, în timp ce Hershey s-a apropiat în fugă şi a scos o pereche de cătuşe din

buzunarul de la spate.

Speriaţi, musafirii au luat-o la fuga, ţipând.

Ava tocmai coborâse din maşină, fiind prea nerăbdătoare ca să-l mai aştepte pe John să-i deschidă

portiera. Şi-a aranjat rochia şi coafura şi a făcut un pas pe alee.

Mulţimea care fugea cuprinsă de panică era cât pe ce să o dărâme.

CAPITOL
28

Ce a urmat nu a fost deloc plăcut.

Ava stătea în mijlocul grădinii şi privea dezastrul din

jurul ei. Nu a auzit tunetele şi a rămas acolo când s-a deschis cerul şi a început să plouă torenţial. Când a intrat în bucătărie era udă până la piele.

John a luat un prosop şi a încercat

să o şteargă pe braţ, dar ea l-a împins. Era neagră de furie.

— Unde e? a ţipat ea. Strigătul a răsunat în toată casa, putând fi confundat cu uşurinţă cu un cutremur de şapte grade pe scara

Richter.

Mama era aşezată la masă, cu capul în mâini, iar Ava o acuza pe Ellie ca îi distrusese în mod deliberat petrecerea. După ce a ascultat-o câteva minute, Claire s-a ridicat şi a spus:

— Du-te acasă, Ava. Mă doare capul.

Ava era scandalizată.

— Trebuia să fie seara mea, mamă. A mea şi a lui John. Cum poţi să-i iei apărarea lui Ellie? De ce ţii cu ea?

— Nu ţin cu

nimeni, spuse mama. Nu ştii ce s-a întâmplat aici înainte de venirea ta. N-ar trebui să dai vina pe nimeni.

— Ştiu exact pe cine trebuie să învinovăţesc. Pe Ellie.

— Nu mai ţipa.

Ştiu ca eşti supărată.

— E un cuvânt care nu poate să descrie ce simt eu acum.

— Nunta asta te-a adus în pragul nebuniei.

— Am vrut să iasă totul perfect. Ce e

rău în asta? A izbucnit în lacrimi şi s-a refugiat în braţele lui John. Grădina era atât de frumoasă când au fost aduse florile... cortul era perfect... Se trase brusc din braţele logodnicului ei.

Unde e? strigă ea din nou.

— La baie, spuse mama. Max şi tatăl tău îi pansează rana din frunte.

Ava a ieşit ca o furtună din bucătărie, a trecut pe lângă cele doua mătuşi care stăteau

pe canapea şi mâncau câte o prăjitură şi a străbătut în fugă holul. A încercat să treacă de tatăl ei, care bloca uşa băii.

Ellie îşi curăţase deja rana cu dezinfectantul găsit în trusa de prim-

ajutor şi stătea pe marginea căzii.

Îşi ţinea parul spre spate iar Max încerca să-i pună un plasture. Nu reuşea pentru ca îi tremurau mâinile.

Era încă atât de furios ca Patterson o atinsese, încât

abia mai putea vorbi. Nu se gândea decât la ce s-ar fi putut întâmpla. Dacă rămânea afară? Patterson ar fi omorât-o înainte să apuce să ţipe.

— Max... începu Ellie.

— Stai liniştită.

— Stau. Nu uita ca sunt medic. Lasă-mă pe mine să...

— Nu. Trebuie s-o fac eu.

Ellie îşi ţinea parul spre spate de câtva timp. Îi amorţise mâna, dar nu s-a plâns. Max era tulburat. Ar fi

vrut să-l consoleze, dar ştia că nu era cazul să o facă. Nu ar fi acceptat. Era convins ca o dezamăgise.

— Vrei să ne laşi puţin singuri, tată?

— Încă mai sângerezi, îi spuse Max.

Tatăl ei îi puse trusa de prim-ajutor în poală şi închise uşa în urma lui. Ellie o auzi pe Ava ţipând şi se ridică repede să încuie uşa. L-a ignorat bătăile în uşă, a luat plasturele din mâna lui Max şi l-a aplicat

pe rană. Totul a durat trei secunde. S-a întors apoi spre el.

— Mulţumesc.

El a privit-o. Era în continuare foarte furios.

— Am dat-o în bară.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? încetează. Nu e momentul sa...

Ellie l-a sărutat pe obraz.

— Îți mulțumesc ca mi-ai salvat viața și că l-ai prins, l-a atins ușor buzele cu buzele ei. Iar acum tu spui „cu plăcere”.

— Putea să te omoare, Ellie. Ar fi trebuit să...

— Îți mulțumesc.

Ajunseseră din nou de unde plecaseră.

— O să repeți asta până îți spun „cu plăcere”?

— Nu. Până când

mă săruți.

A luat-o în brațe și i-a șoptit:

— Ai sânge în păr. După care a sărutat-o.

În tot acest timp Ava bătea cu putere în ușa și profera amenințări.

Max a întrebat-o

pe Ellie:

— Vrei să-ţi dau pistolul meu?

— Nu te poţi ascunde la nesfârşit, Ellie! striga Ava.

— Trebuie să terminăm odată, zise ea.

Max i-o luă înainte şi îi deschise

uşa, făcând-o pe Ava să se dea deoparte din drumul lor.

Mătuşile s-au îngrozit văzând-o cum arata. Rochia îi era sfâşiată şi împroşcată cu sânge iar părul din jurul rănii era şi el plin de sânge.

— Vino aici, lângă noi, îi spuse mătuşa Cecilia arătând spre locul gol de pe canapea.

Ellie o ascultă şi se aşează între ele. Mătuşile o mângâiau şi îi şopteau cuvinte care să o liniştească.

Toate astea au

iritat-o şi mai tare pe Ava.

— Eu sunt victima! a strigat ea.

— Nu văd niciun strop de sânge pe rochia ta, răbufni mama. Era aşezată pe un fotoliu, lângă canapea.

— Prăjitura asta e

delicioasă, Claire, spuse Cecilia.

— Unde e Annie? întrebă Ava. Ea o să fie sigur de partea mea.

— Se schimbă. Pentru numele lui Dumnezeu, aici nu e vorba să fii de o parte sau de alta a

baricadei!

Hershey îi făcu un semn lui Max. Un minut mai târziu, Ellie privi peste umăr. Cei doi stăteau de vorbă în bucătărie. Max îşi ţinea mâinile în buzunare şi dădea din cap, atent la ce

îi spunea Hershey.

Când Max s-a întors în living, William a izbucnit:

— E numai vina mea! Am lăsat uşa din faţă descuiată în timp ce îi conduceam pe musafiri. Aşa a reuşit să intre.

Înainte ca Spike să ajungă s-a strecurat înăuntru, s-a ascuns şi a aşteptat. E numai vina mea.

— Cine s-a ascuns? Ava încerca să înţeleagă.

— Evan Patterson. A intrat înarmat în casă şi a

aşteptat-o pe Ellie la etaj.

Ava era siderată.

— Mie de ce nu mi-a spus nimeni? Am auzit pe cineva spunând că Ellie avea necazuri, dar nu am ştiut ca...

— De o jumătate de oră nu faci

altceva decât să tipi, îi spuse Ellie. Nimeni nu a reuşit să mai scoată vreo vorbă.

Claire se întoarse spre soţul ei.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti, William.

— Are dreptate,

tată, zise şi Ellie. Trebuie să ne concentrăm pe vestea cea bună. Evan Patterson va fi închis. Ştiu de la Max că e posibil să fie condamnat pe viaţă pentru că era înarmat şi a încercat să mă

omoare pe mine şi pe un agent federal.

Tatăl ei s-a mai înseninat.

— E adevărat că eram în permanentă îngrijorat din cauză că nu ştiam unde se ascunde.

Ava s-a prăbuşit pe un scaun. John a

sărutat-o pe frunte şi i-a spus că îi era foame şi că ar fi mâncat ceva.

— De fiecare dată... murmură Ava. Tu trebuie să fii în centrul atenţiei, Ellie. De fiecare dată. Eu mă mărit, dar a fost

seara ta. Jur că te cred în stare să fi plănuit totul.

Dramatiza, ca întotdeauna, se gândi Ellie. Îi răspunse iritată:

— Aşa este, Ava. Eu am plănuit totul. L-am sunat pe Evan Patterson şi i-am

spus: ascultă, Evan, dragule. Cumpără-ți o armă, furişează-te în casa părinţilor mei şi ascunde-te la etaj. Eu te las să mă pocneşti, iar tu trebuie să încerci să mă omori, ca să-i stric petrecerea Avei.

— Nu e cazul să fii sarcastică, domnişoară, îi spuse mama.

Ava părea înfrânta. Şi-a lăsat capul în jos şi a continuat să şoptească:

— De fiecare dată...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ava! îmi pare râu. Sincer. Îmi pare râu ca ti-am stricat petrecerea.

Totul a fost minunat. Ai organizat-o perfect.

Sora ei se învioră:

— Nu-i aşa?

— Ba da. Avea nervii întinşi la maxim, capul îi plesnea şi începu se să tremure. Erau consecinţele şocului prin care trecuse. Totul a fost perfect.

— Îţi mulţumesc că recunoşti că mi-ai stricat

petrecerea, suspină Ava.

— Recunosc. Şi îmi pare rău, spuse ea pentru a treia oară. Iartă-mă.

— Te iert Dacă-mi promiţi un lucru, zise Ava.

— Orice.

— Promite-mi ca

nu vii la nuntă.

CAPITOL
29

Mulţumită că Ellie îi ceruse scuze, Ava l-a luat pe John şi au plecat acasă.

— Trebuie să te

odihneşti, Ellie, i-a spus mama.

— Imediat. Vreau mai întâi să-i spun lui Annie noapte bună.

A ameţit când s-a ridicat de pe canapea, dar s-a asigurat că nu observase nimeni.

Nu a mai urcat câte două trepte odată, ca de obicei, ba chiar s-a ţinut de balustradă ca să nu-şi piardă echilibrul.

Annie stătea în mijlocul patului cu un test de sarcină nedesfăcut în faţă.

— Închide uşa, i-a

şoptit.

Ellie a făcut ce i se spusese şi s-a aşezat în faţa ei.

— Nu ai făcut încă testul?

Annie a clătinat din cap.

— Odată făcut...

— Da?

— Nu mai e cale

de întoarcere. O să ştiu sigur.

— Trebuie să ştii.

Ea dădu din cap.

— Ce mă fac Dacă sunt însărcinată? Nu am slujbă şi trebuie să-mi plătesc creditul făcut pentru studii.

E copleşitor.

— Vrei copilul?

Nu a ezitat deloc.

— Bineînțeles că îl vreau.

— Nu ești singură, Annie. Știi că te voi ajuta. Poți să te muți cu mine. Și mai e și tatăl copilului. Ar trebui să-i spui.

— Nu ştiu unde este. Am cam luat-o razna, clar. Dacă îţi spun ceva îmi promiţi să nu fii şocată?

— Ce anume?

— Eu nu m-am... niciodată... ştii tu...

— Ce? repetă ea întrebarea.

— Patterson m-a speriat atât de tare ca nu am vrut să am de-a face cu niciun bărbat. Nu am vrut sa...

— Înțeleg. Şi nu sunt şocata. Tatăl copilului a fost primul bărbat din viața ta?

Annie dădu din cap.

— Am fost împreună patru luni. A fost... o atracţie aproape animalică, la început. Aşa cred. Nu pot să-mi explic.

— Ştiu ce vrei să spui, crede-mă.

— Nu a fost vorba

doar de sex, totuşi. Era perfect. Blând şi atent. Aveam atât de multe în comun! Ne plăceau aceleaşi lucruri şi stăteam de vorbă ore întregi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Ellie.

Annie începu să

plângă.

— Nu ştiu. Am petrecut un week-end de vis. Luni dimineaţă a plecat din apartamentul meu şi nu l-am mai văzut. Niciun telefon... nimic.

— Ce ştii despre el?

— E în trupele speciale, în marină. M-am gândit că a primit un telefon de la comandant, ca a plecat în vreo misiune, dar de ce nu a sunat, nu mi-a lăsat măcar un bilet? M-a făcut să mă simt ca o femeie

uşoară.

— Ai încercat să-l găseşti?

— Da. L-am sunat dar nu mi-a răspuns, l-am trimis mesaje, dar nici la ele nu a răspuns. Nimeni nu vrea să-mi spună nimic. Şi-a şters lacrimile de pe

obraji. Dacă ţinea măcar puţin la mine îmi lăsa vorbă, cumva.

— Ce ai de gând să faci?

— Am vorbit cu Max. O să încerce să-l găsească.

— Şi după aceea?

Annie şi-a

îndreptat umerii.

— Dacă sunt însărcinată o să-i spun, pentru ca este tatăl copilului şi trebuie să afle. O să-i spun şi că nu vreau nimic de la el.

— Eşti agitată. Ar fi mai bine să faci testul mâine

dimineaţă, îi spuse Ellie.

— Pot să-l fac şi acum.

— Da, dar nivelul hormonilor e mai ridicat dimineaţa. Poţi să faci un test acum şi unul mâine dimineaţă. Cum doreşti.

Ellie a încercat să afla mai multe despre acel bărbat dar Annie nu mai voia să discute despre el.

— Faci testul mâine dimineaţă?

— Absolut.

Cele două surori au mai stat de vorbă

vreo ora. Despre munca lor, despre cunoscuţi, chiar şi despre nunta Avei.

Ellie se ridică.

— Îmi fac un duş şi mă culc, spuse ea căscând. sunt frânta. Ne vedem dimineaţă.

— Pleci mâine?

— Da.

Annie dădu din cap. O privi pe Ellie deschizând uşa şi spuse:

— Ce ciudat!

— Ce anume? întrebă Ellie, întorcându-se.

— Eu am fost întotdeauna fata cea

cuminte.

— Eşti şi acum.

CAPITOL
30

Max o aştepta jos. Le-au spus noapte buna părinţilor ei şi mătuşilor şi au urcat în apartament.

Max lăsase aparatul de aer condiţionat pornit, pe minim, aşa că în hol şi dormitoare era plăcut. În bucătărie şi living, însă, nu se putea respira.

Ellie s-a dezbrăcat, şi-a aruncat la gunoi

rochia şi a intrat la duş. A stat cu ochii închişi sub jetul de apă călduţă încercând să-şi relaxeze muşchii. Şi-a spălat parul, curăţind cu grijă porţiunea din jurul tăieturii. Nu s-a mai obosit sa-şi usuce

parul. Şi l-a periat, s-a îmbrăcat cu cămaşa de noapte, şi-a dat cu cremă şi a fost gata de culcare.

Afara începu se furtuna. Fulgerele luminau dormitorul, fiind urmate de tunete puternice, iar

ploaia bătea în geamuri.

Nu l-a mai întrebat pe Max dacă putea să doarmă cu el. Atras cearceaful şi s-a cuibărit lângă el. Max dormea adânc. Pistolul şi insigna erau alături, pe

noptieră. S-a întins să vadă cât era ceasul şi a constatat cu surprindere că era trecut de miezul nopţii. A închis ochii. Nu-i trebuiseră niciodată mai mult de un minut-doua ca să adoarmă, dar acum

era o situaţie diferită. Au trecut zece minute, apoi alte zece şi continua să fie trează. Era cu totul neobişnuit pentru ea.

A rememorat evenimentele zilei iar când a ajuns la Patterson inima a

început să-i bată cu putere. A inspirat adânc de câteva ori, încercând să se liniştească.

Ameninţarea luase sfârşit. El era închis şi nu-i mai putea face niciun rău. Şi asta era o situaţie complet diferită.

Putea să meargă oriunde şi să facă orice, nu-i aşa?

Nu era chiar aşa. Mai exista posibilitatea ca un bărbat pe nume Cogburn să încerce să o ucidă, la comanda soţilor Landry.

Mai era şi Max. Se întorcea la Honolulu şi probabil nu avea să-l mai vadă niciodată. Era mai bine aşa, hotărî ea. El era mai în siguranţă acolo decât aici, unde cei ca Patterson se întâlneau la tot

pasul.

Ellie îşi dădea seama ca nu gândea raţional, dar era bulversată.

Reacţiona astfel din cauza atacului lui Patterson, sau pentru ca îşi dădea seama ca Max pleca?

Din cauza lui Max, era clar. Lui Ellie îi venea să plângă. Îi spusese lui să nu se ataşeze de ea şi uite ce făcuse. Se îndrăgostise de el. Era inacceptabil.

Trebuia să se distanţeze, altfel

risca să se smiorcăie ca proasta când pleca Max. Iar Dacă continua să stea acolo şi să se gândească la el, era în stare să bufnească în plâns chiar atunci. A încercat să se ridice din pat. Max a oprit-

o.

— Nu poţi să dormi? a întrebat-o trăgând-o spre el.

— Nu, nu pot.

— Vino încoace. Vocea îi era blândă şi uşor răguşită. A acoperit-o cu trupul lui şi a început să o sărute pe gât. Ai

pielea rece, i-a spus mângâind-o pe braţ.

S-a aşezat deasupra ei. Pieptul îi atingea sinii iar plăcerea era atât de intensă, încât a scos un geamăt.

Şi-a trecut degetele prin parul lui şi l-a tras mai

aproape. Gura lui a devenit posesivă, limbile lor se întâlneau, sălbatice.

Ellie şi-a încolăcit picioarele în jurul lui iar el a sărutat-o şi a pătruns-o adânc. Au făcut dragoste cu sălbăticie,

pierzându-şi controlul. Când senzaţiile au crescut în intensitate, Ellie i-a strigat numele.

Orgasmul ei a durat mai mult decât al lui, iar Max a continuat să o ţină strâns în braţe până când şi-a revenit.

Erau amândoi transpiraţi şi purtau pe trupuri aroma pasiunii. Max îi simţea inima bătând cu putere lângă inima lui. A sărutat-o pe bărbie şi i-a ridicat uşor capul s-o întrebe dacă era bine. Cuvintele nu

mai erau necesare. Ellie adormise.

CAPITOL
31

Annie nu a vrut să facă testul fără Ellie.

— Ce-a durat atât?

— E abia nouă,

zise Ellie. A trebuit să-mi fac bagajele, să schimb aşternuturile şi să-l ajut pe Max să ducă totul în maşină.

— Pleci cu Max?

— Da.

— Nu închiriaseși o maşină? Cum a ajuns aici?

— A luat-o aseară agentul Clark. O returnează el. Hai, nu mai trage de timp.

Annie a luat testul de sarcină şi a intrat în baia de la capătul holului. Ellie a aşteptat-o în dormitor. Le auzea

pe cele două mătuşi stând de vorbă la parter. În ciuda celor întâmplate, păreau să se simtă foarte bine.

Ellie se tot uita la ceas. Au trecut cinci minute, apoi alte cinci. Niciun test de sarcină nu dura

atât.

Exact când Ellie se pregătea să se ducă după ea, Annie a deschis uşa şi a intrat. A închis încet uşa în urma ei.

Ellie i-a văzut zâmbetul şi a spus:

— Am înţeles, nu eşti însărcinată.

Ştiu că este egoist din partea mea, dar în adâncul inimii speram să fii.

— Sunt însărcinată, spuse Annie continuând să zâmbească.

— Vei fi o mamă minunată, îi şopti ea.

— Iar tu vei fi o mătuşă minunată. Ai vorbit serios când mi-ai spus că pot locui cu tine? Doar pentru o vreme, măcar?

— Bineînţeles că am vorbit serios. Şi nu doar pentru o vreme. Mi-ar face

plăcere să ajut la creşterea nepoatei sau nepotului meu.

Ellie a învăţat-o ce pastile să ia şi ce trebuia să facă Dacă avea greţuri dimineaţa.

— Ai de gând să le spui părinţilor?

— Bineînţeles.

După nuntă, zise Annie.

— Dar Avei?

— După luna de miere. Şi ea mă va ajuta.

Ellie nu era prea sigură de asta, dar şi-a păstrat părerea pentru ea. Legătura dintre surorile

gemene era diferită de cea dintre ele. Ava se lăuda că ea şi Annie erau telepatice, ceea ce lui Ellie i se părea ridicol.

Era adevărat însă că aveau o legătură specială, de copii, şi uneori comunicau

fără să fie nevoie de cuvinte. Dar dacă era aşa, cum de Annie era atât de dulce, iar Ava o scorpie?

— Mă aşteaptă Max.

— Cu el cum rămâne? îl plac, să ştii.

Ellie se hotărî să nu se ascundă după cuvinte:

— Şi eu îl plac, dar...

— Dar ce?

— Nu-şi doreşte o relaţie de durată.

Ellie se îndrepta spre uşă când Annie i-a spus:

— O ultimă întrebare şi te las în pace.

— Da?

— Îl iubeşti?

Ellie oftă.

— Da.

Claire şi William i-au condus la maşină. Ellie avea

ruj pe ambii obraji de la mătuşile ei. Erau convinse că urmau să o revadă la nuntă, iar ea nu s-a îndurat să le contrazică.

Max ieşea cu spatele de pe alee. Ellie le făcea cu mâna părinţilor ei.

— Par uşuraţi, zise ea.

Max era de acord cu ea.

— Nu-şi mai fac griji din cauza lui Patterson.

— E adevărat. Şi nici că aş putea să-i stric Avei nunta.

— Cum să i-o

strici, din moment ce Patterson a ieşit din peisaj? o întrebă el. A virat şi s-a îndreptat spre autostradă.

— Nu ştiu. Orice s-ar întâmpla, tot pe mine ar da vina. Când ajungem la St. Louis pleci mai

departe spre Honolulu?

— Da. Trebuie să mă întorc imediat. O să-ţi fie dor de mine?

— Nu. Voi fi foarte ocupată.

Lui Ellie i se păru ca se descurcase bine. Nu-i tremurase

deloc vocea când îl întrebase Dacă pleca şi primise răspunsul lui cu mult calm. Se pricepea de minune să-şi ascundă sentimentele.

CAPITOL

32

Când Willis Cogburn a ajuns pentru prima oară la Winston Falls a fost convins că a găsit

locul perfect pentru ambuscadă. După câteva zile s-a convins că nu era chiar aşa.

Venise pregătit cu o puşcă, cu două dintre pistoalele lui preferate şi cu echipament de supraveghere, toate

în portbagajul maşinii închiriate. Nu-i trebuise prea mult să afle că Ellie Sullivan trebuia să participe la o nuntă în Winston Falls. Când primise această informaţie, închiriase o maşină sub un nume fals şi

pornise imediat la drum.

Odată ajuns în orăşel s-a cazat la *Rosewood Inn* sub un alt nume fals şi a dormit zece ore. După care a trecut la treabă. A localizat casa familiei Sullivan şi şi-a

petrecut mare parte din zi supraveghind-o. Niciun semn.

După un timp a văzut-o ieşind în fugă din casă. O maşină se oprise şi din ea a coborât un bărbat. S-a aruncat de gâtul lui. La început, Cogburn a

crezut că era iubitul ei, dar mai apoi i-a văzut pistolul. Când bărbatul a urcat treptele verandei şi s-a întors puţin, Cogburn i-a văzut şi insigna. Nu avea nevoie de binoclu să o recunoască. Era a unui agent FBI.

Câteva minute mai târziu a primit un mesaj care i-a răspuns la toate întrebările. În mesaj scria ca un agent FBI urma să ajungă la Winston Falls să o păzească pe Ellie Sullivan.

Cogburn ştia ca

trebuia să găsească o modalitate să o prindă singură şi asta nu era uşor, atâta vreme cât un agent FBI era mereu în preajma ei. Avea nevoie de timp să se gândească la un plan. A pornit motorul şi s-a

plimbat un timp prin oraş, după care s-a oprit la un fast-food sa-şi ia un hamburger.

Trebuia să meargă mai întâi în recunoaştere. S-a întors în cartierul ei, căutând locuri în care să se poată

ascunde şi din care să tragă. Nimic nu l-a mulţumit.

Cu şapca de baseball pe cap, a parcat maşina la colţ şi a scos echipamentul de supraveghere din portbagaj. Nu-i era teamă ca va fi văzut.

Singurul obiect vizibil era o cască minusculă. Lumea putea crede să folosea un bluetooth. Era prima oară când folosea acest echipament şi era impresionat. În documentaţie scria

ca se puteau auzi şoaptele de la două case distanţă. Şi nu era o exagerare. Willis a ajustat volumul şi s-a aşezat confortabil. O femeie cu o sacoşă în braţe a trecut pe lângă el. S-a aplecat uşor, prefăcându-se

că vorbea la telefon. Femeia i-a zâmbit şi şi-a continuat drumul.

În prima oră nu a reuşit să audă decât fragmente de discuţii din casă. Tocmai se gândea să plece să mănânce când norocul i-a

surâs. O fereastră de la etaj era deschisă iar vocile se auzeau suficient de clar.

L-a auzit pe un bărbat în vârstă spunându-i lui Ellie că ar fi trebuit să-l ducă pe Max la cascadă. Cogburn a presupus ca Max era

agentul FBI.

Nu găsise niciun loc bun în care să se ascundă, lângă casă, dar descoperise ceva şi mai bun. Mai trebuia doar să afle unde era cascada.

Locuitorii din Winston Falls se

mândreau cu oraşul lor. De câte ori se oprea să pună benzină, sau să mănânce ceva, era întrebat dacă fusese la cascadă.

— Toată lumea se duce acolo, i se spunea. Nu poţi să vii la Winston Falls

şi să nu vezi apa aceea cristalină.

Iar Willis le promitea tuturor că da, avea de gând să meargă la cascadă.

Şi s-a ţinut de promisiune. Cascada era exact aşa cum îi fusese descrisă şi chiar mai mult

decât atât: era locul perfect pentru o ambuscadă.

Îi aştepta pe Ellie şi Max să apară din clipa în clipă. Doar trebuia ca ea să-i arate mândria oraşului, nu?

Greşit. A aşteptat două zile lungi şi

două nopți, cu puşca la îndemâna. Şi nu era singur. Sute de țânțari îi țineau companie. Şi o mulțime de adolescenți care făceau sex. Probabil credeau că apa îi ferea de privirile curioase, dar Willis

se întreba cum de nu-şi dădeau seama ca oricine îi putea vedea, de vreme ce şi ei vedeau tot. Un tânăr a venit cu două fete, în zile diferite, bineînţeles.

Lui Willis i se părea ca urmărea un film porno prost, cu

multe gemete şi strigăte. Ar fi plecat şi s-ar fi gândit la un alt plan dacă locul ales nu ar fi fost perfect pentru a omori pe cineva. Zgomotul făcut de apa care cădea cu putere masca sunetul provocat de

puşcă. Şi era un ascunziş bun. Trei adolescenţi au trecut chiar pe lângă el şi nu l-au văzut.

Aşteptând, a avut timp să se gândească, în special la fratele lui mai mic, George. Îi lipsea, prostănacul.

Le spusese soţilor Landry că era prea tânăr să-l implice în afacerile lor murdare. îl ignoraseră, iar George fusese atât de dornic să impresioneze şi atât de nesăbuit, încât fusese omorât.

Aveau planuri măreţe, ei doi. Voiau să înceapă o afacere, ceva mic, perfect legal. Lui Willis îi fusese cumplit de greu la închisoare şi nu voia să se mai întoarcă vreodată acolo. Iar George n-

ar fi rezistat acolo. Era prea moale, prea copilăros.

Se dovedise imposibil să mai trăiască legal. Soţii Landry îl prinseseră între tentaculele lor şi nu mai putea scăpa. îl sunaseră chiar în ziua în care

fusese eliberat.

— Bun venit, îi urase Cal Landry.

Banii erau prea mulți ca să poată refuza. O sută de mii ca să scape de doctoriță. Cine ar mai fi stat pe gânduri?

Crezuse ca va fi

uşor, dar după ce l-au mâncat ţânţarii timp de doua zile a trebuit să se gândească la alt plan. Să găsească alt loc. Dar care? Ar fi putut să o urmărească până în St. Louis, dar de ce să aştepte atât? De

ce să nu încerce aici, în oraşul ei natal, unde erau doar câţiva poliţişti? A ajuns la concluzia că trebuia să-l omoare şi pe agentul FBI care o apăra, iar gândul acesta i-a dat fiori. Dacă rata şi era

prins nu avea rost să rămână în viaţă.

Închisoarea îl schimbase. Nu îl întărise, din contră. Devenise extrem de temător.

Willis avea un plan nou. L-a reluat de câteva ori în minte până a fost

convins că va funcţiona, s-a ridicat, a pus puşca în geantă, alături de cele două pistoale şi s-a îndreptat spre maşină. Era timpul să apeleze din nou la echipamentul de supraveghere. Ştia deja că exista un

singur drum care lega Winston Falls de aeroport. Mai trebuia numai să afle la ce oră aveau avionul.

Telefonul sună scurt. Primise un mesaj de la un număr necunoscut. Era Landry. Textul

era compus din două cuvinte: *anulează tot.*

A rămas în maşină câteva minute, să se gândească. Soţii Landry îi viraseră deja jumătate din bani într-un cont secret. Sigur ca

acum îi voiau înapoi. Nu era drept, după câte pregătiri făcuse. Şi mai era şi George. Din cauza lor murise fratele lui. La naiba! Nu avea de gând să le dea banii înapoi. Putea să le spună ca nu primise mesajul.

Avea sa-şi termine treaba şi să păstreze banii.

CAPITOL
33

Ellie se uita pe geamul maşinii în timp ce parcurgeau un drum sinuos cu două benzi, aflat

într-o stare destul de proastă.

— Avem sigur bilete de avion? Clark mi-a promis că se ocupă el, dar... începu Ellie.

— Le avem. În noaptea asta vei dormi în patul tău.

La curba

următoare Max a zărit o strălucire de oțel.

— Suntem aproape de cascadă, zise ea. Dacă aveam timp...

— Jos! Lasă capul jos!

Max a strigat la ea în timp ce vira

brusc, încercând să scoată SUV-ul din bătaia gloanţelor. Cogburn a ieşit în mijlocul străzii, a ridicat puşca şi a tras două gloanţe.

— Nenorocitul ţinteşte în rezervor. Vrea să ne arunce în aer.

Ellie era uimită de calmul din vocea lui. Stătea cu obrazul lipit de pulpa piciorului lui, încercând să nu-l incomodeze atunci când trebuia să schimbe viteza.

Al treilea glonț a lovit cauciucul din

stânga spate. La viteza cu care rulau era aproape imposibil să menţină controlul asupra maşinii.

— Ţine-te bine, iubito. Ieşim de pe şosea.

A întors brusc SUV-ul. Ellie s-a

temut ca se vor răsturna, dar Max ştia ce făcea. În câteva secunde a echilibrat maşina şi s-a îndreptat spre pădure.

A apăsat cu putere pe frâna, a desfăcut rapid centurile şi a spus:

— Haide!

Au luat-o amândoi la fuga, aplecându-se pe sub crengi şi sărind peste tufele joase. Max s-a oprit brusc, a împins-o pe Ellie la adăpostul unor crengi şi i-a făcut semn să se lase în jos. S-a lăsat

şi el în jos în faţa ei şi a aşteptat, atent la orice zgomot.

Ellie încerca să nu scoată niciun sunet şi sa-şi controleze respiraţia. Dacă Cogburn le luase urma avea să-i găsească cu siguranţă. Rămase

nemişcată, în tăcere.

Cât aşteptaseră oare? Nu avea nici cea mai mica idee. Picioarele îi amorţiseră şi încerca să ignore cârcelul din gambă. Cum putea Max să stea în poziţia aceea

fără să se mişte, atâta timp?

S-a auzit zgomotul unei crengi rupându-se. De unde venise zgomotul? Din stânga, i s-a părut ei, dar

Max a ţâşnit în picioare şi a tras

trei focuri în dreapta, în succesiune rapidă.

Al treilea glonţ l-a nimerit pe Cogburn. A încercat să se întoarcă la maşină, dar a reuşit să ajungă doar până la SUV, s-a prăbuşit la pământ şi a început

să ţipe. Max i-a înşfăcat arma şi a aruncat-o în portbagaj, după care a venit lângă Cogburn.

— Cheamă un doctor! strigă Willis. Sângerez rău.

— Tocmai ai încercat să omori un

doctor.

Ellie a alergat la maşină, şi-a scos mănuşile din geantă, l-a dat la o parte pe Max din faţa ei şi a îngenuncheat lângă bărbatul care încercase să o ucidă. Willis făcuse ochii mari, terorizat de

frică.

— Glontele a ieşit pe partea cealaltă, a spus Ellie.

S-a ridicat şi s-a întors la maşină să caute ceva cu care să-i lege rana până când ajungea la spital. A găsit un tricou şi singura

rochie care îi mai rămăsese. A strâns tricoul ca pe o minge, ca să aplice presiune asupra rănii, după care şi-a rupt rochia în fâşii ca să-l poată lega.

— Altceva nu mai pot să fac pentru el.

— Sunt pe

moarte? se văicări Cogburn.

Ellie se pregătea să-i răspundă, dar Max i-a luat-o înainte:

— Eu zic să-ţi doreşti asta. Dacă nu mori, vei fi închis pe viaţa.

— Nu, nu mă pot

întoarce la închisoare.

— Ce-ai zice de o mărturisire făcută pe patul de moarte? îl întrebă Max. Era în continuare furios, l-ar fi omorât pe ticălos cu mâinile goale.

— E doar vina

soţilor Landry. Din cauza lor a murit fratele meu şi o să mor şi eu.

— N-au tras ei cu puşca. Tu ai tras.

Ellie şi-a scos mănuşile şi şi-a căutat telefonul. Voia să sune la 112. Max i-a dat un alt

număr:

— Hershey ar trebui să fie în Winston Falls. Spune-i să trimită o ambulanţă.

Agentul i-a răspuns imediat, l-a spus ca era la spital împreună cu ajutorul de şerif şi

cu Evan

Patterson şi ca va trimite imediat o ambulanţă.

— Ştiai ca este la spital? l-a întrebat Ellie. S-a aplecat spre Willis şi i-a luat pulsul, fără să încerce sal consoleze în vreun

fel.

— Patterson a acuzat dureri în piept.

— Cum...?

— Trebuie să i se acorde îngrijiri, conform legii.

— Înseamnă ca-l voi vedea din nou.

— Nu ai de ce să

te afli în preajma lui.

— Acolo a fost toată noaptea?

Max dădu din cap.

— Legat cu cătuşele de pat, la *Urgenţă*.

Willis începu iarăşi să se plângă.

— Nu pot să mă

întorc la închisoare. Pur şi simplu nu pot.

— Vei depune mărturie la tribunal, în faţa judecătorului, ca soţii Landry te-au plătit să îi ucizi pe doctoriţa Sullivan şi pe agentul

Goodman?

— Nu. Pe fratele meu l-au angajat să-l omoare pe agent. Eu trebuia să o ucid pe ea. Se uita la Ellie.

Nu e nimic personal.

— Ba este, îl repezi ea. Este foarte personal.

— Nu pot să depun mărturie împotriva lor. N-aş apuca a doua zi.

— Atunci mergi la închisoare.

Willis începu se din nou să strige:

— Mă doare rău!

Max s-a ridicat şi a tras-o pe Ellie spre

el. A trebuit să ridice tonul ca să se facă auzit, din cauza ţipetelor lui Willis.

— Merg să schimb cauciucul. Vino cu mine.

— Maşina e la trei metri de aici.

— Vii cu mine. Nu vreau să fii aproape

de el.

— Vreau să facem o înțelegere, îl rugă Willis.

Max îl privi dezgustat.

— Ce-mi oferi în schimb?

— Un transport care trebuie să sosească din

Singapore. Peste o mie de arme şi suficientă muniţie ca să radă toată populaţia din Iowa. sunt şi grenade. Tot felul de porcării. Cal era pe speaker când i-a spus femeii cât de important era transportul. Lui Cal

îi place să se laude. Cred că a uitat că eram şi eu pe linie.

Ştiu tot despre transportul acesta. Hai să facem o înţelegere.

Pe faţa lui Max nu se citea nimic. Dacă ar fi reuşit să-i prindă odată pe soţii

Landry! Doar dacă Cogburn spunea adevărul.

— Să nu mai spui nimănui nimic despre asta, ai înţeles?

— Da, mormăi Willis. Nici tu să nu le spui alor tăi. Cineva de la voi îi

informează despre tot ce faceţi.

Dacă află Landry sunt un om mort. Începu din nou să se văicărească. Vreau ceva pentru durere! Cum rămâne? Ne-am înţeles?

— Să văd ce pot să fac.

Willis se chircise în poziţie fetală şi mormăia:

— Nu trebuie să-ţi mai faci probleme pentru doctoriţă. Landry a anulat operaţiunea. Eu voiam să mă prefac ca nu am primit mesajul ca să nu le

mai dau banii înapoi. Voiam să-i folosesc ca să fug. Jur.

— Te-au plătit înainte?

— Jumătate. Vocea îi slăbise. Nu mai suport durerea. E din ce în ce mai rău.

Câteva secunde mai târziu Willis şi-a pierdut cunoştinţa.

Ellie tocmai scosese cricul din portbagaj. L-a lăsat să cadă pe jos şi a venit într-un suflet.

— Ce i-ai făcut?

Max a clătinat din cap,

— Nu i-am făcut nimic. A leşinat.

— Rana nu e gravă, a spus Ellie. Operaţia nu va dura mai mult de o oră.

— Dacă era la o secţie de traumatologie, poate. Nu uita că suntem în Winston

Falls.

— Sunt sigură că şi chirurgii de aici ştiu ce au de făcut. Se îndreaptă probabil spre spital, deja.

S-a dovedit ca spitalul, deşi mic, dispunea de câţiva chirurgi. Unul din ei

îl aştepta pe Willis. Operaţia s-a prelungit peste o oră, dar nu cu mult.

Max l-a internat pe Willis sub un alt nume. În clipa în care a aflat ce se întâmplase, Clark a făcut cale întoarsă. Acum stătea de pază

în fața salonului, împreună cu Hershey, iar Max le povestea ce-i spusese Cogburn.

— Ești sigur că e adevărat? l-a întrebat Hershey.

Max i-a întins telefonul lui Willis.

— Uită-te şi singur.

Se întrebau toţi trei cine era cel care le furniza informaţii soţilor Landry.

— Crezi că e posibil să fie Hughes? întrebă Clark.

— Ar fi ceva.

Tocmai el, care îi urmăreşte cu atâta înverşunare, zise Hershey. Parcă ar fi maniac.

— Cred că e cineva din echipa lui. Hughes îi tine pe toţi la curent, imediat ce se întâmpla ceva,

comentă Clark.

— Hughes va trebui să afle singur cine este, după ce-i prindem pe soţii Landry. Deocamdată nu putem risca. Nimeni din echipa lui Hughes nu trebuie să ştie despre transportul

de arme, îi avertiză Max

— Nici Hughes n-ar trebui să afle, adăugă Hershey.

— Dacă tot a venit vorba de maniaci, unde e Evan Patterson? întrebă Clark.

Ellie era în sala de

aşteptare de mai bine de o oră. Max îi spusese să nu se mişte de acolo până ce nu se interesa de starea lui Cogburn, dar ea nu mai avea răbdare. Trebuia să afle ce se întâmpla. Max a văzut-o privind spre el şi i-a

făcut semn să li se alăture.

Hershey ştia ca îi auzise vorbind de Patterson. Spuse, îngrijorat:

— Sunt convins ca eşti neliniştită ştiind că te afli în aceeaşi clădire cu el.

— Puţin,

recunoscu ea.

— Este păzit de unul dintre adjuncții șerifului Bennett.

— Unde e?

— Î se face o tomografie pentru ca s-a plâns de dureri de cap. Șeriful vrea să

procedeze ca la carte, aşa că trebuie să i se acorde îngrijiri medicale.

— N-are nici pe naiba, spuse Max.

— Cu excepţia faptului că o ia razna când o vede pe Ellie, interveni Hershey.

— La început a spus ca-l doare în piept. L-au examinat şi nu are nimic. Îşi cunoaşte drepturile şi profită de asta ca să ne joace cum vrea el. Încearcă să găsească o cale de scăpare, zise Clark. Se reîntoarse la

subiectul de dinainte, familia Landry. Ce-i putem oferi la schimb lui Cogburn ca să-l determinăm să coopereze?

— Vorbesc cu partenerul meu, Ben. El îl va duce la şeful nostru, care va

hotărî ce e de făcut în continuare.

— Şeful tău ştie să-i ţină gura? întrebă Clark. Cu cât ştiu mai mulţi cu atât...

— Ştie, îl asigură Max. El...

Nu a terminat propoziţia. Două

pocnituri puternice s-au auzit de sus, de pe una dintre scări. Agenţii cunoşteau bine zgomotul. Focuri de armă. O secundă mai târziu a pornit şi alarma.

— Eu o iau pe scara dinspre sud, strigă Clark în timp

ce-şi scotea pistolul din toc.

Hershey o pornise deja pe hol, spre cealaltă scară.

O asistentă scoase capul pe uşa unui salon şi strigă:

— Toate ieşirile sunt blocate! Eliberaţi culoarele!

După care închise uşa la loc.

Max o împinse pe Ellie într-un salon de la capătul culoarului:

— Stai aici. Cu uşa închisă.

Déjà vu, îşi spuse Ellie. Din nou Max o împingea şi îi spunea să

se ascundă.

Nu şi-a pus nicio secundă întrebarea cine trăsese. Ştia că era Patterson. El trebuia să fie. Lumea nu-şi dădea seama cât era de şiret şi de puternic, iar asta îi conferea un avantaj. Era

Patterson, cu siguranţă.

Şi era în stare de orice.

Era îngrijorată, dar nu din cauză ca se afla în pericol. Din cauza lui Max. îl urmase pe Clark. Cum putea ea să stea ascunsă în timp

ce el era în pericol?

A întredeschis uşa şi a ciulit urechile. Linişte de mormânt. După care un hohot de râs... un râs sinistru, înfiorător. Patterson ajunsese pe scară. Cât de aproape era? A deschis uşa puţin

mai larg ca să poată vedea ce se întâmpla. I s-au muiat picioarele. La capătul holului, chiar în uşa care dădea spre scară, l-a văzut pe Hershey. Era culcat cu faţa la pământ iar Patterson era în

picioare, lângă el şi râdea. Probabil îl surprinsese pe Hershey atunci când acesta deschisese uşa spre scară.

Patterson avea un pistol în mâna. L-a îndreptat spre capul lui Hershey. Ellie trebuia să

reacţioneze. A deschis larg uşa şi a ieşit. Patterson era în capătul celălalt al culoarului, cu spatele spre ea.

L-a strigat:

— Evan! sunt aici. Haide, Evan, întoarce-te.

El s-a întors încet

cu fața la ea. Rânjetul lui i-a dat fiori.

Ellie avea deja un plan. Dacă o amenința cu pistolul putea să se ascundă după colț, iar dacă venea alergând spre ea trebuia să-l țină la distanță până

soseau ajutoarele. Un lucru era sigur: nu putea să-l lase să-l omoare pe Hershey.

Vocea lui a îngrozit-o:

— Tu eşti. Chiar tu.

A rămas privind-o fix, un timp care ei i

s-a părut o eternitate, apoi a îndreptat pistolul spre ea.

Înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze Max a venit în faţa ei şi a tras. Patterson a tras la rândul lui, o fracţiune de secundă

mai târziu. Glonțul a lovit un corp de iluminat. Patterson a căzut la pământ, continuând să țină pistolul în mâna. Încerca să îndrepte arma spre Max când acesta a tras din nou. A alergat mai apoi spre Patterson,

cu privirea aţintită asupra pistolului căruia nu-i dăduse drumul.

Patterson nu mai mişca. Max i-a aruncat pistolul şi i-a verificat pulsul. Era mort. Max s-a întors spre Hershey şi a strigat după

ajutor.

Ellie a alergat spre ei şi a îngenuncheat lângă Hershey. A văzut imediat urma loviturii. Din fericire nu fusese împuşcat. L-a întors uşor cu faţa în sus. Hershey a gemut şi

a deschis ochii.

— E doar o contuzie, a spus ea.

Pe Max îl uimea calmul ei.

— De ce n-ai rămas în salon, pentru numele lui Dumnezeu? Era atât de furios ca se abținea cu greu să

nu ţipe la ea. Puteai fi omorâta. Înţelegi? Puteam să te pierd!

— N-am avut de ales. Am văzut că Patterson era pe punctul să-l împuşte pe Hershey în ceafă. Am încercat să-i distrag atenţia.

— Să-i distragi

atenţia? Era cât pe ce să se înece.

— Da, spuse ea. Am ieşit pe hol şi l-am strigat.

— Nu pot să cred... Şi-a trecut degetele prin păr. Nu se poate... te-ai transformat deliberat într-o

ţintă.

Ellie nu-l mai văzuse niciodată pe Max atât de nervos. Probabil ca nu era o idee bună să încerce să-i explice chiar atunci planul ei. Nu ştia care ar fi fost reacţia lui dacă i-ar fi spus că avusese

de gând să-l strige pe Patterson şi s-o ia la fugă.

Din fericire pentru ea, nu a fost nevoită să-i suporte prea mult accesul de furie. Holul s-a umplut cu doctori şi asistente. Infirmierii au adus

imediat două tărgi. Uitând unde se afla, Ellie a început să le dea ordine unor asistente care se holbau la ea de parcă îşi pierduse minţile.

Una dintre asistente o privea nedumerită. Ellie a

recunoscut-o. Era Natalie, fosta ei colegă de şcoală.

— De ce ne spune ea ce să facem? întrebă altă asistentă.

— Nu ştiu, îi răspunse Natalie. E Ellie Sullivan. E model la New York.

Ellie izbucni în râs. Dumnezeule, ajunsese şi model!

Unul din doctori se apropie şi dădu aceleaşi ordine. Îi întinse mâna lui Ellie ca să o ajute să se ridice.

Max i-a luat-o înainte.

Clark urca gâfâind scările.

— Ajutorul de şerif e inconştient. Doctorii se ocupă acum de el. Tipul de la radiologie mi-a spus că îi scosese cătuşele. Nu putea face tomografie cu ele.

— Lucru pe care Patterson îl ştia, zise Max.

Clark dădu din cap.

— L-a atacat pe ajutorul de şerif, l-a dezarmat şi a început să tragă. Radiologul s-a ascuns sub birou iar

Patterson a tras în geam. Cu Hershey ce s-a întâmplat?

Una din asistente a făcut semn spre camera de luat vederi montată pe tavan.

— Totul a fost înregistrat. Poți să te uiți și vei afla.

Să retrăiască cele întâmplate era ultimul lucru pe care şi-l dorea Ellie. L-a privit pe Patterson şi a simţit ca i se face râu de la stomac. Chipul i se relaxase, nu mai avea acea expresie care o speriase de

atâtea ori.

Coşmarul se terminase cu adevărat.

CAPITOL
34

Max şi Ellie şi-au petrecut noaptea într-un hotel din apropierea aeroportului. Au

ajuns târziu în camera din cauza agitaţiei din spital. Hershey şi Clark insistaseră să urmărească imaginile de pe cameră.

Au urmat ore de interogatorii şi o mulţime de hârtii de

completat. Când Ellie şi Max au putut să părăsească în sfârşit spitalul era prea târziu ca să mai prindă avionul. La hotel Ellie şi-a făcut un duş şi să prăbuşit pe pat, epuizată.

Max a stat de

vorbă cu Ben la telefon până după miezul nopţii. Încercau să pună la punct un plan fără cusur pentru prinderea soţilor Landry. Nu-şi puteau permite nicio greşeală, nicio scurgere de

informaţii.

Max continua să fie preocupat şi atunci când a venit în pat, lângă ea. Dar de îndată ce a luat-o pe Ellie în braţe s-a relaxat şi a căzut într-un somn adânc. Târziu în noapte Ellie s-a trezit,

căutându-l. Au făcut dragoste şi au adormit la loc, îmbrăţişaţi.

Au prins cursa de dimineaţă spre St. Louis. Clark aranjase să le fie schimbate biletele şi anunţase securitatea

aeroportului că urma să se îmbarce un agent FBI înarmat.

Clark i-a spus lui Max că Hershey avea o durere cruntă de cap, dar că în rest era bine. Împreună cu Clark, Hershey urma să-l

păzească pe Willis Cogburn şi să se asigure ca acesta rămânea în viaţă. După ce i-a trecut efectul anesteziculuı, Cogburn le-a spus unde şi când urmau să fie livrate armele. Din moment ce soţii

Landry se grăbiseră atât de tare să se întoarcă în Hawaii, toată lumea era convinsă ca livrarea urma să aibă loc în Honolulu. Şi au avut dreptate. Întâlnirea cu traficanţii de arme urma să aibă loc într-un depozit

din centrul oraşului;

Max abia dacă a deschis gura toată dimineaţa. Ellie ştia că nu-i trecuse supărarea pentru ce făcuse la spital, dar nu avea dispoziţia necesară să încerce să-l împace.

Nu au schimbat

niciun cuvânt nici în drum spre aeroport. După ce s-au îmbarcat şi şi-au legat centurile, Max i-a spus cu voce joasă:

— Eu trebuia să te apăr pe tine, nu invers. Îşi dai seama ce se putea întâmpla

acolo, pe coridor? Dacă ajungeam cu două secunde mai târziu te omora. Dacă o luam pe scara dinspre nord? Aş fi ajuns prea târziu, nu-i aşa? Te-aş fi găsit întinsă pe jos, sângerând. Ellie, m-ai speriat

îngrozitor. Se întoarse spre ea să-i vadă reacţia. Clătină apoi din cap şi şopti: la naiba!

Respiraţia ei regulată şi ochii închişi spuneau totul. Nu auzise niciun cuvânt.

CAPITOL
35

Max i-a spus la revedere la aeroport. Pentru că se grăbea să prindă avionul de Honolulu nu a avut

timp decât pentru un sărut scurt, în fugă.

Se grăbea, îşi repeta ea în minte. Altfel i-ar fi spus ceva frumos la despărţire, nu-i aşa? Dacă stătea să se gândească puţin, Max nu-i spusese

niciodată ceva drăguţ. De ce să creadă că avea să înceapă tocmai atunci?

Pentru că la plecare îşi lăsase maşina în garajul familiei Wheatley, a luat un taxi până acolo. Pe drum s-a

hotărât să rămână la ei peste noapte. Millie şi Oliver abia aşteptau să le povestească totul despre vizita ei acasă. Ellie a sărit peste ce se întâmplase la spitalul din Winston Falls. Le-a spus doar

că

Patterson era mort şi că spera să-şi fi găsit în sfârşit liniştea.

Le-a povestit apoi despre petrecerea Avei. Millie şi Oliver au râs în hohote.

Millie a repetat:

— Biata Ava!

După care a izbucnit din nou în râs.

După cină a urcat în camera ei şi a sunat-o pe Ava. Oricât de ţâfnoasa ar fi fost, sora ei merita un dram de simpatie.

Ava i-a răspuns sec:

— Ce vrei?

— Nu fii mojică, Ava. Patterson e mort.

— Am auzit.

— Ar fi fost o petrecere minunată.

Ava a fost de acord şi au început să discute despre nuntă.

— Să ştii că nu am vorbit serios când ţi-am spus să nu vii la nuntă. Te aştept.

Ellie nu a făcut niciun fel de promisiune. A ascultat-o pe Ava descriindu-i florile, muzica, chiar şi

aranjamentele de la mese. Ellie ştia ce avea de făcut: să cheltuiască o avere pe un alt bilet de avion, să se îmbrace într-o rochie neagră şi să meargă la nunta surorii ei. Nu conta dacă voia sau nu – trebuia să facă

asta.

S-a bucurat că a venit la nunta Avei. A fost un week-end scurt şi foarte scump pentru standardele lui Ellie, dar s-a bucurat să petreacă un timp cu părinţii

ei şi cu Annie. Mama era încântata că Ellie încetase să se mai încăpăţineze şi venise la nunta Avei. Iar Ava a fost cu adevărat o mireasă frumoasă.

Insuportabilă, dar în acelaşi timp frumoasă.

Înapoi în apartamentul ei, Ellie a devenit agitată. Acum putea să meargă oriunde şi să facă orice, nu se mai ascundea de Patterson. Avea o singură problemă: nu ştia care era locul ei. Iar Max îi

lipsea îngrozitor de mult.

S-a întors la ceea ce îi era familiar. Doctorul Westfield a bătut-o uşor pe umăr, gest de mare efuziune din partea lui, şi i-a spus:

— Bravo, *Prod*, bravo.

— Acum că am câştigat premiul *Chapman* te-aş ruga să nu-mi mai spui aşa.

Era atât de bucuros ca departamentul avea să primească o suma mare de bani, că a acceptat, într-un

moment de slăbiciune. A acceptat şi faptul că ea nu a semnat un nou contract ci doar s-a oferit să-i mai ajute o vreme.

— Mai vorbim după o săptămână, apoi după o alta săptămână, până

când îți vine mintea la cap şi semnezi, i-a spus Westfield, încercând ca întotdeauna să aibă ultimul cuvânt.

A trecut o săptămână, apoi încă una şi nicio veste de la Max. Ellie a trecut prin

toate stările posibile: furie, frustrare, nefericire şi din nou furie.

Addison îi trimitea mereu mesaje. Deveniseră bune prietene, dar singura referire la Max fusese atunci când îi spusese că el

şi Ben aveau un proiect special şi lucrau sub acoperire.

Cel puţin o dată pe zi Ellie îşi spunea că Max era de domeniul trecutului, că nu mai suferea. Voia cu disperare să creadă ca avea să fie

adevărat, într-o zi.

S-a cufundat în muncă. Într-o după-amiază de joi, Ellie tocmai terminase o intervenţie la vezica biliară a unui pacient care fusese atacat cu un cuţit. Se îndrepta spre vestiar să se

schimbe, când a văzut-o în sala de aşteptare pe soţia lui Carlos Garcia. A salutat-o. Veştile erau bune, dar Carlos trebuia să mai facă câteva şedinţe de chimioterapie înainte de a fi

externat. Ellie a intrat la el în salon chiar atunci când se trezea. A aflat cu plăcere că era bine tratat de toți medicii. Ce putea să facă un mic şantaj!

Peste zi Ellie reuşea să nu se gândească deloc la

Max, dar atunci când ajungea acasă el îi apărea imediat în minte. Nu dormea mai deloc, lucru care nu i se întâmplase până atunci. Nefericire. Acest cuvânt era sinonim cu Max Daniels.

CAPITOL
36

Era o zi mare pentru Max. Cal şi Erika Landry erau în genunchi, cu mâinile încătuşate

la spate. Ce frumos!

Şapte agenţi federali şi doisprezece poliţişti îi înconjurau. Traficanţii de arme, opt la număr, erau la pământ cu faţa în jos şi cu mâinile la spate. Fără îndoială, însă, soţii Landry

erau vedetele spectacolului.

— Aveţi de gând să puneţi câte un ucigaş pe urmele noastre, ale tuturor? îi întrebă Ben. Era atât de fericit că nu se putea abţine să nu zâmbească.

— Cred că sunt în pană de aşa ceva, spuse Max.

Cinci lăzi cu arme şi explozibile – unele modele nici nu le mai văzuseră până atunci – erau deschise şi inspectate. Nicio armă nu avea să mai

ajungă pe străzi, iar Cal şi Erika Landry urmau să fie închişi pentru mult timp.

Max i-a fotografiat cu telefonul mobil pe cei doi care strigau obscenităţi cât îi ţinea gura. Le-a trimis fotografia lui

Sean Goodman şi lui Rob Hughes.

La un minut de la primirea fotografiei, Hughes i-a şi dat telefon. Max i-a explicat motivul pentru care nu-l informase: din biroul lui se „scurgeau”

informației. Hughes nu a primit prea bine vestea, nu a vrut să accepte ca printre ei ar putea exista un trădător. Max i-a spus la ce concluzie ajunsese echipa de investigații: unul din asistenții lui le

vindea informaţii soţilor Landry în schimbul unor importante sume de bani. Hughes continua să fie sceptic. Totuşi, când Max i-a spus numele asistentului şi i-a dat detalii despre plăţile făcute

într-un cont secret, Hughes a trebuit să accepte evidența. Era supărat că nu fusese mai atent. Max i-a spus lui Hughes că agenții lui trebuiau să apară din moment în moment la biroul lui, să-l aresteze pe

asistent. Hughes a fost de acord să participe la arestare.

A doua zi Hughes era în avion, spre Honolulu. Îi urmărea pe soţii Landry de ani buni şi cunoştea toate detaliile, aşa că era nevoie de ajutorul

lui pentru pregătirea dosarului. Agenţii FBI şi procurorii federali erau hotărâţi să nu lase nimic necercetat. Hughes a insistat să li se adauge noi capete de acuzare.

În afară de traficul cu arme pe

care îl puteau dovedi datorită mărturiei lui Willis Cogburn, îi mai puteau acuza de tentativă de omor asupra lui Sean Goodman şi de instigare la omor, ţinta fiind Ellie Sullivan.

— Vreau să fie judecaţi pentru toate astea.

Avocatul acuzării a fost de acord.

— Willis Cogburn va depune mărturie, după care va intra în programul de protecţie al martorilor.

— Nu cred ca va fi necesar, a spus procurorul. Niciun judecător nu-i va elibera pe cauțiune pe cei doi. Vor fi atent supravegheați. Potențialii martori nu au motiv să se teamă. Ellie Sullivan va trebui să depună

mărturie, la fel şi agentul Goodman. Aduceţi-i aici cât de curând posibil. Data audierilor preliminare a fost devansată la cererea avocaţilor tocmiţi de soţii Landry.

— Oare de ce? întrebă Max.

— Vom vedea.

Max şi Ben au sărbătorit arestarea soţilor Landry cu câteva beri la barul lor preferat. Max i-a arătat fotografia făcută cuplului furios, îngenuncheat în faţa agenţilor şi a

polițiștilor înarmați.

— Trebuia să le faci o fotografie în clipa în care agenții au intrat în depozit, zise Ben. Ce fețe trebuie să fi făcut!

— Păreau într-adevăr șocați, spuse Max. Mi-a plăcut mai ales felul în care

Erika a încercat la început să pozeze în nevinovată. Mă aşteptam să-mi spună că nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunseseră armele acelea acolo.

Ben a ridicat paharul.

— Pentru soţii

Landry. Fie ca pedeapsa să fie pe măsura faptelor lor.

— Beau pentru asta, a spus Max.

Ben a dat pe gât restul de bere şi s-a ridicat.

— Trebuie să plec acasă, l-am promis lui Addison că luăm

cina în linişte, doar noi doi. Am lipsit mult de acasă în ultima perioadă.

— Cum se mai simte? l-a întrebat Max.

— Copilul da tot timpul din picioare. E convinsă ca atunci când va ieşi va avea

cu el şi o minge de fotbal. Ellie a fost grozavă, l-a răspuns lui Addison la toate mesajele. Dacă tot a venit vorba de Ellie... ai vorbit cu ea?

— Nu.

— O femeie ca ea nu se găseşte pe

toate drumurile. Eu n-aş lăsa-o să-mi scape dacă aş fi în locul tău, zise Ben îndreptându-se spre uşă.

Max a mai rămas puţin. Îşi bea berea şi se gândea la vorbele lui Ben. În fiecare minut în

care nu se concentra asupra cazului, se gândea la ea. Trecuseră doar câteva săptămâni de când nu o văzuse pe Ellie, dar i se păruseră luni. Îi lipsea.

Ce naiba era cu el? Femeia asta îi

întrase în suflet înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmpla. Nu se mai simţise niciodată aşa. Şi nu-i plăcea deloc. Devenea vulnerabil.

Nu te ataşa. Asta îi spusese ea şi avusese dreptate.

Existau sute de motive pentru care nu puteau fi împreună. Cel mai evident: locuiau la mii de kilometri depărtare. Ea se concentra asupra carierei, el la fel. Slujbele lor erau stresante şi dificile.

Nu-i putea cere să se obişnuiască cu pericolul care îl înconjura zi de zi, nici să renunţe la viaţa ei pentru el. Era o relaţie imposibilă.

CAPITOL
37

Ellie nu a putut să aleagă între a pleca la Honolulu şi a rămâne acasă. Agentul Goodman a

sunat-o şi i-a spus că urmau să plece amândoi peste patru zile. Ellie avea deci suficient timp la dispoziţie să anunţe la spital că urma să lipsească o săptămână, poate chiar două.

— Ce se întâmpla

Dacă refuz să merg? l-a întrebat ea.

— De ce să refuzi să vezi unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume?

— Şi dacă refuz, totuşi? a insistat ea.

— Avocatul acuzării te va obliga

să vii. Ce rost are să facă o mulţime de hârţoage?

Ea nu avea de ales. Nu a fost prea greu să scape de la spital. Mai greu i-a fost să-şi facă bagajele. Nu avea atâtea haine în dulap încât să-i

ajungă o săptămână sau două, mai ales că era vorba de o insulă.

Costumul ei de baie – dacă-l găsea – avea pe puțin zece ani. Ea purta halat, nu rochițe înflorate.

A lăsat mândria deoparte şi a sunat-

o pe Ava. I-a explicat dilema ei. Sora ei tocmai se întorsese din luna de miere, aşa că era bine dispusă. Şi încântată că Ellie era în sfârşit la mâna ei. După ce i-a repetat ca avea o siluetă dificilă şi

pieptul prea mare, a profitat de ocazie ca să-i dea câteva sfaturi. Printre care şi să se gândească la o operaţie de micşorare a sinilor.

— Glumeşti, nu?

— Ai putea îmbrăca haine cu o măsură mai mică, i-

a spus Ava.

— Aş arăta ca un manechin.

— Hainele vin perfect pe manechine.

— Îţi închid telefonul.

— Să nu faci asta. Nu te pot ajuta Dacă nu accepţi o critică

constructivă. O să merg la *boutique* şi o să-ti trimit tot ce-ti trebuie, cu excepţia dessous-uri lor şi a cămăşilor de noapte. Ai face bine să-ţi cumperi, chiar dacă vei cheltui ceva. Trebuie să ai bani. Mama mi-a

spus ca ai plătit cea mai mare parte din împrumut cu banii primiți odată cu premiul şi că le-ai depus douăzeci de mii de dolari în cont. S-au certat zdravăn pentru că tata nu a vrut să-i accepte, dar mama a

spus ca le vor fi de folos când li se va naşte nepotul.

— Cum au primit vestea că vor fi bunici?

— Ştii tu... La început au fost şocaţi, pentru ca ea a fost mereu geamăna cea

cuminte.

Ellie râse:

— Şi acum?

— Sunt încântaţi. Tata caută deja pătuţ.

— Nu-l lăsaţi să-l ia de la reduceri! Să-l cumpere la preţ întreg.

Au discutat apoi

de Annie şi de ajutorul de care avea nevoie în timpul sarcinii. În final Ellie i-a spus:

— Îţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi-l dai cu hainele. Să-mi spui cât mă costă.

— Nu uita să-ţi

cumperi pantofi. Şi accesorii, neapărat. La hainele pe care ţi le trimit se potrivesc sandale sau balerini. O să-ţi trimit şi nişte cercei şic şi brăţări. Ellie, promite-mi că vei purta rochia scurtă albastră pe care ţi-o

trimit. Mă uit la ea chiar acum. Vei arăta senzaţional. Promite-mi.

— Bine, îţi promit... numai să nu fie indecentă.

— Prea târziu. Ai promis deja.

— E indecentă?

— Nu. Puţin cam

decoltată, doar. Îți trimit totul în seara asta. Trebuie să închid ca să mă apuc de împachetat. Pun pariu ca nu va trebui să le modifici deloc.

După ce au terminat convorbirea, Ellie s-

a uitat la ceas şi s-a hotărât să meargă la cumpărături la Frontenac.
Autostrada era blocată aşa ca a luat-o pe străzi lăturalnice, prin Clayton şi a ajuns în douăzeci de minute. A parcat în faţa

magazinului *Neiman Marcus* şi şi-a cumpărat tot ce-i trebuia. Şi-a permis şi o extravaganţă: un halat scurt din mătase. Erau reduceri la pantofi, aşa ca şi-a cumpărat sandale, balerini şi o pereche de pantofi

roşii cu toc, pe care se îndoia ca-i va încălţa vreodată. Trebuia însă să-i cumpere, pentru că aveau şaptezeci la sută reducere şi-i veneau superb.

Era copia fidelă a tatălui ei? Cumpără orice, indiferent

dacă îți trebuie sau nu, dacă e la reducere?

Și-a spus că nu-și cumpăra haine noi ca să-l impresioneze Max. Nu, bineînțeles că nu. Avea nevoie de haine pentru că se hotărâse să se ocupe de viața

personală, să cunoască bărbaţi. Trebuia să înveţe să se distreze. Când fusese ultima oară într-un club? Cu un an în urmă? Trecuseră trei ani, de fapt. Şi chiar şi atunci plecase devreme, înainte ca

distracţia să înceapă cu adevărat. Preferase patul muzicii asurzitoare şi ţopăielii.

Joi dimineaţă s-a întors la *Neiman Marcus* ca să-şi ia hainele pe care le lăsase la retuş. Găsise un sacou de

v a r ă *A r m a n i*, o pereche de pantaloni şi o fustă care i se asortau perfect. Dacă trebuia să meargă la tribunal, oricare din aceste ţinute era foarte potrivită. Nu mai trebuia decât să pună totul în valiză

şi să tragă fermoarul.

Millie a insistat să o conducă la aeroport.

— Nu ai mai pomenit nimic de Max.

— L-am uitat.

— Înţeleg. Ellie îşi dădu seama că

zâmbea.

— Au trecut trei săptămâni şi nu am primit nicio veste de la el. A depăşit faza şi eu trebuie să fac la fel. Doar i-am spus să nu se ataşeze de mine.

— Şi asta a făcut.

— Exact.

— Patterson e mort. Acum te poţi ataşa de cineva. Eşti stăpână pe viaţa ta. Situaţia s-a schimbat, nu-i aşa? Ea nu i-a răspuns la întrebare. A spus doar:

— El locuieşte în Honolulu, iar eu

aici.

Din fericire pentru Ellie, ajunseseră deja la aeroport. Sean o aştepta la poarta de îmbarcare. Ellie a constatat cu surprindere că aveau bilete la clasa întâi şi s-a întrebat

cât puteau să coste. Cheltuiala merita, totuşi. Scaunele erau mai confortabile şi aveau mai mult loc la picioare. Îşi luase laptopul cu ea, cu gând să citească câteva articole din revistele de

medicină sau chiar să vadă în reluare meciul de Super Bowl ediția 2000. Îi făcea plăcere să-l revadă pe Kurt Warner ducându-și echipa spre victorie.

— Ajungem la Honolulu la ora opt, miezul nopții după

ora noastră, spuse Sean.

— Max şi Ben vin să ne ia de la aeroport? Ellie nu se putuse abţine să nu întrebe.

El a clătinat din cap.

— Sunt în Maui. Cred ca se întorc

abia mâine.

— Ce-au mai făcut în ultimele trei săptămâni? întrebă ea, încercând să pară degajată. De fapt trecuseră două săptămâni şi cinci zile, dar Dacă îi spunea asta lui Sean şi-ar fi dat seama

cât de dor îi era de Max.

— Au lucrat sub acoperire, în depozitul acela.

O mulțime de ore în haine murdare. Dar a meritat, l-au prins pe soții Landry chiar în momentul în care

cumpărau nişte arme.

— Am aflat. Soţia lui Ben mi-a trimis un mesaj.

— Mâine după-amiază e audierea preliminară. Avocaţii lor vor încerca să-i scape de toate capetele de

acuzare. Ei au cerut această audiere.

— Li s-a stabilit cauțiunea?

— Nu. Avocații se vor lega și de asta. Vor încerca să-i scoată cu orice preț din arest.

Ellie se gândi la cât de mult

munciseră Max şi ceilalţi ca să-i vadă după gratii pe soţii Landry. Iar acum avocaţii lor bine plătiţi încercau să-i scoată basma curată. Erau slabe şansele ca un judecător să nu-i condamne pentru

trafic de arme de vreme ce fuseseră prinşi asupra faptului. În schimb acuzaţiile de tentativă de omor nu erau la fel de clare. Ellie presupunea că Willis Cogburn acceptase să depună mărturie

în schimbul libertăţii. Willis avea şansa unui nou început dar Ellie nu era foarte convinsă că va profita de ea. Că va deveni un cetăţean onest, cu frică de lege. De la ucigaş în serie la ce? Funcţionar la

ghişeu?

Gândurile i-au zburat la Carlos Garcia. Şi lui i se dăduse o a doua şansă. Spera ca în viitor să facă numai alegeri bune şi să trăiască liniştit alături de soţie şi copil.

Ellie s-a hotărât să nu-şi mai facă griji şi să se uite la meci. Sean s-a aplecat peste braţul scaunului şi l-a urmărit împreună cu ea.

Au ajuns la Honolulu. Îi aştepta un şofer care i-a

condus la hotel. Camera lui Ellie era tare drăguță.

Avea balcon și putea chiar să vadă oceanul dacă se apleca puțin peste balustradă, în stânga. A adormit în zgomotul liniștitor al valurilor.

CAPITOL
38

Max străbătea holul dintr-un capăt în altul aşteptând-o pe Ellie: Sean îi spusese să coboare

la ora unu, iar acum era unu fără un sfert.

Era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă în viaţa lui. Îşi repeta în minte ce voia să-i spună.

Folosirea telefonului mobil

fusese exclusă cât timp el şi Ben lucraseră sub acoperire. Oricum n-ar fi vrut să vorbească cu ea la telefon. Trebuiau să discute faţă în faţă, deşi era sigur că rezultatul avea să fie dezastruos.

Lui Ellie nu-i va plăcea ce-i va spune. Probabil va fi furioasă pe el, dar nu conta. Chiar dacă ea nu înțelegea, el știa că așa era cel mai bine.

Știa că o va supăra și nu-i plăcea asta. Trecuse deja

prin destule. Dar el simţea nevoia să-i explice de ce trebuia să facă aşa şi nu altfel.

Max s-a întors şi s-a îndreptat spre treptele care duceau spre piscină. Gândurile îi zburau.

Ellie a ieşit din

lift şi a traversat holul placat cu marmură. S-a oprit brusc. L-a văzut pe Max stând cu mâinile în buzunare. Era întors cu spatele la ea, dar el trebuia să fie, pentru ca inima îi bătea din nou

nebuneşte.

Doamne, când va reuşi să se stăpânească?

Mă bucur să te văd din nou. **Şi-a amintit că asta se hotărâse să-i spună. Altceva nu-i venise în minte.** ***Mă bucur să te văd.*** **Fără** ***din***

nou.

— Max.

El s-a întors încet.

— Ellie.

Stăteau la un metru distanţă unul de celălalt şi se priveau. Lui Ellie i se păru ca arăta obosit, lui i se păru

că ea arăta minunat. Un timp nu au scos niciun cuvânt.

— Trebuie să mă asculți. Am ceva să-ți spun.

Oh, nu! Alesese un loc public pentru ca ea să nu-i facă o scenă când îi spunea că era mai bine să-şi

vadă fiecare de viaţa lui. S-a pregătit sufleteşte pentru o nouă dezamăgire.

— Spune.

Max a făcut un pas spre ea.

— Te iubesc. Ne căsătorim şi asta este. Obişnuieşte-te cu ideea.

— Stai puţin... ce?

A luat-o de mină şi a tras-o după el.

— Haide, întârziem.

— Stai... Ce-ai spus?... Stai.

A tras-o sub o arcadă şi a repetat totul, cuvânt cu

cuvânt. Ea era cu spatele lipit de peretele din marmură, iar Max îşi sprijinea braţele de o parte şi de alta a trupului ei. Nu pleca nicăieri până nu-i dădea el drumul. Ellie părea şocată.

— Ţi-am spus că te iubesc. Ne căsătorim şi asta este.

— Mă iubeşti. Nu era o întrebare. Îi era greu să înţeleagă.

— Da. Şi ştiu că mă iubeşti şi tu. Să nu mai aud prostiile

acelea cu *nu te ataşa de mine* sau *nu te îndrăgosti de mine*. Mă însor cu tine, Ellie Sullivan.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu mai ştiu nimic de tine de o lună, iar acum crezi că poţi...

— Da, chiar cred. S-a aplecat şi a sărutat-o. Buzele tale sunt atât de moi. Mă iubeşti. Mi-a fost dor să te ţin în braţe.

A încercat să-l respingă. Nu s-a mişcat. Era ca o stâncă.

— Nu anunți o femeie că se mărită cu tine. O întrebi. O ceri de nevastă.

A încercat să o sărute din nou, dar ea a întors capul, l-a sărutat atunci lobul urechii.

— Te-am cerut. Tatălui tău.

— M-ai cerut? Rămăsese fără aer. Şi ce-a spus?

— Vrei să-ţi reproduc exact? Dumnezeule, încă o nuntă?

îşi lipi palmele de pieptul lui.

— A fost de acord?

— Da. L-am făcut o ofertă de nerefuzat.

— Ce fel de ofertă? îi şopti ea, încă ameţită de ce i se întâmpla. Max o iubea. Cum era posibil să i se întâmple ceva atât de minunat? Ce

făcuse să merite asta?

— I-am promis să te iubesc, să te protejez şi să mă străduiesc să te fac fericită.

— E prea devreme să ştii ca mă iubeşti, Max. Ne cunoaştem de...

— Te iubesc.

— Ar trebui să ne gândim la...

— Te iubesc. Obişnuieşte-te cu ideea.

— Cât eşti de romantic, îi şopti ea.

Buzele lui le atinseră pe ale ei.

— Spune-mi că mă iubeşti şi tu. Am nevoie să aud asta.

Ellie a înţeles că se simţea vulnerabil. L-a cuprins cu braţele pe după gât.

— Te-am iubit din clipa în care te-am cunoscut.

— Ştiu ca pot fi

aspru şi morocănos, uneori. Şi recunosc ca sunt cam încăpăţinat. Şi ca nu sunt prea sensibil...

Ea i-a pus un deget pe buze ca să-l oprească.

— Eşti şi tandru, onest, blând...

l-a răspuns

imediat, uşor arogant:

— Sunt irezistibil, nu?

Ellie a râs.

— Eşti bărbatul ideal.

CAPITOL
39

Max ar fi vrut să poată aduce o cameră de filmat la tribunal, să o filmeze pe Ellie în

boxa martorilor, la făcut praf pe avocaţii plătiţi cu două mii de dolari pe oră şi a făcut-o cu multă graţie.

Judecătorul i-a explicat că era vorba de o audiere preliminară în urma căreia urma să se

decidă ce acuzaţii erau admise şi care erau respinse din lipsă de probe.

Ellie stătea pe scaun, în boxă, cu mâinile în poală şi o expresie senină, aşteptând ca avocaţii apărării să încerce să-i

discrediteze mărturia.

Christopher Hammond, cel care conducea echipa de avocaţi, avea cel mai nesincer zâmbet din câte văzuse vreodată. Era un bărbat înalt, distins, îmbrăcat într-un

costum elegant, de firmă, cu o cravată de mătase cu nod perfect. Era elegant... cu o mică scăpare.

Soții Landry stăteau la masa apărării cu fețele împietrite. Doamna Landry era

îmbrăcată într-o bluză albă conservatoare şi un sacou, iar domnul Landry purta un costum bleumarin. Erau întruchiparea corectitudinii şi a bunei cuviinţe. Ellie nu fusese în sala de judecată când Willis

Cogburn depusese mărturie, dar Max îi spusese că descrisese în detaliu relaţia lui cu soţii Landry şi faptele săvârşite la ordinele lor. Avocaţii încercaseră să-l discrediteze, dar Willis rezistase la

presiunea lor. După o oră îşi recăpătase chiar curajul de a-i privi în ochi pe soţii Landry.

Hammond se plimba prin faţa boxei martorilor cu mâinile la spate, privind în jos. Şi-a cântărit bine

cuvintele, înainte de a i se adresa lui Ellie.

— Ai un curriculum vitae impresionant, doamnă doctor Sullivan. O persoană atât de tânăra să fie chirurg la traumatologie... şi

să-i fie deja recunoscute meritale... foarte impresionant, cu adevărat.

Se înşelase dacă se aşteptase ca ea să înceapă să flecărească cu el. L-a privit şi a aşteptat. Când Hammond şi-a

dat seama ca nu o putea da gata cu farmecul lui, a schimbat tactica. A rugat-o să relateze ce spusese Willis Cogburn când ea îi acordase primul ajutor, după ce fusese împuşcat.

Ea i-a răspuns

exact, fără înfloriturі.

— L-ai crezut când ţi-a spus că a fost plătit să te ucidă?

— Da, l-am crezut.

— S-a dovedit cu martori ca domnul Cogburn a minţit în

numeroase ocazii ca să evite condamnarea.

Există motive să crezi ca şi-a făcut un obicei din a minţi?

Procurorul se pregătea să obiecteze, dar s-a aşezat la loc pe

scaun, pentru că Ellie spunea:

— A tras în direcția mea, ceea ce îmi da convingerea că a încercat să mă omoare.

— Nu suntem aici pentru a determina acțiunile domnului

Cogburn, i-a reamintit avocatul. Trebuie să stabilim Dacă domnul Cogburn a acţionat sau nu la comanda doamnei şi domnului Landry. Ai spirit de observaţie, doamna doctor Sullivan?

— Da.

— Erai într-un mare pericol. Willis Cogburn a recunoscut deja că a tras câteva focuri spre rezervorul maşinii cu intenţia de a o face să sară în aer. A ratat, din fericire. A nimerit

însă una din roți.

— Aveți și o întrebare? a intervenit procurorul.

Hammond a continuat:

— Îți amintești câte focuri s-au tras?

— Trei, cred.

— Dar nu eşti sigură.

— Nu.

— Cu toate astea pretinzi că ai spirit de observaţie.

— Am.

— Sub ameninţarea gloanţelor percepţia poate fi grav

afectată. Trebuia să fugi, să te salvezi.

— Există şi o întrebare în povestea domnului Hammond?

— Capacitatea de evaluare ţi-a fost afectată, nu-i aşa?

Ellie l-a privit mai întâi pe judecător,

după care s-a întors spre Hammond.

— Sunt chirurg la traumatologie. sunt obişnuită cu situaţiile de criză.

— Sunt sigur de asta, dar trebuie să recunoşti că era o situaţie diferită. Erai atacată de un

nebun convins ca fusese angajat să te ucidă. Un nebun care delira.

Ellie nu i-a răspuns. A aşteptat o noua întrebare.

— Domnul Cogburn avea dureri mari, nu-i aşa?

— Da. Fusese

împuşcat.

— Spune-ne ce crezi ca a spus domnul Cogburn în timp ce-i acordai primul ajutor.

A repetat din nou conversaţia, cuvânt cu cuvânt.

Când a terminat, Hammond a spus:

— Chiar dacă ar fi spus asta, trebuie să admiți ca este posibil ca domnul Cogburn să fi delirat în acele momente, iar circumstanțele în care te aflai te puteau împiedica să-i apreciezi corect starea mentală. Ai

trecut atunci printr-o situaţie traumatizantă.

— Avea ochii limpezi şi era lucid, a spus ea.

— Acestea au fost observaţiile tale?

— Da. Willis Cogburn nu delira şi nu mintea, a repetat

ea.

— Eşti convinsă că observaţiile tale sunt corecte, deci, a spus ironic avocatul.

Ellie era iritată. De ce continua să-i pună aceleaşi întrebări fără sens?

— Da. sunt

convinsă ca am spirit de observaţie. Ar fi trebuit să se oprească acolo, dar nu s-a putut stăpâni. Am observat ca eczema de la mâna ta stânga nu se va ameliora Dacă continui să foloseşti acelaşi

unguent. Eşti alergic la el. Am observat ca domnul din rândul trei, din stânga are conjunctivită. Iar doamna din rândul doi are o pungă de bomboane în geantă şi încearcă să găsească o metodă

să le mănânce fără să facă zgomot. Bomboanele sunt M&M. Am observat şi ca asociatul tău se tot uită la ceas şi e foarte nerăbdător să plece, pentru că are o relaţie cu reportera acreditată aici.

Asociatul a privit-o panicat apoi a lăsat capul în jos, privind fix tăblia mesei.

Ellie făcu o pauză, după care îl privi pe Hammond în ochi şi spuse:

— Am mai observat şi că ai

şliţul desfăcut. Avocatul a roşit stânjenit şi a tras repede fermoarul.

— Nu mai am întrebări.

CAPITOL 40

Max şi Ellie şi-au făcut planuri să se căsătorească în Minneapolis, la unsprezece luni

după ce o ceruse de nevastă. Lui Max nu-i convenea deloc că trebuia să aştepte, dar nu s-a plâns prea mult, atâta vreme cât ea îi spunea în fiecare zi că îl iubeşte şi adormea în braţele lui în fiecare noapte.

Ellie nu voia să grăbească lucrurile. Pentru ea era important ca toți membrii familiei ei să poată participa. A rugat-o pe Annie să-i fie domnişoară de onoare. Era mai mare cu două minute decât sora ei

geamănă, aşa că Ava nu avea ce comenta. Cel puţin aşa îşi imagina Ellie.

Nunta a fost simplă şi frumoasă. Fetiţa lui Annie, Meghan, avea patru luni şi zâmbea tot timpul. Era mai mereu în braţele

bunicului, care o adora. Odată cu moartea lui Patterson şi cu naşterea lui Meghan, părea că întinerise cu douăzeci de ani. Începuse chiar să facă exerciţii şi se plimba câţiva kilometri în fiecare

zi. Voia să se menţină în formă ca să-şi vadă nepoata crescând.

Înainte să nască, Annie se mutase înapoi la părinţi. Era o soluţie temporară, până se hotăra ce voia să facă cu viaţa ei. Luase examenul

de admitere în barou în California şi se putea oricând întoarce în San Diego, dar nu ştia încă unde i-ar fi plăcut să muncească. Părinţii o ajutau să-şi plătească creditul făcut pentru studii,

iar ea le jurase că le va înapoia toată suma, până la ultimul bănuţ.

Max şi-a ţinut promisiunea făcută. A apelat la diverse cunoştinţe şi a descoperit unde se afla Lucas Ryan, iubitul lui Annie. Un

fost coleg de la academia FBI l-a pus în legătură cu Michael Buchanan care activa în marina militară şi era staţionat temporar în San Diego. Buchanan i-a promis să se intereseze, dar i-a

explicat că nu-i putea da informaţii foarte exacte. O săptămână mai târziu Max a primit un telefon de la el. Lucas Ryan fusese trimis în Afganistan. Era singura informaţie pe care i-o putea da

Buchanan.

Nu i-a spus nici ce făcea Ryan acolo şi nici când urma să se întoarcă.

CAPITOL
41

Într-o dimineaţă de vară, Annie a deschis uşa, ţinând-o pe Meghan în braţe. În prag stătea

el, bărbatul care îi frânsese inima. Avea un picior în ghips şi se sprijinea într-un baston. Ei nu i s-a făcut deloc milă. Îi venea să-i smulgă bastonul din mână şi să-i dea în cap cu el. Dar în acelaşi timp ar fi vrut să-l

îmbrăţişeze. A rămas acolo, privându-l, fără să ştie ce să-i spună. Arăta minunat. Cu părul închis la culoare, ochi căprui, bronzat şi cu un corp atletic – era un bărbat foarte atrăgător. Nu era de

mirare că se îndrăgostise de el. Era înalt, brunet şi frumos.

Şi un şarpe care o abandonase atunci când avea mai multă nevoie de el, şi-a spus în gând.

Lucas amuţise la rândul lui. Şi-a

revenit primul, însă:

— Mi-a fost dor de tine.

Annie a clătinat din cap.

— Nu te cred.

— Pot să intru?

— Nu. S-a dat la o parte ca să-i facă loc.

În timp ce trecea

pragul, i-a zâmbit copilului.

— E drăguță. Ești bona ei?

— Într-un fel.

— Annie...

— M-ai părăsit, Lucas. Nu ai dat niciun telefon, nu...

S-a oprit, pentru că știa că ar fi

izbucnit în plâns dacă mai continua. Meghan a început să i se foiască în braţe, iar Annie a realizat că ridicase tonul. A trecut copilul pe celălalt braţ şi a spus încet:

— Aveam nevoie de tine.

— Te iubesc, i-a spus el. Ştii asta. Nu ţi-am putut spune că trebuia să plec şi nu te-am putut suna. Era vorba de o operaţiune specială.

— Ce-ai păţit la picior?

— Un şrapnel.

— Aşează-te şi

pune-ţi piciorul aici, i-a spus Annie. A împins taburetul în faţa canapelei. Vrei ceva de băut înainte de plecare?

— Nu plec nicăieri. Ştiu că eşti supărată şi ai tot dreptul să fii, dar...

L-a împuns cu un

deget în piept şi i-a spus încet, ca să n-o sperie pe fiica ei:

— Nu vreau să te iubesc.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Era ultimul lucru de care avea nevoie acum. să plângă.

Avea timp destul după plecarea lui.

— Dar mă iubeşti.

— Te-am iubit, îl corectă ea.

El s-a aşezat pe canapea şi a tras-o în braţele lui. Nu s-a împotrivit, pentru ca avea copilul în braţe.

El a mângâiat-o uşor pe gât.

— Cum se face ca eşti tot mai frumoasă?

Un compliment nu putea să o facă să lase garda jos. Fetiţa îi zâmbea şi gângurea. El a întins mâna spre ea. L-a

apucat de deget şi l-a băgat imediat în guriţă.

— Îi dau dinţii, i-a explicat Annie.

Lucas s-a uitat în jur, contrariat.

— Mama ta şi-a deschis o grădiniţă?

— Într-un fel. Mai faci parte din

Forţele Speciale?

— Da. Mărită-te cu mine, Annie.

— Ţi-ai ieşit din minţi. Şrapnelul te-a lovit şi în cap, nu-i aşa?

A tras-o mai aproape şi a sărutat-o. Gura lui era fierbinte şi

convingătoare. Nu i s-a putut împotrivi şi i-a răspuns.

— Te iubesc, a repetat el.

— Şi eu te iubesc, a recunoscut Annie. Dar asta nu înseamnă că...

A sărutat-o din nou. Annie l-a

îmbrăţişat. Cât de dor îi fusese de el!

Din cauza lui vărsase râuri de lacrimi. Nu, nu mai voia să treacă din nou prin aşa ceva.

— Am o surpriză pentru tine, a spus el băgând mâna în buzunar. Îl port cu

mine de un an.

Era un inel de logodnă. Annie l-a privit în ochi şi şi-a dat seama cât era de tulburat.

— Îmi pare rău, Annie, dar nu am putut să-ţi spun. Vrei să te măriţi cu mine?

— Trebuie să mă gândesc, i-a şoptit ea. Am şi eu o surpriza pentru tine, să ştii.

S-a ridicat şi i-a aşezat-o pe Meghan în braţe.

— Fă cunoştinţă cu fiica ta.

CAPITOL
42

A urmat o altă nuntă.

Ellie era fericită pentru Annie şi spera ca familia lui

Lucas să fie cel puțin la fel de minunată ca a lui Max. Simon fusese cavalerul lui Max de onoare la nunta lor. Ea se atașase de toți frații lui, dar cu părinții avea o legătura specială. Erau

oameni minunaţi, blânzi şi iubitori. Simon îi salvase viaţa lui Max iar părinţii lui îl iubiseră necondiţionat.

Apartamentul lui Max, cel cu două dormitoare şi vedere la ocean, era acum

căminul ei. După ce a obţinut dreptul de a practica medicina în Hawaii, a început să lucreze într-unul din spitalele din oraş. În miez de iarnă, lui Ellie îi plăcea să urmărească emisiunile meteo şi

râdea ori de câte ori auzea de vreo furtună de zăpadă în Midwest. Lui Max râsul oi i se părea de-a dreptul minunat.

Şi familia Wheatley şi părinţii lui îi vizitaseră deja. Tuturor le păruse

rău să se întoarcă acasă. Şi cine îi putea învinovăţi?

— Trăim în paradis, i-a şoptit ea lui Max într-o noapte, târziu. Erau în pat şi tocmai făcuseră dragoste.

— Eşti trează încă?

Ellie a râs.

— Da. Mă gândeam la soţii Landry. Ben mi-a spus că au făcut apel.

— Care ar fi motivul? a întrebat el întorcându-se pe spate. Şi-a pus mâinile sub cap şi a

căscat. Ca nu le place viaţa din închisoare?

— Judecătorul le-a dat pedeapsa maximă, nu-i aşa?

— Au pus pe cineva să te omoare. Închisoarea pe viaţă nu este o pedeapsă suficient de mare,

din punctul meu de vedere.

— Ce crezi că. S-a întâmplat cu Greg Roper? După ce i-a identificat pe Cal şi pe Erika Landry s-a evaporat. Crezi ca mai e în viaţă? Sau l-au găsit şi l-au ucis? Sper să fi fugit

şi să se fi ascuns.

— Cred ca este în viaţa, spuse Max. Cogburn ne-a spus că s-a dus acasă la Roper şi l-a ameninţat cu moartea Dacă mai rămâne în St. Louis. Dosarul lui nu a fost închis, figurează

încă la poliţie ca persoană dispărută, dar eu cred că o să apară, cândva.

— Şi eu sper asta. Ellie i-a mângâiat pieptul cu vârful degetelor şi s-a cuibărit lângă el. A sunat Simon.

— Ce-l mai doare

de data asta?

— Şi-a descoperit o umflătură. Mi-a descris-o şi am ajuns amândoi la concluzia ca e doar o bătătură.

— Îi place la nebunie să aibă un doctor în familie.

Ea şi-a aranjat

perna şi a închis ochii.

— Să nu uiţi că săptămâna asta luăm cina cu Ben, Addison şi micul Benjamin.

— Nu uit.

Ellie şi-a pus capul pe pieptul lui iar Max a început să

o mângâie. Pentru că abia făcuseră dragoste, voia să-i spună cât de mult o iubea.

— Căsnicia noastră... A făcut o pauză căutând cuvintele potrivite ca să descrie cât de fericit era. Căsnicia

noastră...

Respiraţia ei adâncă l-a oprit.

Max a zâmbit. A acoperit-o cu cearceaful şi a şoptit:

— Totul e perfect.

Sfârşit

---

[1] **Deschidere pe cale chirurgicală a cavităţii toracice pentru a examina organele aflate**

înăuntru. – Din fr. ***thoracotomie.***